

TUDOR ARGHEZI • SCRIERI

Supracoperta și coperta de *Vetre Vulcănescu*

TUDOR ARGHEZI

SCRIERI

VERSURI

Desene din manuscrise

EDITURA PENTRU LITERATURĂ

FABULE

FABULA

Roitul neputînd, pe vremuri, să crîcnească,
frînt în jug,
Fără ca să fie-n tîrguri spînzurat ori pus pe rug,
Totuș, fiindcă trebuința de-a cîrți e omenească,
Cuteza, ascuns în pilde, ticluit să se rostească.
Strecuratăntre durere, lege și fărădelege,
Pilda fiecare după mintea lui o înțelege,
încît, mai întortochiată în urzeala ei oleacă,
Nu mai ațîța stăpînul și-ncepea și lui să-i placă.
De altfel, și chiar mustrarea ce uo face înțeleptul
Vine mai frumos cîrmită decît otova,

de*a dreptul.
Și se cade și blestemul, pentru cît mai mult folos,
A fi spus și scris frumos.

Pildă, fabulă, zicală, snoavă, haz și ghicitoare
Au slujit să-l mai mîngîie omului de tot ce-l
doare,

însă fabula-i o pildăm care omul, cum o face,
Pune a vorbi pe fațăm locul lui pe dobitoace.
Și cu toate că nu schimbă lesne răul arătat,
Povestînd, de o cam dată cugetul îi e-mpăcat.
Prefăcîndu*se pe sincn^fiară, oaie sau maimuță,
Nu<și mai iartă nici stăpînul, nici pe sine

nu se cruță.
Lupul, mielul, leul, mînzul, cîine, șoarece, pisoi
Stau în fabulă, de sfadă, ca la teatru, cîte doi.

Cel mai tare-1 gîtuiește pe mai slabul, cel mai
des;
Cel puțin așa, pe timpuri, era tîlcul înțeleș.

Puricînd letopiseșii slovelor, din fir în păr,
Fabula e născocirea unui rob, întrudevăr.
Grec neștiutor de carte, zdrenșuros, urît
și șchiop,

Se chema cu o poreclă și i se zicea Esop.
Bănuiala, în grecește, caremcearcă să te prindă-
Că te vezi, după poreclă, în Esop ca în oglindă.
Dar pe cît era de slut,
Pe atît deșteptăciunea îl făcuse mai temut.
Vezi că mintea și gîndirea, fie veacul cît de prost,
Au avut întotdeauna, m lume, cît de cît un rost,
Căci ca pila, amîndouă rod și lanșurile grele,
Care se desfac pemcetul, slabe ca niște curele.
Cu o vorbă scăpărată, ca din bici, într«o scînteie,
Plăsmuirile lui repezi aveau toate cîte«o cheie.
El ajunse«o marfă vie și, din bîlci în bîlci,

vîndut
Ca un cal și ca o vită, o lua iar de lamceput.
Cocoșat, pipernicitul era ieftin la cîntar.
Un cumpărător, o dată, îl pusese bucătar,
Că știind în slutul casei cîtă minte se ascunde,
A crezut oașă mai lesne, încurcîndud,

să4 infunde.
Deci, fi porunci s»aducă ce-1 mai bun și dulcem
lume,
Pregătind ospăț de prieteni într«o zi din an
anume.
El aduse limbi, din piață, numai limbi,
în coșuri pline.
Și mîncînd tot limbi mesenii, erau gata să leșine.

Ce-1 mai dulce decît limba? zise robul.
Ea mîngîie,
Farmec dă și mulțumire, proslăvește și tămîie.
La alt praznic, nu știu care, ba chemat stăpînul
iar.
Să»mi aduci acum, fi spuse, ce-1 mai rău
și mai amar.
Și Esop tot limbi aduse, răspunzînd că, și suavă,
Nu se pomeneștem lume mai a dracului otravă.

BĂȘICA DE SĂPUN

— « O să*ți povestesc din cer »,
Zise umbrela din cuier.
— « Eu aș vrea ceva să spun
Din azur », zise bășica de săpun.
— « Am și eu un cuvânt, —
Zise răzătoarea de ciubote, — despre pământ ».
— « Despre lumină ruam isprăvit »,
Zise dintr*o cutie un chibrit.
— « Când o să vorbesc și eu, —
Zise tigrul de cîrpă, — tremură cerul
cu Dumnezeu ».

— « Nu mă siliți, încă nu m<am vărsat »,
Zise paharul de apă, gol și crăpat.
— « Glasul mi<l voi ridica
Profetic », zise trîmbița de tinichea.
— « Sînt cu zăvor și cu cheie »,
Zise nasturele care se descheie.
— « Vîrful meu fulgeră și străpunge, —
Zise lancea de mucava, — unde<ajunge ».

Toate aceste obiecte minunate
Uitaseră că sînt imitate.

ȘOIM ȘI FATĂ

Vulturul prigonit de vînt
Căta scăpare la pămînt,
Si fulgerul îl răsturnăm fereastră.

Acolo înșira pe ață/albastră
Mărgele, o domniță, cam povești.
— « Intră! fi zise. Șoimule, tu ești?
Te<am cunoscut de mult și te aștept,
Dar te loviși de turnul meu în piept.
Nu erai tu, pe sus, peste palate,
Rotindu<te>n singurătate,
Cînd te*am chemat din frumusețile pustii,
Și tu te afundai mai tarem sihăstriei,
Viteaz în zbor, învierșunat în luptă
Cu negura neîntreruptă?
Semeț de slavă, slava te*ncovaie.
Ț u a frînt avîntul, te*a zvîrlit în ploaie.

Binevenit fit, șoimule, în casă.
O să te<mbrac în zale de mătasă
Și o să*ți pui brățări în ghiare,
Inele cu mărgăritare
Și pene mart de aur între pene.
Să te înnalți între stihii viclene,
Să tragi din nou hotar punctat cu stele,
Pajura mea, împărăției mele.

Decît sârniî toarcă mîþele«mprejur
Mi«ar fi plăcut, fireşte, un vultur.
Ascultă, e mai cald aci cam pisc şi ceaţă,
Vreau să se joace şoimul cu ghemul meu de aţă.
Şi<ţi voi mai facemn dar domnesc.
Cu lanţ uşure ghiara*ţi împletesc.
O să te pui pe steaguri, pe bani şi pe peceţi
Şi ai sãmveþi ce n-ai visat sãmveþi.
Veto parte împăratul, pe cealaltă hultanul.
Al doilea pe țară. Ce vreau, vrea și sultanul.

Ia vin' să vezi cum se trăiește
Adevărat și bine păsărește.
Pietrușii, mierle, granguri, ciocîrlîi
Se simt la larg în colivii.
În curte, fericiteloorătenii,
Le poți vedea, sînt sumedenii.
Privighetoarea cîntă mai frumos,
Ochii de cînd oun vîrf de ac i*am scos.
Nu mai putea
Cînta, aripa de<și vedea.
Cu ce mă laud însă sînt coconii
Mei scumpi, cumiņi și blînzi, claponii.
Găină și cocoș, cam pe din două,
Ei sînt aproapem stare să și ouă.
Nu turbură, nu strigă, nu cer nimic. în pace
Șim ascultare, fraged, și sufletul le tace.
Vultur ursuz, ia pildă și*ți înmoaie
Pana de fier, ca lîna de âgniță și oaie.

Ai dat ceva? Un zbor pierdut agale
între Tării și stele, în spirale.
Și ca să te putem avea,
Noi te»am făcut de bronz și tinichea.

Nu țica plăcut nici zahărul, nici cușca,
Și<abia de te*am ajuns cu pușca.
Nici preaslăvitul împărat
Nu te»a putut avea neîmpăiat.
De*acum al nostru ești de viu.
Și<o să<ți aleg și<un nume. Nu vrei să<ți zic
scatiu ? »

La pipăitul fetei, între dalii,
Șoimu*și lăsa, deschise evantalii,
Aripile în mîinile gingașe,
Rămas ca un copil fără cămașe.
Își desftcu de voie bună
Ghiara rănită de furtună,
Încovoiata unghie de fiară
I semdulci, muiatăm mir și ceară,
Și sa simțit intrînd întnaltă fire,
Blajină, de tămăduire.

— «Dar ce văd? zise fata de*mpărat,
Care4 văzuse numai în zbor și legănat.—
Stăpîn pe uragan și peste vîi și morți,
Mă mir de ghebă, cum o porți.
Numai în zbor ești învățat
Să nu fii strîmb și cocoșat?
Cum poți să fii de zbor în stare
Cu cîtămai movila în spinare?
Nu m*asteptam, spun drept, să fii atît
Demipiedicat și de urît.
Ți»aș face și*o mărturisire,
Eu te»am văzut mai sprinten, mai subțire,
Și urmărind în slavă drumul tău
Te*aș fi crezut mai falnic, mai flăcău.
Mă uit mai bine. Gîndul mi semcurcă,
Erai vultur și ai rămas o curcă.

Te/aş punem curte, dacă nemîncate
Ar mai rămîne curci adevărate».

Dar adormind, domniţa ha uitat.
A doua zi nu l«a mai căutat,
Şi nici a treia, nici a zecea zi
Gîndul domniţei nu se mai trezi.

Vulturul vede vînt şi vrînd să zboare
Dă de tavan şi cade pe covoare.

Cine te-a pus, domniţă, s>o răsfeţi,
Să»i dai făgăduiala altei vieţi
Sălbatecei şi negrei zburătoare,
Dacă o uiţi în turn, la închisoare?
Ea nu mai e, domniţă, fierti milă,
Nici pasăre de curte, nici acvilă.

FLAUTUL DESCÎNTAT

Argatul, auzind că4 cheamă,
Sa turburat, de bună seamă,
Şi ce mira mai mult oierul
E căd EHEMA la curte chiar boierul.
Stăpînul, trîndăvind în slava lui,
Nici cînd nu se>arătase şi nicicui,
Şi simbriaş la staule de*o viaţă,
El nu ştia măcar cum e la faţă.

•Gospodăria lui de prin Amiazamare
Se cîrmuia de sus, din depărtare,
Cu mori, cu turme, cu bucate.
Doar pe la ciştiuri, din cetate.
Trăgeau în sate, într»acoace,
Încăpătoarele cerdace,
Carelemnalte (putini, boloboace,
Coşuri şi papuri) încărcînd cu plin
Caş, miere, grfu, porumb şi vin.

Sămînţa brazdei grase, muncită strîns şi crunt,
Din spicul cu mustaţă, zbîrlit, cu miez de unt,
Şi sacii grei cu aur de mălai —
Plecau în coviltirile cu cai.

Portocalii, știuleții mplețiți cu boaba mare
Ca niște faguri de mărgăritare,
Culeși cu patru fote curate, de pănuși,
Ieșeau din subsuoara cocenilor, păpuși.
Și toate, vii, ogoare și prisacă,
Urneau din băătura uscată și săracă,
Și se ducea puhoiul plăvanilor, agale,
Ca satele, devale.

Ba oamenii puteau să creadă
Că sînt purtați ca o cireada,
Nu mi mai aduc aminte și am uitat cu cîte
Gîrbace și ce feluri de joarde și de bîte.
Căci între oameni sît stăpîni
Era un gol zidit, ca la fîntîni,
În care apa suiem gol de a gata,
Tîrîte sus cu lanțul și găleata.
Izvorul nu se poate nici uita
În ochii celuia ce bea,
Nerăbdător țîșnirea să ko soarbă
Cu gura lacomă și oarbă.

Din pricină de ziduri și de gol
Și pasărea lua calea de ocol.
Poruncile peste moșie
Veneau pe la isprăvnicie.
Ispravnicii, pe lîngă ei,
Aveau alți mulți isprăvniciei,
Șwaceștia calfe, ucenici
Mai mari, mai mijlocii, mai mici;
Dar fiecare se mputernicise
Cu un crîmpei din privilele scrise,
Și fiecarșii ascundea la sîn
Fărîma lui de petec de stăpîn.
Trimise, spuse și umblate,
Poruncile ajungeauschimbate,

Și tot mergînd din ins în ins
Soseau pe dos, parcă ntr adins.

Stăpînul, fi aveai voie, ca pe moaște,
Nici de ad zări, necum de ad mai cunoaște.
În dreptul buzelor șisal feții
Făceau de strajă logofeții,
Și dintre ei spătari, scutari,
Păzeau frunțașii cărturari.
Stăpînul de ogoare și de ape
Era un bun al slugilor de aproape,
Și cînd voiai să ți vezi cîrmacii
Ți eșeau nainte psaltii și tilmacii.
bai fi privit:
bai fi mînjit.
bai fi rugat:
bai fi spurcat.
Cînd lacrima nu știe de zăbavă,
Oftatul nu e de ispravă,
Necazul însă nu tihnește
Și nu i pe boierește.
Te apucă, tacii și taci dacă te doare,
Că se deoache pofta de mîncare.
Și nu știi ai, ca vai de capul tău,
De nu ți era mai bine cînd îți era mai rău,
Nedumerit, ca vai de tine,
De nu era mai rău cînd îți era mai bine.

Porni cam pe la toacă. . .
Mai mult decît săd bată, ce putea săd facă?
O săd omoare? o să moară.
Nu moare doar un rob întîia oară. . . -
Ajunse, după ornice, pe la șase, < ^"
Cînd soarele se uită printre case V, £.
Și cată înapoi.
Cu chivăre, la ușe, și suliiți, erau doi.

Porunca e poruncă. L-au lăsat,
 Ciobanul a intrat,
 Murdar de nădușeală și de praf.
 L-a dus din spate un vătaf,
 Trăgându*și prin belșuguri de odoare,
 Ca vai de lume, bieteze picioare.
 Și nu putea să<și viem fire.
 Era ca o biserică și ca o minăstire,
 Clădită parcă de Satana.
 Parcăd simțeau duhoarea și pulpana
 Foșnite prin unghere.
 O altfel demtociure și putere
 Decît la stîna și la plug,
 Altfel de meșteșug
 I se vădeau argatului la curte.
 L-au mirosit cîini lungi cu labe scurte,
 L-au mirolăit pisicile, cu blană
 Molatică și nazuri de cucoană,
 Trîntitem perini cît sofăua
 De*o lene tremurată ca damblaua.
 Umblînd în colivii să se atîrne
 L-au rîs și papagalii cu pliscurile cîrne.
 Un maimuțoi dădeam căruță
 Un alt soi de maimuță,
 Iar un vultur cît omul, subt zăvor,
 Smucea de o cătușe bătută pe picior.
 Săli mari în care timpul tînjea și adormise,
 Și cimitiremchise.
 În lustrul pardoselii de lespezi reci, de ceață,
 Zăcea o licărire de cremene și ghiață.
 Păreții, de la podină la grinzi,
 Unii dădeau într<alții cu oglinzi,
 Și împătrit de zece ori, în coadă,
 Veneai, în loc de unul, o grămadă.
 Și te sfiai de sinerti ca de niște
 Străini iviți în priveliște,
 Din ape sure, lungi ca niște strane.
 Avea și glasul umbrămtre icoane,

Dînd zvonuri pe șoptite din tăcere,
 Din încăperem încăpere.
 Ion, văzînduse o sută,
 A dat să strige:— « Doamne*ajută! »
 Și glasul*lui, ca*ntro pustie
 Stîrnită, s'a făcut o mie.
 Se răzgîndea și șovăia să calce
 Pe scoarțe și covoare cît o falce:
 Nu mai văzuse de cînd e, Ion,
 Odăi cît o pășune și preș de un pogon.
 În străni, cu papuri la spinare și șezut,
 I se părea că vede ce nu s'a mai văzut.
 Și ca o capră șchioapă, pe trei căi,
 Se*mpiedica de praguri și odăi.
 « Bine<o trăi boierul, își zise, și nud chip să
 Nud jinduiască omul. Dar mai bine lipsă.»
 —«Doamne! ofta ciobanul abătut,
 Mai rău tu nu m'ai fi bătut. »
 Și se sucea tiptil prin casă,
 Înfricoșat că spaima îl apasă.
 Și îi venea să*mpungăm zid, să mugă,
 Cătînd cu ochii ușe, ca să fugă.
 Că*și aducea mîhnit aminte
 De tihna lui de mai nainte
 Și încerca dintre comori să scape
 Ca din răspărul unei ape.
 —«Nici n'ai venit și vrei să pleci? » îi zise
 Stăpînul, cared auzise.

— « Ce faci la curte? » bamtrebat.

— « Cioban sînt, sărut mîna, și argat. »

— « Și cum ești poreclit? »

— « Ion », răspunse prea smerit.

— « Și ce simbrie ai? »

— « Ițari, obiele și o chilă de mălai,

Și*un miel de Paște, cînd îs mulți, cucoane. »

— « Şezi colea, lingă mine, jos, Ioane, —
Zise boierul, hotărft şi tare. —
Mai am o întrebare:
De unde<ai învăţat să cînţi din flaut?
Că de<aia te<am chemat, ca să te laud.
Ba, te<am chemat şi pentru altceva. . .
Vezi casa asta? E a ta.
Nu poţi rămîne fără parte,
Argat şi slugă pîn' la moarte.
Te<am auzit cum cînţi şi<mi place.
Apropiere, vino mai încoace.
Şi şezi aci, pe jilţul meu.
Esal tău, şi*am spus, fă ce zic eu.
Stăi bine, ce te ghemuieşti?
Tu nici nu ştii ce meşter eşti
Şi ce cinstire şi se mai cuvine
Faţă de unul nensemnat, ca mine.
Nu am o fată, că şi<aş da*o ţie,
Cam basme, o domniţă cu împărăţie.
De*aci nainte, vreme nouă,
Vom face viaţa pe din două,
Deşi prea bine înţeleg
Că şi se cade totul pe de<amtreg.
Oar trebui, cu<adevărat,
Tu să fii domn, şi eu argat.
Flautul tău e flaut descîntat.
Văzuşi de ce te<am fost chemat?
Ghiersul şi<e dulce, graiul şi<e ales
Şi are tîlcuri bune, cumţeles.
Tu trebuie, de<aci nainte,
Să faci numai atîta: ghiersuri şi cuvinte.
De o cam datări dau din toate
O legiuită, sfîntă jumătate.
întinde mîna, iade:
Nu<s ale mele, 's<ale tale.
Ţixajunge? Nu măsor cu cotul
Şi, dacă vrei, zisei că<şi dau şi totul. »

Ion îşi zise: « Doamne, cel din cer,
De spaimămii vine iar să zbier.
Nu e aievea, ăsta*i vis
Şi numai Duhul rău mi ba trimis. »
Cămtnadevăr, Ion argatul
îl desluşeam boier pe Necuratul.
— « Stăpîne, zise, nu mai ştiu:
Sînt sănătos, sînt mort, sînt viu?
Un lucru ştiu, că sînt năuc.
Cînt şi eu ca o cioară, ca un cuc,
Şi niciodată nu m*aş fi gîndit
Că fac ceva deosebit.
Eu am crezut, să fie zicala mea iertată,
Că flautul numii face o ceapă degerată.
îl cerc şi eu, aşa,mtr*o doară,
Şi suffum el şbacum camţfia oară.
Berbecilor tăi, poate, le plăcuse
Şi babelor cu caiere pe fuse,
Şi asculta la flaut şi un ied.
Demii spui şi dumneata încep să cred.
Ia seama însă, doamne, voia bună
Să nu ne dea de gol şi de minciună.
Am auzit odată că maimiarii
Se sărutau la chef cu lăutarii
Şi că treziţi, a doua zi, de greaţă,
îi trimiteau la ştreanguri cu dis<de*dimineaţă.
Ori, poate, neavînd boier în loc,
Umbli cumva să<şi baţi de mine joc?
Că n*are rost să pui pe mine preţ
Şi să mă faci din slugă cîntăreţ.
Lasămiă slugă, nu mă vreau stăpîn,
Ca să mă ţiu de domni şi săd îngîn,
Sărnii fie frică de le<oi zice ba,
De voi tăcea cînd ei m;or întreba.
Că mă cam sperii demtrebare
Şi nu prea intrum voia lui cu fiecare
Şi n<am la toată vorba nici răspuns.
A m un stăpîn: numii este de ajuns?

Cu ceialalți, mai mici ca dumneata,
 îmi e mai lesne a mă descurca.
 Scăparea bacilor desculți
 E că nu vor stăpîni prea mulți.
 Dacă mă fac boier poate că-i bine;
 Nu te mai țin de rău, în gînd, pe tine.
 Ca să-ți ferești, Ioane, tu, gîtița, de ștreang,
 Dator ești tuturorora metanie și hang,
 Și poate că, dintrmna întmlta, niciodată,
 Așa e boieria, nu scapi față curată.
 Și facem, mi se pare, și tîrla de ocară,
 Stînd pe la ușe, ploconit la scară.
 Rînjit în silă, pînă la urechi,
 La musafirii tăi, și noi și vechi.
 Să casc de cască ei și, la sudalme,
 Să mă ridic și să le bat în palme
 Și să mă strîmb și să mămchin,
 Să zic la toate: „bine” și: „amin”.
 E greu să mă mai țugui, să nwascut,
 Că niciodată nu imam prefăcut.
 Orice*ăș mai fi, o să rămîi ce*am fost,
 Ion, ciobanul de la oi, cel prost. »

— «A damdărăt nu se mai poate,
 Țuarn așezat și drepturile toate.
 Uite și cheile de la palat.
 Lom pregătit și<așteaptă încuiat.
 Are odăi cu arme și podoabe,
 Fecioare dintre roabe,
 Uleiuri, mirodenii, te mîngîie
 Cu bun miros de rodii și tămîie.
 Desprinse pletele, mai jos de șale,
 Așteaptă pipăitul degetelor tale.
 Leapădă straietele frumos,
 Dă chica și căciula jos,
 Și lasă#te în voia lor, la fete,
 Alt chip sărti facă, palid, măi băiete.

E un palat, cum ai săd vezi,
 Pe dinlăuntru cu grădini și cu livezi,
 Poteci de sticlă, ca atlasul,
 Leagă amurgul brazilor cu iazul,
 Și apa de mătase
 A mir și trandafir și ea miroase.
 Ioane, nu ești om de rînd,
 Și vreau dcacolo să te*aud cîntînd. »

— « Bine, jupîne, zise, mă voi duce. »
 Și din opinci la creștet el șba făcut o cruce.
 « Vezi, Doamne, — s>amchinat, — încălțe,
 Nu m<ai ferit de treptele înnalte. »
 Și zisem sine: « A i s>ajungi ciocoi.
 Cum ne mai înțelegem amîndoi?
 între boieri și între vădane,
 Mai pot sărti zic, eu, ție, mă, Ioane?
 Cînd temdrăgesc mai>marii nu< semn bun,
 Mai bine*mi da o pungă cu tutun
 Și un amnar ori un chibrit,
 Și>ăș fi și eu mai mulțumit.
 Că domniiăștia sau te duc în poală,
 Sau te alungăm pielea goală. »

Cînd a intrat, aidoma s>ă șbntfimplat.
 Era o țară, nu era palat.
 « Prințul » Ion era de mult dorit,
 Dar straietele nu și le<a primenit.
 Femeilor ce bau cuprins cu grabă
 Le<a spus: — « Duceți*vă, vedeți<vă de treabă ».
 Pe robiimcovoiați în temenele
 ba slobozit de munci și cazne grele,
 Iar bucătarilor, caremcepeau să frigă,
 Le zise: — « Mie dațbmi mămăligă.
 Voi să mîncați bucatele, vînatul
 Și tot ce are mai gustos palatul.

Eu cu atât mă mulțumesc,
De felul meu sînt pustnic și postesc.
Deschideți mare poarta mea,
Să intre și să iasă cine vrea.
Toti oamenii cămase albă
Au dreptul la dreptate și la jalbă. »
El nu se atinse nici de pat
Și s'a culcat încins și îmbrăcat,
Zgîrcit pe bită, frînt,
Lipit, ca rădăcina, de pămînt,
Și și zise: « Spune gîndul, săd ascult,
Că asta n'o să ție mult »,
Și mai străin de cînd trecu hotarul,
Șbaduse într-o seară și măgarul,
Și ciinii, în palatul mohorît,
Și oile, săd ție de urît.

A stat ce a stat acolo, cu hrisov,
între răchiți și trestii, în ostrov.
Un timp de vreme, soarele
A luminat șimtunecat izvoarele,
Și luna și lua lin drumul prin zăvoaie
Culcată pe un nor, ca pe o oaie.
Chiar întno noapte de furtună mare
Veni vătaful domnului călare.
— « Ai să te muți, Ioane, din conac,
Că flautele nu i mai plac.
Are auzuri și urechi mai multe,
Și alte scule vrea s'asculte.
Dar lasăți flautul în cui,
Cu suflum el, că suflul e al lui. »

JUDECATA

Domnul a chemat odată
Arborii la judecată,
Ca să vadă ce rod are
De cu vară fiecare,
Că de cînd nu mai gustase
Roadele, semstrăinase.

— « Îți e de-a mai mare dragul,
De frumos și mînalt ced fagul.
Uriașule ce ești,
Spune nouă ce dorești. »

Cît e de fălos și tare,
Fu jignit de întrebare
Și, uimit căd cercetat,
S'a gîndit, s'a căutat. . .
Scoase dintr-o hîrtioară
Un crîmpei de cuișoară.
— « Ce nimic la ce zăplan! . . .
O să mai aștept un an.
Și de-o fi iar de pomană
Te voi face buruiană. »

— « Dar stejarul? Să și arate
Vîrfurile cununate.

Ține cerurilem brațe,
Vrea de stele să se cațe
Lumeamtreagă so cuprindă.
Rodul tău? »

— «Un sfirc de ghindă. »

— « Mi se pare că gorunii
Sînt cam neamuri cu păunii.
Numai umbrăm codrii mei
Și nici ea nu dă din ei.
Umbra n-are rădăcină
Șbi țărină de lumină.
Se muncesc de-o veșnicie
Și-au rodit o gămălie. »

— « Unded bradul, că nu vine? »

— « Auzi șiid e rușine. »

Bradul iese înnainte
Drept, în sfintelele veștminte.

— « Atît faci, sfînția<ta,
Mînătărci de mucava? »

— « Plopii>astupă zorile
Și adună ciorile.
Nu știu salcîmii ce vor
A păzi cu ghimpii lor.
Salcea, păcatele mele,
Face moțuri și nuiele.
Barem dudul face dude,
Ia, niște burice ude,
Dar dă schitului un pic
De miere și borangic. »

Folosind atunci prilejul,
Iatăd că sosi și vrejul,
Nechemat, cum a putut,
Și, tîrîș, a străbătut
Spinii, pirul, praful moale,
Cu dovleci de opt ocale.
— « A m adus niște urcioare.
Luațb m ide din spinare.

De cînd mi le*am aninat
De grumaz, m*au deșelat.
Nu sînt, Doamne, prea puține
Și, cum vezi, îs toate pline.
Le<aduc, hăt! din Sucevița
Și n«am rupt nici cobilița. »

MÎHNIRI DE TÎNĂR CĂRTURAR

Cum să o las? Nici ea nu m-a lăsat
Pîn' la bacalaureat.
Și nici să mă gîndesc nu-mi vine.
Că toate clasele le-a preparat cu mine,
Teme grecești și versiuni latine.
Nu mba făcut, sărmana domnișoară,
Cosmografia mai ușoară?
Nu mba sucit urechile tot ea
Cînd nu-mi intra deloc în cao cîte ceva?

Dar, Doamne, bai dat voie să se nască,
Și ai făcut să o cunosc, să mă cunoască.
Tu i'ai permis să facă două doctorate,
Tu ai ținut-o'n universitate,
Sămvețe reguli și cuvinte.
De ce mbai scos-o tocmai mie înainte
Și cum,
Să mă frămînt așa de mult acum?

E galeșă, fără*ndoială, simțitoare,
Sufletul ei mai dulced ca o floare,
E bună, și gingașe, și blajină,
Dar, Doamne, e cît o mașină.

O voce de portar, demgrijitor,
Un pas, o claviculă, un picior,
Fără pereche, Doamne! Și ce gură!
Ce pipăit! Ce zîmbet! Ce căutătură!

Cînd mba mărturisit, pe scară, tinerește,
Că suferă și mă iubește
Și că m'a așteptat
Să cresc,
M-am înfricoșat,
Tată ceres!
Am simțit înția oară
Cum bate-o inimă de profesoară.

Are treizeci de ani mai mult ca mine,
Opt coți înălțime,
Dar în făptura ei ceva virginal.
Știe pe dinafară Iliada, în original,
Sonetele lui Petrarca,
Pe Goethe, pe Calderon de la Barca.

Mba spus cu glas de pitulice:
— « Să-mi zici Beatrice »
Și, ca un strănepot,
Am văzut că nu pot.
Eu îi zic domnișoară,
Și mă-nfioară
Să nud vorbesc cu sfială
La persoana a doua plurală.

Dacă mă mîngîie, mă doare.
Mîna îi e ca o rîzătoare.
Nu/i o ființă, Doamne.d un dulgher,
Deprins cu sculele de fier,

Cu bușteni, cu grinzi, cu rânghi și rindele,
Vai de păcatele mele!

Mă contemplă languroasă
Și mă răsfață delicat cu șoapta cea mai groasă.
Doamne, cel ce faci firul de iarbă,
Numai mustăți nu are și barbă.
Ce să mă fac, Doamne, acuș?
Nu e fată de măritat, e un lăcătuș
Cu ochelarii, mari, pe nasul mic,
Călcăm pantofi cu călcie de gumă
Și merge rigidă, solemnă, ca un dric
împiedicat în brumă.

Ce său spui Dascălului sentimental?
Că e un cal,
Ca un cal de cioclu,
Cu valtrap și binoclu?
Că miroase a pipă
Nor fi nimic, Doamne, dar țipă!
Săd spui că ar fi mai bine
Să*și depărteze nițeluș inima de mine?
Nu vreau să fiu bărbat de doică!
Să mă legene o troică,
Un camion, un car!
De-ar fi de două ori mai tânără, măcar!

S'a răstit la mine să o sărut
Și, Doamne, mam putut.
Nici nu m-am priceput.
Și ma bătut!

Cînd nemțînim, e ca o șiră de paie
Lîngă o copaie.

Mbe frică, Doamne, șovăi în contraste,
între fericire și năpaste,
Că domnișoara nu vrea să moară
Nici profesoară, nici domnișoară.

Fă ceva. Dă o muscă, dă o boală!
Sau fărniă iar de școală.
Năpîrleștemiă, Doamne, de tuleie,
Fămiă femeie
Sau fămiă iar băiat.

Să mai dau un bacalaureat.

NATURĂ MOARTĂ

*Sufrageria nu știu să fi vorbit vreodată
In stihuri ori în proză—și cred căm orice gen
Să le surprindă graiul, ar fi rămas mirată
Însăș urechea Domnului Jean de la Fontaine.*

Tacîmurilor, linguri, furculițe și cuțite,
Le-am auzit revolta pe șoptite
În spălătorul din bucătărie.
—« Noi nu slujim decît cu farfurie
Și stăm numai atît la masă
Cît se dumerică felul de mîncare grasă,
Și repetăm o singură figură:
Din gurăm blid și de la blid la gură.

În farfuriamtinsă ori adîncă
Ajuți boierii timpul cît mănîncă.
Tot rostul nostru e să stăm aproape
De mîna celor ce-au să se îndoape.

Din strălucita mea tovarășie
Trec în lighean, de-a dreptul în leșie.
Icre, stacoji, sos franțuzesc
Totuna mbs, că tot mă murdăresc,
Și, tot trecînd prin pipăiri și guri,
Nu mai cunosc mîncarea de lături.

N«aș vrea să»mi fac păreri, dar cînd ne-au luat,
Spuneau: „Sînt de argint curat”.»

Dar adevărud numai pe cutie
Șbn galantar, unde stă scris: «Argintărie:
Nu te»ai întors în cîrpă niciodată,
Să*ți vezi și coada că țaua fost gravată?

Nud bine, oare, să te simți
Cu fundul lângă gură, scumpă troacă?
La ce folos o za cu niște zimți
Și scînteierea lor de promoroacă?

CONSOLĂRI

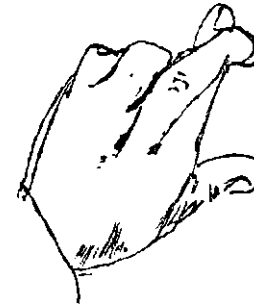
S-au prins tovarăși buni cu rînduiala,
Hîrdăul, fedeleșul și găleata,
Vroind sămfrunte laolaltă nicovala,
Ciocanul, jarul, spada și săgeata.

La drept vorbind, nud nici o trebuință.
Noi vom sili uneltele să stea.
Auzi tu, ce nesocotință,
Să faci oțel în loc de tinichea.

Materialele de cinste, eu temvăț,
Să știi și tu, ca om, că la bătaie
Nu sînt acelea ce stau băț,
Dar celelalte, care scncovoai.

Și sculele nevoilor dcacum
Nu sînt acelea carempung șbnțeapă.
Capacitate trebui' și volum,
Ca să primeascăm ele și sămcapă.

Iată puțințele ce ți se cer.
împacă<te cu dreapta chibzuială.
Cugetul tău să fie cu coadă și mîner,
Și visul tău să fie ca o oală.

DIDACTICĂ

TocindMi plumbul pe hîrtie,
încerci cuvîntul cum se scrie,
Şi cumpăneşti silabă cu silabă.
Unad prea tare, alta e prea slabă.
Un cîntăreţ, de pildă, dintno ţară,
însăpăimîntat odinioară
De pana lui, ştiută drept măiastră,
Sa aruncat în haos pe fereastră.

Eşti cărturar de stihuri şi poveşti
Şi tot le dregi şi nu le nimereşti.
Aş vrea să am un fel de ştire
Cu ce fel te alegi de mulţumire.
O mulţumire<ascunsă, gîndesc, ca un păcat
De care te simţi parcă vinovat,
Nu îngîmfarea stearpă că mbai mai dat o dată
O copie de sute de alţii repetată.
Te<au lăudat, fireşte, cu tine ce<i de*o seamă
Sau cei mai slabi de înger sau chibzuiţi, de teamă.
Cînd fapta nu întrece o laudă, nu<ţi pare
Că lăudam Unsoare aduce<a defăimare,
După cum şi necazul, urzit într*o insultă,
Vădeşte adunatăm pizmaş otravă multă?
Vrei să faci aur dintrmn ban de plumb
Şi un luceafăr dintrmn bumb.
Eu te citesc, amice, ş*aş vrea un plod mai nou
Să se străvadăm zare prin felul tău de ou.

L<au mai ouat şi alţii, tot moale şi clocit,
il iei şi fără coajă, cum e, şi te<ai mînjit.
Cătînd fărîmele de poleială

Temtreb: nu te încearcă, spui drept,

nici omdoială?

Nu ți se pare, ție, că prins în rotogol
Temnalți în jos și templinești în gol?
Că ești jucat de»o undă ce temneacă
Și de năluca apei, ca o nucleă seacă?
Bogată chică, mintem ea săracă.
Ești ca un nor, agale topit îndelungat,
Șovăitor cu sine mereu și destrămat.
Secunda hotărăște, înnalță și afundă.
Poți bizui tu prețul pe clipă și secundă?
Cuvinte! Ce temeiori ai pus și pe cuvinte,
Cînd unul te sughițe și celălalt te minte?
Aspectul și silaba! cununa ta firavă
S'a adunat din cioburi și hîrburi, cu zăbavă.
Ești mîngîiat căm miezuri și chipul dinafară
Cuvintele cu alte cuvinte se măsoară?
Că ceațăd judecată de ceață? că șbacum
Și mîine ții în palmă fuior un fir de fum?
Ce să aleg din tine, să fie bun păstrat?
Nimic nu stă de sine în sus, nerăzimat:
Se sprijină cuvîntul tîriș, pe alt cuvînt,
Și ai și tu un petec de umbră pe pămînt,
Și nici măcar un petec întreg, căci nula»și lasă
Și umbra găunoasă.
Cearcănul vînat pune un stigmat
Ochilor tăi de biet halucinat.
Ești obosit de«o vană osteneală
Cătînd alt soi de pană și cerneală,
Ca sămvelești cu licăriri de paie
Un ban de o lăscăie
Și să faci galben dintrmn firfiric,
latărtbo viața: n»ai putut nimic.

Tărfțe, rumegușuri și pulbere și zoană,
Vre un zuluț din coadă cu copcă de zorzoană.
Și din otravă în otravă,
Ai adunat comoara ta de pleavă,
Și cînepă tocată, silind să te ridici
Cu două ajutoare, cu foarfec și lipici.
În zorii zilei noaptea te deșeală.
Ești istovit și mort de oboseală.
Îți amorți și panam mîină,
Pe care ai tîrît prin ghimpi o săptămână.
În tine ține noaptea, dar vezi căm răsărit
Catapeteasma zilei de aur s'a trezit,
Și împrejurul tău, voioasă, munca.
Sună cetatea și răsună lunca.
Șesul arat se țese în covoare,
Șim straie albe omul calcă pe ogoare,
Și suie brazda pînă cer,
Unde veghează plopii mari de fier.
Ești ostenit de silă, cărturare,
Te chinuie o slovă, omtrebare,
Șim loc să-ți dea odihnă, țba tulburat/o, dragă,
Șbai mai pierdut o vreme și alt crîmpei de vlagă.
Ridică-ți nasul din hîrțoage
Și pune-ți Pegasul la iesle între mîrțoage.
Nemistuitul jar de soare
Dă foc la vetre și cuptoare
Și fulgeră pe pluguri și zăbale,
Pe apa frămîntată de roți, ca niște zale,
A morilor, pornite să macine lumina
Amestecată cu mălaiul și făina.
Ascultă valea, satele, cocoșii.
S-au deșteptat pe lanuri parcă și strămoșii
Brăzdînd om lung, fișie cu fișie;
Atîta lume albăd pe moșie.

Faurul face pentru cai și boi
În săptămîna maremcălțăminte noi,
Potcoava ciocănită s'a învîrtit ovală.
N«auzi gemînd ciocanul, bătut pe nicovală?
Se zbate fierul smuls din vîlvătaie,
Se/mpotrivește, rabdă silit, dar semcovoiaie.
Pe mii de nicovăi, în trîntă
Fierul cu fier și focul se descîntă.
Clocotul urcăm slăvi a jertfă sfîntă,
Și sculele, cărbunii și tropotele cîntă,
Pe cînd, în viața vastă, pe timpul tău decliv,
Tumgheți pe cîte om rimă șbaștepți un adjectiv.

BALADA MAEȘTRILOR

În dăsași, pe umăr, vărumeu Păcală
Aduceam târg ouă și smîntînă oală.
Numărînd la mină cît e săptămîna,
Cumpănea cu ouă brînză și smîntîna,
Și pornea de joia și cu bulzi de caș,
Săd ajungă vineri marfa în oraș,
Cînd, din casă în casă, pentru fiecare
Domn, avea vreo turtă și prin buzunare.
Advocați și doftori și adeseori
Cîntăreți și pictori, dascăli și actori.
Dintrmn timp aude un cuvînt ciudat,
Care fuse aproape greu de învățat.
Cînd vorbeau pe scară uși ori pe ferestre,
Domnii, mușteriii, își ziceau «maestre».
Cîte cinci și zece de astfel de pedestri,
Adunați la poartă, toți erau maestri.
«Ce-o mai fi și asta? semtreba Păcală,
Că n-am auzit» om piață, nici la școală.
Poatem Capitală este și rămîne,
Cam Găiești, cum fuse „neică” sau „jupîne”.
Dar văzu că vorba «maestre» stîrnește
O înviorare, parcăd franțuzește,
Și la bătrînețe și la tinerețe.
El, un an de zile puse să omvețe.
Cei chemați cu vorba care i se spune
înfloresc în sinemdată. Ce minune?
Cum le zici «maestre» în ce aveai de spus,
Gîtul li semnalță de trei ori mai sus,

î
i
!

Omul e mai ager, mai vioi, mai sprinten,
Ca un roib agale, îndemnat de pinten.
Și Păcală/și zise: « Vorba asta scurtă
E ca mîngîierea porcului pe burtă.
E cu farmec dulce și, din strîmb ori ciung,
Simți că te lățește și te face lung.
Insul se mindrește, limbad se deznoadă
Și ia vînt și, vesel, dăm nădragi din coadă.
Măi ce binemii prinde!
Am aflat și harul
Sămii pui în picioare bine și măgarul.
Cum ajung acasă, văd eu cît fi este
De fudul auzul, șbo săd strig: Maestre!»

CUIUL

Într-o vreme, lamceput
Șbntrmn leat nemaștiut,
Care, nu pot să însemn,
Casele erau de lemn
Și ulucile de scînduri,
Ca și azi, întinse rînduri,
Puse strîmb și cap în cap
Și proptite cu proțap.
Dar zburau cu fiecare
Vînt mai tare,
Case, garduri și pătule;
Și în timpurile toate
Grijile erau destule.
Le«adunai împrăștiate
Șbncepea din nou și iar
Truda muncii în zadar,
Ca să scoli din clătinare
Iarăș doagelem picioare
Și din nou să le anini
Cu te miri ce rădăcini.

Năzdrăvan, cum altul nud,
Un băiat al nimănui
Născoci, atunci, un cui.
Și ba scos și arătat.
Cuiul nou o săptămînă
A umblat din mînă mînă.

|
I

A fost strîns și pipăit,
Pus pe limbă, mirosit,
Nici un om nu înțelege
Cuiul țeapăn cum să lege,
Fără funii și curele,
Scîndurile între ele.
Năzdrăvanul și golanul
Îl înfipse cu ciocanul.

Zice unul: — « Dragul meu,
Așa cui făceam și eu,
Poate chiar mai dichisit,
Însă, vezi, nu miam gîndit».

COMOARA

Un croitor zăcea bolnav
Şbaiurînd în pat, gîngăv,
Parcă da să semţeleagă
Că<mpungînd o viaţă<mtreagă
Ar fi adunat comoară.
Şi pe cînd trăgea să moară,
Avînd şi patru feciori,
Meşteri toţi şi buni croitori,
ba chemat şi au sosit
Să ia parte la sffrşit.
Dar trecînd întnalte zodii
Le vorbea croitorum dodii,
Şi cuvîntul « despărţire »
Ei bau luat drept « împărţire »
Şbaşteptau să se/mpărţească
Avuţia părintească.

întristaţi, binenţeles.
Nerăbdarea le da ghies.
Tatăl, cînd o fbadunat,
Pe furiş, ded om bogat?
Semtrebau, puşi pe cîrtit,
Unul şbaltul ispitit,
îl ştiau sărac lipit.
N*avea barem prăvălie
Şi lucra pe datorie.

Locuise*nr*o chilie
Toată viaţa cu ei toţi,
Ba avea şi trei nepoţi.
Din ce s*o fi procopsit
Fără pic de alt venit?
Şterpelind de la croială,
Din postav, din căptuşeală
Retezînd un cot mai lung
Peste coţii cîţi ajung?
Sau da bani pe amanet,
Adunînd, încetdncet?
Va să zică, aşadar,
Mai era şi cămătar,
Şi ei nici n/aveau habar.
Cinstea lui în meserie
Era, deci, făţarnicie.

Zeci sau sutele de mii,
împărţitemtre copii,
Se ivea, tulburătoare,
Şi o altă întrebare:
Ce<o să aibă cel mai mare?
Ce<o să aibă cel mai mic,
Cam firav şi cam pitic?
Ce*or să aibă, din copii,
Şi ceilalţi doi mijlocii?
Unul şbaltul, scunzi, înnalţi,
Rîvnind partea celorlalţi,
Findcă banii adunaţi
Bagă vrajba între fraţi
Şi, vorba săracului:
« Banud ochiul dracului »,
Pe averea adunată
Erau gata să se bată.

Ei visau moșii și case
Și vroiau să se și lase
De croit și de cusut,
Să dea bani cu împrumut,
Să trăiască din dobîndă,
Și să cumpere și vîndă,
Fiecare buzunar
Ajungînd milionar.

Tinerii moștenitori
Au și plîns de vreo trei ori,
Bucuroși în sinea lor
Ca orice moștenitor.
Strînși grămadă lingă pat:
— «Iată de ce vom chemat,
Zise tatăl, mai trezit,
Slăbănog și chinuit, —
Mie ceasul mio venit.
Mom gîndit întîia oară
Să vă las și o comoară,
Soră bună cu belșugul,
Cum vom dat și meșteșugul.
Moșteniread o povață:
Nu uitați nicicînd în viață
Nodul săd faceți la ață.»

VOLUMUL ȘI CRÎMPEIUL

O carte proastă, dar legatăm piele,
Cu aur pe cotoare și cu stele,
Luxoasă, lustruită și bogată,
Stăm raft ca o cucoană bosumflată
La teatru — care se preface
Că piesa lăudată îi displace.
E singurămtno lojă șiid e cald.
Poartăm urechi cerceii de smarald,
Brățări pe brațe și, la gît,
Mărgăritare — și i so urît.
O plictisesc ansamblul și detaliul
Șbși face vînt la piept cu evantaliul.
E decoltată pînăam toate celea
Și, ca și cartea groasă, șiorată toată pielea.
Din raftul de alături, subțirea cărțulie
Semptreabă cu sfiială, din palidad hîrtie,
Dacămțelesul cărții și scrisul se măsoară
Cu luxul și grosimeam cotor de dinafară.
Ead descusută, foile îi ies,
Deobia se descifrează de jerpelite ce?s.
Se vede cît de colo co fost șiid o ispită
Prin cîte mîini trecuse, citită, răscitită,
Pe cînd vecinul mîndru, de drept aristocrat,
Stăm raft, camtr/o vitrină pantoful nencălțat.

Broșura se smerește și întreabă:
 — « Cucoană, ești o carte a unui om detreabă,
 Dar cum se face, voi
 Să știu, de ce atâtea foi,
 Atâtea pagini, poate că o mie?
 De ce citămai teancul de hîrtie?
 Mior fi, mărturisesc, rușine
 Să am atîta hoit pe mine.

Te-ai revărsat și curgi ca un potop.
 Cerneala dumitale nu are fund și dop?
 Condeiu, cînd e ager și nu minte,
 Un gînd îl spunem cîteva cuvinte.
 Țbe mătură condeiu și mina cît copita,
 De te lățești atîta și cu nemiluita?
 Probabil, autorul se bucură, nu glumă,
 Că a frecat fărîma să dea atîta spumă
 Și că șba scris/o, cartea, cu săpun.
 Nud vorbă, pămătuful pare bun
 Și pe bărbie«alunecă mai bine.
 În scris, nefericiread clăbucul că nu tine.»

ACUL ȘI AȚA

Nenea Acul, țata Ața
 își pierdură dimineața
 Pe un cot
 De postav sau șeviot.
 Nu prea știu porecla lor,
 Pentru că nu sînt croitor.

Acul zise: — « Ce ai azi
 De temcurci mereu și cazii?
 Cînd te rupi și cînd temnozi
 La un fir cu două cozi. »

Ața zise: — « Tu mbo spui,
 Cînd mă duci așa, haihui?
 Ia mai bine ține»ți gura
 Și fă drept împunsătura.
 Văd că lucrul nu țbe drag,
 Coși de-o zi la un nădrag
 Și nu te-am văzut în stare
 Să pui niște buzunare.
 Te-ai întors de/atîtea ori
 De la bumbi la cheotori,
 Și cu toate că țbam spus
 Căd pui strîmb, mai jos, mai sus,
 Ca un încăpăținat
 Tu nici nu m'ai ascultat.

Și clientul și patronul
Au văzut că pantalonul
încercat a treia oară
Tot îl roade
Și nud vine cumsecade.
Ia nu te mai îngîmfa,
Luar-teor naiba să te ia.
Cine treaba nu șbo știe
Ia o altă meserie. »

Zise Acul: — «Stai nițel.
Cîrpa<nfruntă pe oțel?
Teom simțit de<o vreme, Ață,
Că ajungi cam îndrăzneță.
Altă treabă nu mai ai,
De te ții de mine scai?
Nu mai pot să fac un pas,
Că»mi dai una peste nas.
Numai să muți pară rău.
Fii, mă rog, de capul tău.
Nud destulă o rușine,
Ca un maț cotîrni de mine?
Mult o să te mai rabd și car?
Parcă țioș fi fost măgar.
Nu vezi coi îmbătrînit?
Cicăleala te»a băbit
Și, din neagră, ai albit.
Tu ești ce fuseși: Ața?
Îți dă, uite, și mustața.
Cînd msam însurat cu tine
Nu te saturai de bine.
Ai uitat, de cînd teom luat
De pe ghem, că țbs bărbat? »

— « Uite cine mă învață!
Îi răspunse țata Ață. »

Un sfrijit, un găunos,
încrezut bărbat frumos.
Uită și el că, la zor,
Lom primit, de milă, chior.
De moș lua după sudalme,
Ioș cîrpi și două palme. »

La această sindrofie
A sărit dintr<o cutie
Acul bont cu gămălie,
Care nu se prea pricepe
Cît și celălalt sămțepe.
Unde pui acolo sade,
Că e tare cumsecade.
Și so mai vîrit să fie
Și o copcă mărturie.
Și un nasture, tiptil,
De cămașe de copil.
Mai pîndea șbun crocodil
Cu gingiile căscate
Pînă pe la jumătate,
Gros în fălci și ascuțit:
Foarfecel de croit.

Dar cînd fuse — de o dată —
Cearta mai întăritată,
A intrat, cum so făcut,
O mașină de cusut.

SCÎNDURA

Un om umbla să bagem casă
O scîndură de brad, cam noduroasă.
Nud vorba că»avea noduri, dar tocmai
ca s»ajungă,
E1 scîndură aleasă şbo alesese lungă.
De şase coţi ori şapte, de printre hodoroage,
Se pregătea pe uşa odăii lui s»o bage,
Şi chibzuind cum face de isprăvit căratul,
S»a repezit pe uşă cu«o scîndură de»a latul.
Dar se lovim părete, parcăd împinse dracul,
De se ştirbi la gură, căzînd de«a berbeleacul.
întîi nu preamţelese şi n»avea ce să spuie
Şi pipăindu«şi fruntea dădu şi de cucuie.
Sculîndu»se, mai stete, se mai gîndi şi, iată,
S»a luminat la minte dintr/odată:
— «Nu vrei sămcapî pe uşă? O să te bag
pe geam,
Cum ne fusese vorba dintîi, cînd mă gîndeam.
Şi ca să fiu mai sigur că poţi intra, aşteaptă,
O să te mut din stînga, acum, în partea
dreaptă.»
întnadevăr, schimbată, cu capetelemtoarse,
Se repezi mai tare şi capul şid şi sparse.
A doua izbitură de zid ba schilodit
Şi a ieşit din lupta cu scînduira, borşit.
— «Ptiu! — înjura săracul, — mba scos din şold
piciorull
Stai, că mă pun pe tine cu toporul. »

Dar îşi aduse«aminte că n»avea duşumele
Şi că avea nevoie de blăni, nu de surcele.

Cu scîndură în braţe, întîi nu te gîndişi
Că trebuia să intre pe dungă şi pieziş;
Al doilea, crezuseşi cămtoarsă, bunăoară,
O scîndură se face, Păcală, mai uşoară.

PUTINA CU CLEI

Cum se făcuse, cum nu,
Din putina cu cocă el arăta cu pumnu',
Amenințînd, ca prostul șbanapoda pe cei
Ce se uitau cum iese și intră iar în clei.
Căzusem coca moale
Și nu putea din mîzga adîncă să se scoale.
Cum își scotea un cap,
Aluneca pe doagă la fund, îndată, m pap.
Venea la suprafață
Și dispărea degrabă. Muncește, se agață,
Și se sileștem van,
Mînjit de lipiciosul săpun și suliman.
De milă, niște prieteni, din zmîrcurile grase,
L*au scos de păr afară, cînd tocmai semnecase.
În putina cu clei,
El amintea, căzutul, pe unii dintnacei
Docti oratori semeți,
Prinși între substantive și verbe, cam scaieți,
Dativul, imperfectul,
Care nu pot să scoată dintrmn discurs subiectul,
Apare o secundă
Șimdată cu discursul obiectul se scufundă.
Căscări de ochi, mișcări din subsuori,
Și pauze n*ajută prea mult pe oratori
S*ajungă la sfîrșit,
Întrmn auditoriu tăcut șimcremenit.
Limbutului fi vine
Să fugă, să seoscundă, să leșine.

în proză. m poezie,
Un dascăl dădea lecții de chipul cum se scrie.
Însă savantul, dacă
Se pricepea la multe, n«aflase ce să facă,
Vorbînd, cu că și ca,
Pe care toată vremea șwalături le ciocnea
De<a dreptul și de»amdoase:
Încît, în așteptarea concluziei frumoase,
Din lecțiamvătăată
Se alegeau studenții la nas cu o găleată,
Și multe generații din ea au mirosit.
Și cînd scria o carte, din capăt la sfîrșit,
Idea, așa«zisă,
fi lua un teanc de coaie și rămînea nescrisă.
Și cinci să fi avut,
Le isprăvea pe toate nainte demceput.

Doasemenea spurcate, stilistice belele,
Nud vine nimănuia curajul să se spele.

DIHANIA

Era un porc, și cu spui și dumitale,
De patru sute cincizeci de ocale,
Greu cât un bivol, mare cât o vacă,
Scos la vederemtruo baracă,
Săd știe lumea, să se mire.
Mult mai presus de oricemchipuire,
Nu mai putea nici să se miște.
O nemaipomenită privesiște.
Avea șbun nume, scris pe o tablă, care
fi arăta și titlurile rare.
Nu le țin minte, dar înfricoșat,
Intrînd în încăperea lui, bam salutat.
Oricum, intram la un aristocrat.
— «Pe ced cunoști?» m'a întrebat sfiios,
Un om de rînd.
— «Pe ce? Păi, pe miros.
Boierii aștia și n ce dau afară
Au un parfum de miere și de ceară.
Dar uită-te mai bine, ce păcat
Că nu e prinț în scaun sau barem deputat!
Știi ce măreață ar fi o adunare
Cu asta la tribună, în picioare,
Cînd și aci, pe resturi bălegate,
E plin de așa solemnă majestate? »

Zi de obor, oriunde te întorci,
Un târg întreg de porci, cu mii de porci;

r

1

1

(

Unii grămezi și alții, unul, doi,
Purtați cu ștreang de laba dinapoi.
Virîndu-și unul capul prin ostrețe
Și speriat de gușile mărețe
Ce spînzurau ca niște geamantane,
— «Ce o fi cu asta, frate» meu Ioane, —
întreabă porcul, cu o grăire blîndă,
Pe cel ce îl tira prin târg săd vîndă,
Căm zilele de marți și vineri —
Se pomeneau grăind și porcii tineri. —
Dihanie ca asta n am văzut,
Cît un morman, din cap pînă m șezut,
Șbo burtă, Doamne! nu știi ce să zici.
Ce namilă, cumetre, de stîrv și de șoricil »

Pe un părete al odăii lui,
Erau bătutem cui
Medalii, decorații și certificate.
Porcul fusese o celebritate.

Răspunse omul ced purta de sfoară:
— « E cel mai mare porc din țară,
Dar tot un porc; atîta doară
Că a mîncat de mii de ori mai gras
Decît purceaia de Ispas,
Mîncarea ta, mîncarea mea șba tuturor
Ca să semgrașe domnul Rîmător,
Că legea lui e să se umfle el
Și din răbdarea omului mișel.
Dac/ai băgat de seamă, încinsă peste burtă,
Are șbun soi de spadă scurtă
în teacă de sîdef bătut în piele
Și presăratăm lung cu peruzele,
El are gógeamite rînză,
Ca să prefacă totul în osînză.

Pe cînd tu morfoleşti coceni şi noi ce face,
El a băgat în el copai şi troace,
Căldări, cazane şi hîrdaie.
Tu, mulţumeşte-te cu paie.
Tu, rămăm zmîrc şi scurmă,
Că el semdoapă cît o turmă.
Fii fericit şi nu mai tot ofta
Cînd creşte el din mămăliga mea şba ta. »

BIBLIOTECA

Un samsar, odinioară,
De prin Ţara Romînească,
învăţat voind să pară,
Nu ştia nici să citească.
Dar era samsar avut
Şi da bani cu împrumut.

Să seopuce să înveţe,
Cum ar face orişicine,
Chiar tîrziu la bătrîneţe,
îi părea căd de ruşine.
Faima trebuia păstrată,
Şi s«ar pierde dintnodată.

Avuţiad duse vestea
Peste ţară şi departe,
Şi prinsese şi povestea
Că era burduf de carte.
Mai putea juca un rol
Dacă sor fi dat de gol?

Ca ţăranul din zicale,
Luase şi el ochelari,
Socotind că pe parale
Ies şi proştii cărturari.

Dar degeaba și ba pus
Cînd mai jos și cînd mai sus.

El credea că banii lui
Pot orice și dau și minte,
Că și slavă orișicui
Pune banul înaintea.
Și se bucura, fudul,
Că strînsese dindestul.

Vorbă dulce, voce blîndă,
Surfzînd cînd împrumută,
El da banii cu dobîndă,
Mulțumit cu șutam sută.
Nu pe an, că nu e bună,
Suta lui era pe lună.

Numai de iscălitură
Se ferea ca de deochi,
Răspunzînd lamcurcătură
Că era beteag de ochi.
Unad să numeri hîrtii,
Șbalta este să le scrii.

În oraș, văzînd prin case
Două, trei biblioteci,
Lustruite și frumoase,
Cu sculpturi și bronzuri, deci
Se căia întotdeauna
Că nu are și el una.

Supărat, se chibzuit
Cum se aibă, așadar,
Și se hotărîm sîrșit
Să-și aducă un timplar,
Și a dat de lamceput
Peste unul priceput.

Îl tocmi săd scoatămdata
Din rîndea și dălți, frumos,
O bibliotecă lată
De mahon cu abanos
Și sîdef, cum alta nu e,
Și cu chei, să se șbncuie.

— « Să mi-o faci cît un părete, —
Zise, răzimat în cot, —
Și, ascultămiă, băiete,
Mămțelegi, cu cărți cu tot,
Pe tipicul cunoscut,
După cum am mai văzut,

Cu cotoare poleite
Și cu titluri mari, pe piele,
Cu chenare, ține minte,
Jos cu literele mele —
Țbam mai spus cum mă numesc
Și cu semnumii boieresc.

Vreau o mobilă de lux,
Cu sertare și vitrine.
Du-te la geamgiul Fuchs
Și săd spui căd pentru mine.
Temțelegi din trei cuvinte:
Sînt în firmă președinte. »

Cărturarul dintr-o dată,
Mîndru, fericit și demn,
Le avu dintoo bucată,
Polițe și cărți de lemn.
Toată spițad boierească
Va avea ce să citească.

GÎSCA INSPIRATĂ

Erai o gîscă și tu, ca gîștele, mă rog,
Și te vedeam voioasă, la prînz și pe la toacă,
Cu gîtul lung, din gușe, cu pasul pintenog,
Scăldîndiutemtre rațe cu gîștelemtr-o troacă.

Ca să-ți grăbesc ouatul, țbam și ales gîscanul,
Din toți cel mai destoinic, în cîrd,
dintre bărbați,
Dar tu, în loc de ouă, o vară și tot anul,
Mbai pardosit ograda, cîntînd, cu găinați.

Cînd s'a ivit un vultur, pe cer te-ai vrut
hultană.
Să zbori și tu în slavă ca el, fudulă țată.
Din âripilemținse fi lunecase-o pană
Șbo încercai, căzută, la ținem cotineață.

CLOCITOAREA

Omul zici ca născocit,
El, mașina de clocit.
Dar, pe cât mbaduc aminte,
ba luat cucul înaintea;
Căci în tagma păsărească
Pune pe alții să clocească,
Hoțul, ouăle cu pui,
Ca săd scoată cucii lui.
El pîndește, pe furiș,
Cuiburile din frunziș,
Un minut fără dădacă,
Șimtr-o lipsă de oleacă
Ouăm cuib strein și pleacă.
Un ou ici, un ou colea,
Mai frumos nu se putea.
Cuiburile, cu chirie,
El le ia pe datorie
Și, la șase, șapte postii,
Face pasările cloști.
Cît privește plata dreaptă,
E soroc la Moș-Așteaptă.
Cînd prin pomi, cînd în urzici,
Ouăm cuib la pitulici,
Care nici nu au habar
întorcîndu-se cuibar.
Ouăle lor, cam la fel,
Se și potrivesc nițel,

j

[

i

j

j

Șbapoi gazda nu prea știe
Nici să numere, să scrie
Pe o frunză, pe-o hîrtie,
Cîte ouă a lăsat
în cuibar, bob numărat.
Pitulicile, cinstite,
Rămîn dară păcălite.

Eu aș vrea să știu: ce zice
Amăgită pitulice
Cînd bobocii ei năuci
Dau, în cuib, de pui de cucii?

GURA LUMII

Măgarul, călărit de un unchiaș,
îl duce fiul de dîrlog,
Și nici nu au intrat încăm oraș,
Că trei muieri, cam slobode, mă rog,
îi dau cu tifa: — «Cum? Nu ți be rușine
Să-ți lași copilul desculțat pe jos
Și să te care el pe tine?
Și mai și rîzi, bătrîne puturos? »

Bătrînul n*are ce să spuie
Și, ocărit cum fuse în zadar,
Opreștem loc, descăleca și suie
Numaidecît băiatul pe măgar,
Și ia dîrlogul, ca săd ție el.
Gîndindu»se la cele întîmplate,
Unchiașul, cam slăbuț și mititel,
O ia scîlcui prin tîrg cu greutate.

Dar doi moșnegi înjură pe băiat:
—« Îți șade, nesimțitule, frumos
Să stai acolo cocoțat
Și lași pe taicărtu pe jos? »
Băiatul sare iute de pe șa.

Și tatăl și copilul semtrebară:
— «Ce facem de ne-o merge tot așa?
Cu o găină/n traistă,
La tîrg nud mare treabă.
Dacă știam, ai dracului să hie
Și ochii să le iasă,
Nu mai plecam cu noapteam cap, Ilie.
Mai bine ne-am întoarce, băiatule, acasă.
Se chibzuiesc, mai stau, se mai frămîntă,
Se uită înnainte șimnapoi,
i cu nădejdea tîrgului înfrîntă,
ncalecă măgarul amîndoi.
Dar o nevastă și un gospodar
fi întîlnesc pe drum, la o răscruce.
Șid plîng: —«Nenorocitul de măgar
S*a*ncovoiat și nu mai poate duce ».

Mai rămînea să facă omcerare,
Să ia de/acuma dînșii măgarul la spinare.

BALADA ÎNGHIȚITORULUI

— « Vezi cum îți dă cu tifa omul din colț,
vecine,
Și te batjocorește de*o vreme și mai bine? »
Vecinul, stînd pe*o rîină, cu spatele, tăcut,
întru tîrziu răspunde cu: — « Nu știu,
n<atn văzut ».
— « Ți<a scos și limba, taică, șbacum
te<a și scuipat. »
— « Vai, dragă, ce greșeală!
E cel mai bun băiat! »
— « Dar Țba lipit șbo palmă, pe falcă,
și mai multe. »
— « Cine șbar pierde timpul și firea
să te>asculte? »
— « Păi, Ți<a cîrpit vreo sută. . . Te>ai cam
, învinețit. »
— « Aștept să mai dea una, că nici nu le<am
simțit. »
— « Trezește<te, că iacă, Țba tras*o și pe aia. »

Să știi că»ncepe»acuma,<mi zisei, mă, și bătaia.
Care pe care, zicu»mi, aci era»ntrebarea.
Dar pălmuitul, rece, baprinde și țigarea.
Și ce să vezi? înghite și un picior, și iară.
Și zice: — « Lovitura e nereglementară ».
Au curs și celelalte vreo sută de picioare.

Răspunsul: — « Nu mai crede ce vezi,
că nici nu doare,
Dar dacă Țbe dorința, cum am băgat de seama,
întrebăd cine este, te rog, și cum îl cheamă.
Atîta eleganță în orișice mișcare
Atrage după sine răsplată și onoare. »

— « Te*admir cît rabzi, vecine. Te spurcă
și te bate,
Și tu primești cu zîmbet și cu seninătate. »

Din snoavă, cititorul de stihuri o sămvețe
Că frica se numește, la uniim tîrg, noblețe.

UN VIS URÎT

Întîi, cînd s-a culcat,
S-a mai uitat o dată pe subț pat,
Subț draperii și chiar pe subț covoare,
Cu sfeșnicul șbun muc de luminare.
Că e firesc, mai mult decît firesc,
Să nu se prea încreadă în cei ced slugăresc
Și nu ar vrea să aibă vreo uimire,
După ce va intra în ațipire.
Pe la boieri e naturală,
Între stăpîni și slugi, o bănuială.
Asigurat, senin în dormitor,
S'amțins frumos și cască. Somn ușor!

Și totuș, vezi, uimirea s'a ivit.
Un zgomot, lamceput nedeslușit,
În toiul nopții șbn palat,
Ca un murmur, încet s-a adunat,
Și zgomotul s'amțins de dinafară
Și a intrat și s'a suit pe scară.
Cum a răzbit pe ușilemciuate,
Cu broaște mari și cu lăcate,
Că scările și cu pridvorul
Le bate cu pingeaia tot poporul?
Și strigă, dar ce strigă numțelegi,
Că n>auzi graiuri și cuvintemțregi,
Ci să>ți ascuți auzul, să te ții!
Sute de graiuri și de seminții.

Și, în sffrșit, șim dormitor năvală.
Portarul poruncește: —«Tovarășe, ia scoală!
Avem cu dumneata o socoteală.»
Buimac, holbează ochii, apoi șid cască iarăș.
Bărbat de stat cu un portar tovarăș?
Îl ocărăsc șid scuiță mic și mare
Șid zgîlție mereu mai tare,
Îi pun cătușe grele de mfini și de picioare.
Aude și nud vine
Să creadă: —«Jos! . . . Rușine!
La temniță cu tine!
La moarte!» strigă unii și:
— « La spînzurătoare! »
L<apucă o sffrșeală, gîndindu*se că moare.
Ce temniță adîncă!
Stăm beci de ani de zile, nu bea și nu mănîncă.
S<au înmulțit, cu anii,
Gîndacii lungi, păduchii, șobolanii.
Putea. Ar fi fumat.
Ce bun era trabucul cu rom, de la palat!
Și bau crescut o barbă, de mult nebărbierit,
Și unghiilemtoarse, de schivnic, dintrmn schit.
Legat de o verigă și de un lanț zidit,
S'a cocoșat și tare/amibătrînit.
Își aducea aminte, pe paie, în ungher,
Oar fi purtat porecla, în stat,
de « om de fier ».
I se suia un nod în gît.

N*a fost, din fericire, decît un vis urît.
Energeticul bărbat
S-a liniștit de cum s-a deșteptat.
Căzuse, m somn, din pat.

PĂIANJENUL NEGRU

Îl simți cum te pîndește din pînza lui de aur
Păianjenul cel negru, cu genele de taur.
Corect în redingotă, joben, mînuși, monoclu,
Își face meșteșugul, discret, de mare cioclu.
Pe un gherghef cît țara, ascuns într-un fotoliu,
Nebănuț îi țese zăbranicul de doliu.
El nu tocmește mortul, bucată cu bucată,
Ca firmele din piață, ci țara dintr-o dată.
Și fără suferințe și lacrimi, ci la rece,
Tocmeala se urzește între mai mari, vreo zece.
Ca bănuiala dreaptă din zvon să nu se nască,
El împlinește slujba stăpînilor, de mască
Împarte miliardul cu ei în părți egale:
Atît la sută mie, și restul dumitale.
Contractele cu țara sînt sacre și legale.
Și astfel veneticul, samsar și cot la cot
Cu demnitarii zilei, mai e și patriot.

El are fabrici multe, întinsem sus și jos,
Afacerea e bună, cîștigul e frumos,
La una face gaze de oftică și tuse,
Demnec sau de orbire, precum i se ceruse;
La altele, obuze, cartușe, mitraliere.
Slăbește talpa țării, el crește în putere.
Dar cînd semgroașă gluma și se aprinde casa,
Se-adună ceatamtreagă șbo ia la sănătoasa.

La mii de posturi departe și peste zeci de grăniți,
El ne-a cărat avutul în donițe și băniți.
Depart, peste ape mai multe, șbun ocean,
Că țara pute-a oaie, a vacă șba cocean.

Păianjenul gîndește. . . în noua lui uzină,
A născocit o altă, mai crîncenă mașină,
Bau izbutit mașina și ritmul ideal,
Baruncăm guri văpaie, cărbune și metal,
Și scoate pe grătare, în serii lungi și șir,
La fiecă secundă, din ea, un cimitir.

Eu îți urez, paharul în mînă cînd băi strînge,
Sămii sorbi în vin otravă, și șim fund să dai
de șinge.

Dihania»mbrăcată în platoșă și zale,
Flămîndă să ucidă, dă lumii iar tircoale,
Și iar i se năzare,
Oaude zvon și tropot și huiet dintr-o zare.
Am învățat în vreme ccascunde grija asta:
Se pregătesc în taină durerea și năpasta.
Cînd va voi norodul miștit să o doboare
Dihania flămîndă, cu bîte și topoare?

Lbi rîndul să vorbească și oamenii de rînd
Ieșiți în răzvrătire, mulțimi, ca din pămînt,
Și, hotărîți la faptă, să lepede din lege
Pe cei ce-aduc războiul, săd prindă și săd lege,
Și, puși în cuști pe roate, tîlhari nebuni și fiare,
Săd poartem huiduială prin țări și prin popoare.

TRIȘCA

Un biet plugar, odată, să-l suflă, să-l dai jos,
își înjghebasem trișcă și fluiera frumos.
Sta-ntr-un bordei, departe, la marginea de sat,
Dar se*auzea cum cîntă din fluier, suspinat.
Din cobză și din flaut, din frunză și din drîng,
Cîntau de mult și alții cînd horele se strîng,
Dar nu ieșea din scula nici unui nătărău –
Atît alean de suflet și leac de ceasul rău.
Treceau pe la bordeiul, ascuns acolom bozii,
Și teferii și răii, firește, și nerozii,
Și rămîneau s*asculte, tăcuți și duși cu gîndul,
Cum își purta el ghiersul, din fluier
desfăcîndu-l.
Cînd graurul, cînd mierla, cînd cucul,
cînd prigorul
Și zvonul ciocîrliei își luau din fluier zborul,
Și parcă o pădure întreagă, la răspînte,
Din ulmi, din fagi și paltini se ridica să cînte.
Veneau și lăutarii orașului, trimiși
Să prindă tilcuirea cîntării, pe furiș.
Căci fluierul trecuse de sine și, amară,
Avea în el și voce de om și de vioară,
Și glas de vînt și vaiet de holde și de ape,
Și geamătul furtunii cînd fulgeră pe*aproape,
Și grindină și trăznet; tăceri și presimțiri
Urzeau păinjișiul roștirilor subțiri,
Încît ascultătorii, din cîmp și de la stîină,
Scăpau și țîța oii și secera din mîină,

Cînd bauzeau din muncă, năuci și luați
din lume.
La nunți și la botezuri, la zilele de nume,
Cîntau, să se*pletească, tot soiul de unelte,
Adînci, molli și zvelte;
Ele cîntau pe plată și luate cu chirie,
Iar el, în dorul lelei, golan fără simbrie
Și n*avea nici cămașă, opinci întregi și cioareci,
Și prăpădit, în zdrențe, părea mîncat de șoareci.
N*avea nimic pe vatră, de*abia un fir de soare,
Dar n*avea nici suspine și doine de vînzare,
Că harul nu se vinde
Pe bani și pe merinde.
Te temi să pipăi banul cînd crezi că nu-i a bine,
Și harul, ai credința, că e străin de tine.

fi ajunsese faima trișcarului departe,
La știutorii scripcii și meșterii de carte,
Și au venit să-l vadă cu ochii, la bordei,
Boierii meseriei de cîntec și condei.
Îi ziseră, găsindu-l: —«Prea bine, dar se cere
Să nu ne pierdem firea și punctul de vedere.
Sînt pravile și dogme și, fără demdoială,
Nu ți*e iertat să fluieri din buze, fără școală.
Orice privighetoare și mierlă recunoască,
Cum bam primi să cînte pe insul fără dascăl.
Fără hîrtii semnate, cu număr, an și zile
De pricepuții noștri la rubrici și ștampile?
Ai îndrăznit cînd hora și lanțul ei se mișcă
Să amăgești flăcăii și fetele cu-o trișcă.
Tu nu știi ce-s acelea și nici nu ai idee,
O gamă, un solfegiu, un portativ, o cheie.
Nici cînd te dai de gol
La un diez, la un becar, la un bemol.
Știi tu ce-i un andante, de pildă? Vezi? Nu știi.
Faci ca nerozii doine, stihiri și melodii,

Că muzică și artă și contrapunct semvăță
în școlile înalte și zece ani de viață.
Doar diploma pe care o dă academia
Temdreptăștește meșter și face măestria. »
—« Te*aud vorbind, cucoane, și după cum ți*
placul.

Eu cînt, să am iertare, cum cîntă pitpalacul,
îmi vine cum îi vine să dea din cioc și lui.
Și n*avem nici o vină naintea nimănui.
Să mă păzească Sfîntul să pui la îndoială
Puterea căpătată a minților la școală.
E vorba noastră veche: „Ai carte, ai și parte”.
Că slovamvăță graiul și gîndul să se poarte,
Dar carteamfumurată de gol și fudulie
Poate că e mai proastă ca neoașa prostie.
Pe vremea noastră singuri știau cititul popii.
Noi ne trudeam cu plugul, cu seceră, cu snopii,
Și popii, vai de lume, că preoții de țară
Spuneau din molitvelnic mai mult pe dinafară.
De lemtorceai bucoavna, citita, răscitită
Molitvă/amgropăciunii, ei își pierdeau sărita.
Din neam în neam cu boii pe brazdă și ciobani,
Noi sîntem proști, bădie, de două mii de ani.
Și totuș, luați de vînturi și îndurînd arșița,
Noi, proștii, pe o trișcă, făcurăm *Miorița*.
Te*ai luat cu minem vorbe, boierule, la trîntă,
Mai bine pune gura, ia trișca mea și cîntă,
Să ascultăm nu vorba, ci ghiersul cît îți face,
Că nici țărani noștri nu*s niște dobitoace. »

—«Îl auziți ce spune? Un mut, la început,
Din vorbăm vorbă/ajunge obraznic și limbut,
I se dezleagă limba anapoda, și loc
Să tacă, te mai face că ești și dobitoc.
Să o curmăm, băiete, căci, cum se vede treaba,
Ai cap de buturugă și trîncănim degeaba.

Mai bagă'ți trișcam bete.mcrezutule zevzec.
N*am nici un chef cu tine la fluier să mămtrec.
N*aș vrea să<ți sug scuipatul și să mămfrupt
cu bale

Din trișca ta mînjită cu mucii și cu zăbale.
Vrea s*o pupăm, s*o lingem în vîrf, auzi, colega?
Noi maștri cu faimă, noi Alfa și Omega.
Din fluier ce să iasă, oricît de bine cîntă,
Mai mult ca o bătută în praf șbo sîrbă frîntă! »

Deși măreți și meșteri, ei nu știu că totuna
Sînt harfa cu vioara și flautul cu struna,
Și că puterea tainei lăuntricemiprumută
Și scîndurii crestăte oftat de alăută.
Țăranul scoase trișca din sîn: —«Păi, e de soc
Și mică, zise, altam cămașă n*are loc.
Cu mîna mea am rupt*o din pom, și cu
briceagul.

Omvîrt pe subt mustață, de mbe mai
mare dragul.

Ea s*amvățat să cînte de cînd eram copac
Șbmi cîntăm sîn, la piele, și singură, de*o tac.
? nu mă simt destoinic. Cînd fluierul tăcut
ncepe să zvîcnească, eu numai îl ajut.
De ce vă mai răstirăți la mine? Sînt netot,
Nu știu nimic, așa e, dar fac și eu ce pot. »
—« Nici n*are șapte găuri, cum trebuie să fie,
Ca să semfiripeze din ele o chindie »,
Mai ziserămvățații, uitîndu-se la sculă.
— «O gaură, răspunde trișcaru.d prea destulă.
Cînd povestește, cîntă și dă învățătură,
Nici omul n*are, nici el, mai mult decît
o gură. »

CERBUL ȘI ȚÎNȚARI

E vorba de pădurea, din fabule, Cutare,
închisă între hotare cu broaște și zăvoare.
Pornită dintre șesuri și văile mărunte
Trecea și în altă țară, vecină, peste munte,
De nu putea nici zborul de șoim să o cuprindă,
Cu valuri așternute de jir, adânci, și ghindă.

În clocotul pădurii, unde roiau și fierb,
Îl mîniau țînțarii și muștele pe Cerb.
El își zmuncea grumazul și coarnele zadar:
Te aperi greu cu capul de muscă și țînțar.
Cum de/i zărești, și fug.
Au pentru treaba asta talent și meșteșug.
Talentul ăsta*ci* harnic la cele două tepe,
Dar au și alte daruri, pe lîngă cel sămțepe:
Semnalțăm rotogoale, se învîrtesc și zboară,
Contrafăcînd arcușul pe strune de vioară.
Numai că mî ridicarea spre spații, cu elan,
S*cau* repezit de*a* surda și*ajung* de*abiam* tavan.
În ce privește musca, un har i s*ca* trimis
Ca o chemare nouă, de sus, și pentru scris.
În fața coalei albe, mai proaspete, veline,
O ia cu amețeală, aproape să leșine.
Își pune icra neagră, grăbinduse, cu sete,
S*o* facă tot rotundă, un punct, și s*o* repete.
De cum îi iese*ci* cale un petec de hîrtie,
Arzînd de nerăbdare seopucă săd și scrie.

Cu ce fel de cerneală și vîrf de care sculă,
Te miră, dar ea zburdă vioaie și fudulă.
Țînțarii se*mprumută* la gize mai de seamă
Cu feluri de spoială streine, fără teamă,
Și naiba*ci* mai cunoaște ce*au* fost

și cum îi cheamă.

Cu semnele schimbate și măști dintralte schime,
Te pomenești cu alte gîngăanii, anonime.
De mii de ori pier droaie, le pierzi, ca niște ace,
Și se arată mdată, din nou în stol. Le place
Să*ci* facă drum din spate, furiș, cîte*o* grămadă,
Cu*o* patimă ciudată și rîvnă pentru coadă.
O deghizare nouă, la om, e mai ușoară,
Să muși mai poarte capul știut, de*odinioară*,
Cînd și atunci putuse să*l* ducă și sămvețe
A fi cu cîte două și cu mai multe fețe.
Unii, trecînd de*a* valma prin crezuri și prin

schisme,

Cunosc pe dinafară mai multe catehisme.
Schimbările la față, subit, le*au* învățat
La școala de principii a balului mascat,
Iar saltul acrobatic, la circ, privind din stal
Cum sare dansatorul și cade iar pe cal.
Țîntarul n*are* față, spinare și făptură,
De pildă, ca un taur, cu cerbul pe măsură;
Să știi cu ce te lupți
Și ce se*alege*, cornul frînt sau grumajii ruți;
Să mfrunți o fiară mtreagă, de*a* dreptul,
față*ci* față,

Pe moarte și pe viață —

(Te vezi intrînd în luptă cmn păr
sau cu o ață) —

Din doi să cadă unul, mușcînd învins pămîntul.
Te bați cu fulgi de umbră, pe care*ci* duce
vîntul.

Alunecarea mută, piezișe,*ci* mai ușoară
Decît să ieși la trîntă fățișe, bunăoară.

Cui a iscat țînțarii și muștele în pripă,
Ced vine să-i lipească și viermelui aripă?
Mai înțelege omida și plodul din gogoși,
Că dau, cu borangicul, și fluturii frumoși.

« Cum semvoiau mabmarii cu musca și țînțarii?
Se pare, ca iscoade, cînd socoteau mabmarii »,
Se întrebuse Cerbul, neștiutor de cele
Ce se petrec pe lume, subt pătura de stele.
Dar trebuia săd facă și Cerbului dreptate
Cel careu hotărîse în codrbntfietate.
Cînd a gemut și Cerbul, de furie și ură,
Simțea că pădurarul îl ceartă și d injură.
Și vaietul și glasul, chiar șoaptele «s oprite,
Că turburi Elefantul stăpîn, din ațipite.
Puternic e stăpînul, dar doarme de*am picioare,
Și slugiled fac treaba de Domn temut și mare,
Dar slugile și Curtea, pe Cerb, sînt supărate
Că umblămnalt cu fruntea, și ele cocoșate.

« Poate că trece Vodă vreodată pe la mine, —
Se tot gîndise Cerbul o vreme și mai bine. —
Plimbîndu'se prin codru, proptit în cîte«o stîncă,
Își scărpină șoricul de stei, căd cam mîncîncă.»
Dar așteptînd să treacă drăguțul demipărat,
De așteptare lungă șim gol, s'a săturat.
« Pesemne, și zise Cerbul, pe vremea asta rece
Stăm baie și se lasă valeții lui săd frece.
Notembriem pădure nud blînd ca luna mai,
Și, mtr<adevăr, se poate să ia șbun guturai.
Ce trebuie să fie cînd nasul îi strănută,
Cu nouăzeci de goarne și trîmbițe o sută! »
Se mai gîndi și Cerbul din codrii lui să iasă
Și săd ajungămcaltea pe împărat acasă. . .
O casă cu clopotniți și stîlpi cu fețe drepte,
Avea cîteva sute de lespezi și de trepte.

Frumos cum fi din fire și uns, din voievozi,
La cap și altam spate, el are două cozi.
Cea dindărăt șbascunde să nud vezi începutul.
Crezi că vorbeai cu capul șbți răspundea șezutul.
Un cap, săd iei în brațe cu drag, o buturugă,
Cu ochii ca măslina, șburechea clăpăugă.

Dar pînă să ajungă la Elefant, cinci rînduri
De elefanți puiandrid cam puseră pe gînduri,
Mai mici întfi, și apoi din ce în ce mai mari,
Și mai bătrîni în ranguri, erau și cărturari,
Purtînd ghiozdan de piele, tichii și ochelari.
De la portar, răspunsul era: —« Mai treci pe joi ».
Cerbul venea, și seara o lua iar înapoi,
Și iar veneamtr«o joie, tot joia următoare,
Nevrednic de cinstirea să capete intrare.
Cinci Paști trecură astfel, și de cinci ori Crăciunul,
În așteptarea joi, vorbind cu cîte unul.
Stăpînu<o alesese ca zi de judecată,
Dar joia nu mai fuse o joie niciodată.
— « Mai bine vino vineri, ba miercuri. »

Ce folos!

Stăpînul lor ieșise pe ușa de din dos,
Chemat la omțîlnire de cei mai mari savanți,
În cîte toate doctori, aleși din elefanți.
Sleindu<se la poarta dintfi cinci călindare,
Se pregătea și Cerbul de ultima plecare.

Dar, în sffrșit, norocul
Făcu, din întîmplare, să cadă și sorocul,
Și, însoțit de o turmă
De elefanți, din urmă,
Răzbi pînă la tronul șbal marelui Mamut.
Era și el cornut,
Dar coarnele, întoarse și puse ca din glumă,
fi atrîneau din gură cu un calp de gumă.

Nainte de intrare și luind cu domolul,
Îl învățas-o doamnă cu trompă protocolul:
— « Să nu zici „Doamne”, „Vodă”, de lamceput,
nici „Sfinte”,
Te pleci nițel din spate, de trei ori, înainte...
Vorbește-ți, că ți place, tot la persoana treia,
Ca și cum nu-ți de față și, mai ales, de aceea,
Poți da cu „Slavă Ție”, apoi, și dă-ți cu geniul,
Repetări că-l contemplantă vecia sau mileniul,
Zici, dacă vrei, și „Papă”, în vorbe ticluite,
S-alunece ușoare, plăcute, că lemghite.
O să se cam arate stîngaci, dar vinomcoace
Să-ți spui la o ureche că mult și terea place.
Pe urmă, că-ți faci treaba, îți bați, de vrei, și joc,
Și drept recunoștință îl faci și dobitoc.
Să știi mai marii aștia ntr-ascuns cum se înjură,
Atunci de-abia-ți dai seama de ce omjurătură.
I se deprins auzul la bune și la rele,
Că uneori primește cuvinte și mai grele,
Și le înghite lesne, și tace, și pe ele;
Că nu-și stăpîn pe lume, cu barbă, ras ori spîn,
Să n-aibă, ca noi aștia, și el un alt stăpîn.
De nu te stăpînește un sfînt din ceata asta,
Ibovnica te ține în hățuri, sau nevasta.
Dar cînd se văd cumetrii, surful, fiecare
Și-l face pe măsura cumătrului mai mare.
Admirator pe viață, supus și prefăcut,
Ia bîrfa și neltirea din nou, de lamceput.
Dar ia aminte bine și ține-o depărtare
Între mata și Șeful, și nu vorbi prea tare,
Că Șeful e și nu e, și ce se vede vezi.
Ce nu vezi, datoriei sămchipui și să crezi.
Puținul ce se vedea dogoare și lumină,
Obîrșie domnească și de mpărați, divină.
L-ai auzit? Adesea el face dogme noi
Și e mai mulți, că zice întotdeauna „Noi”.
„Noi” este „El”, de toate, de tot și înzecit,
E țară, lege, rege, prinț și mitropolit.

N-ai mai aflat că unu-i egal cu trei, și treiul
Egal cu unumtocmai, cum nu prea-i obiceiul?
Greșeam socoteală unde era, mă rog?
Că nu citeau școlarii, întii, un teolog.
Cînd zicem noi „Mamutul”, pricepem

„Unanimul”,
Și pretutindeni unde nud căutam găsimud.
Ai înțeles ce-i vorba? Apleacă-te din coarne,
Că pragul de deasupra-ar putea să te răstoarne.
Noi, ceștialalți, mai-micii și cu cerbicea scurtă
Și fără coarnem frunte, intrăm mai mult
pe burtă. »

Dar cînd să între Cerbul de-a binelea, nitanw
Nisam, fi taie drumul un domn Hipopotam,
Urmat de alți vreo zece, de-o hipopotătime,
Cu boturile late, și ceafa de-o grosime,
Și îndrumați de unul mai gros, un Rinocer.
« Trebui' să fie, după tipic, înaltul cler, —
Își zisem sine Cerbul. — Bitongii lui și corcii,
Mă ierte Suveranul, cam seamănă cu porcii.
Numai că sînt mai negri, umflați, șim loc de rît,
Au gogeamite botul cu bărbi, și mai urît,
Nepoți, cumnați și cuscri și gineri sumedenii.
Cum poate să mai rabde atîtea rubedenii?
Parcă zăresc prin colțuri, zbanghii și mititei,
Și-o ceată nevăzută prin codru, de căței.
Iviți prin făcătura, această samulatră
Te mîrșie din umbră, și uneori te latră.
De obicei, în taină, lingînd le umblă gura.
S-or împăca, mai bine, cei mari cu stîrpitura?
Ciudat e că gigantul,
Stăpînul, Elefantul,
Trăieștem bună voie cu musca și țînțarul,
O pulbere, o pleavă, curatul cu murdarul. »

— «Ce-o mai fi vrînd și ăsta?
 întreabă împăratul. —
 Nore destule coarne atotîncornoratul?
 De ce veniși la mine? Ce plîngeri ai, ce jalbă?
 Noi iarbă, noi izvoare și stînci de sare albă?
 Nu ești destul de sprinten, de ager și de iute?
 Noi un harem de ciute?
 Nu ești frumos și falnic? Noi glezne lungi și
 iuți?
 Bieții de noi, greoii, novem decît virtuți.
 Sau ți se pare, poate, că ți-e prea scurt
 grumazul,
 Cînd noi dăm de țărîină cu trupul și cu nasul?
 Știu, ramurile tale prin crengi nu prea încap,
 Dar ce sînt eu de vină cărti cresc în sus,
 din cap?
 Ca să-mi aduci tămîie, nu cred coi fi venit.
 Nu teom zărit o dată, și sor fi cuvenit
 De două ori pe lună, cînd sînt sărbătorit.
 Vin vulpile, vin șerpîi, vin viperile toate,
 Și tu visezi în piscuri și vrei singurătate.
 Am întrebat de tine pe dascăli și pe meșteri
 Și miou răspuns că Cerbul stăm văgăuni
 și peșteri. »

Copilăros răspune: —«Măș plînge de țîntari,
 De muscă, și de viespe, și de muscoi mai mari.
 Unii mior cere stîrvul, și ceialalti mă stiu
 Că pot să le dau sînge sălbatec și de viu.
 Nom ce lovi prin norul cu care mă încaer,
 De mușiță zburată, văzduh și numai aer.
 Tu poruncește, Doamne, să stea la ei acasă,
 Să caute o piele de felul ei mai groasă. . .
 încolo, ce pot spune? moș zice mulțumit
 Cărnii oglindește umbra un iaz, în asfințit. »

— «Nom ce să-ți fac, răspune Mărețul.
 Temțeleg.
 Credeai că sînt ca alții, nesimțitor și bleg.
 Schimbîndurți judecata, mîngîierate măcar
 Că fug, dacă temțeapă, o muscă șbun țîntar.
 Nu ți se virăm carne șim cap, ca niște ținte,
 Neîntrerupt să sugă din suflet și din minte.
 So înserat, și pleacă, și scapi de chinul tău.
 Un singur lucru însă, de caremii pare rău:
 Că nu țiou pus la vreme adaosul, pe șale,
 Cu care să-ți mai aperi necazurile tale.
 Credeai că noi, aceștia, mai mari, stăpînii, nu
 Răbdăm necazul ăsta, pe cared rabzi și tu?
 Ia caută-mă cōlea, la subsuori și coadă,
 Și ai să vezi păduchii ascunși că stau grămadă.
 Ai noștri nu au aripi, să ciupe și să fugă.
 Ci se înfig temeinic și tare, să te sugă.
 Pesemneoșă e viața, odată cu muncitul
 Să se iveascăolături de el și parazitul.
 De cum se naște plodul, ieșit din ou, de pui,
 Se scarpină, că vine și cu păduchii lui.
 Crezi, șoimul alb, pe piscul de cremene
 cu muchi,
 Că nud pișcat în creastă șim aripi de păduchi?
 Ei, îngrășați cu viață, împiedică și gîndul,
 Și dușmănesc și zborul pe culmi, îngreindud.
 Tu nu-ți lăsa.m privința mea, gîndul să te fure:
 Sînt mare pe un petec, șiotîta, de pădure.
 Ai auzit, băietete? E tot ceoveam de zis
 Și noi să mă mai plzmui că stau în Paradis.»

Plecînd acasă Cerbul cu cele ceomțeles,
 Intramtre fagi și paltini prin frunzărișul des.
 Un iepure de țară, din cîmpul de alături,
 Se arătăm potecă dintrm pogan de mături.
 — «Mă furișai pe scară șiom auzit ceo spus
 Stăpînă«tu din casele de sus.

E înțelept, cu toate că-i mare și temut,
 Și-i om întreg, săracul, ced porecliți „Mamut” ?
 Păduchii încă omul, fricos, nu i-a răpus,
 Și s mulți, și de tot neamul, trăsnm*ar Cebde*sus.
 N«ăi vrea să ț<i mai număr pe nume;

mă ascuți?

Tăunul, viespea, șvabul cu lustru șualții mulți.
 Cu puricele negru sînt cel puțin vreo sase.
 Unde mai pui atîtea jivini și mai scîrboase!
 Pe lîngă colcăirea de ploșnițe cu guși,
 La noi sînt cuibărite și neamuri de căpuși.
 Și<au împărțit poporul și țarinamtre ele
 Și sug de o potrivă din brazdă și din piele.
 Pîn*o strivi/o neaș, cu talpa, Făt<Frumos,
 Gîngania spurcată a și ajuns la os. »

Nemaiștiind nici Cerbul, cred, cînen mai de jale,
 El însuș sau stăpînii mîndreții dumisale,
 Cu musca și țintarul sompacă și,*n sfîrșit,
 Și*a zis, la urma urmei, că tot e fericit.

El e «Mamut», cum și tu ești, să nu te superi,
 « Cerb ».
 Trăim omchipuire, o pildă șimn proverb.

FABULĂ INVERSĂ

Jupînul dascăl, pe catedră stînd,
 Jupînul ucenic ieși din rînd
 Șui măguli cu feluri de cuvinte
 Pline de miez si de învățăminte.

—« Citittam cărțile sublimului învățător.
 Il văd scriind, gîndind și mămfiior.
 L*aud vorbind și măsngrozesc
 De focul Dumisale tineresc. . .
 Nu mai vorbesc de știința ce o știi:
 Ești cel mai mare dintre morți și vii.
 Și, mai întfi,
 Cine ț<i;ajunge barem la călcîi?
 De*ai fi și>n muzică și în pictură
 Cum te vădiși a fim literatură,
 Ca/ntr/un cuptor prea strîmt mai multe tăvi,
 N«ar încăpea în lume două slăvi.
 Chiar Dumnezeu ar face fețe*fețe
 Și s«ar înscri la curs, cîte ceva sămvețe. »

—« Tot ce vorbești perfect adevărat e
 Și nici nu ai aflat pe jumătate.
 Ce pot și ce știi eu e lucru mare.
 Duc unsprezece gloriei în spinare
 Și mai e loc de douăzeci:
 Te pui cu piscul și>ai vroi săd treci?

Sufăr, dar sînt fără păreche
Șim lumea de<azi și ceealaltă veche.
De<orice statură și lungime,
într/adevăr, nu mă ajunge nime.
Am fost și sînt și veac voi fi
Cum noaptead noapte și cum ziudad zi.
însă pe mine nu mă păcălești
Cumtorsiături de vorbe franțuzești,
Maimuțarite după La Fontaine,
Căci sînt în toate celea fenomen.
Poți să te frîngi, îți zic, și să te rupi:
Din cașcavalul meu nici un crîmpei
nu pupi.»

CĂȚEII ȘI PĂDUCHII

Niște javre de căței,
învoindu<semtre ei,
Au făcut prietenie
Scrisă negru pe hîrtie,
Că știa vreo două buchi,
Cu o droaie de păduchi.
Nimeni n«are să se mirt
Că făcui asemuire,
Căci, la cuget, cum credeam,
Sînt cam toți de<acelaș neam.

Se ivise nalt, spătos,
La lumină, Făt»Frumos.
Cu o pavăză, la soare,
Limpede scăpărătoare.
Și cu spadăm cingătoare.
Ucisesse prin coclauri,
Pîntecoși, cîțiva balauri
Și o leaotă de șerpi
Tăbăriți pe cîțiva cerbi,
Gata*gata să omoare
Și vreo două căprioare.

Fețbfrumoșii imitați
Au fost taremtărități,

Cămviasentîmplător,
Din nimic, modelul lor.
FătîFrumos de pe Gilort
Bănuiseră căci mort,
Dar mai viu ca niciodată,
Iatăd iarăş că separată.
Trebuia neapărat
Cel puţin înlăturat.

Săd înfrunte semenii
Pe cărarea cremenii,
Se temeau că, la bătaie,
fi sluşeşte şid mai taie.
Dacă ies la luptă dreaptă,
Nu se ştie ce m*asteaptă
Şid mai bine să mă lupt
într<ascuns, pe dedesubt.

Asmuţiră cu palavre,
După el, un cîrd de javre,
Şi poteca lui, pe muchi,
O/mpănară cu păduchi.
Cînd păduchiid vor mînca,
Făt/Frumos s'o scărpina,
Cînd căţeii vor lătra,
Făt<Frumos s'o speria.
Tot așa şi zi cu zi,
Se va deznădăjdui.
Nu va fi de*a surda cazna
Şi va lua<o*n lume razna.

Nici de seamă na băgat
Cînd păduchii bau pişcat.
Iar potăile>au lătrat
Fără tăd fi supărat,

Deşirau fost căţeii mulţi,
Şimţoliţi şi mai desculţi.
Scurţi de cap şi scurţi de coadă,
Asmuţiţi pe el grămadă.

Făt*Frumos, prea liniştit,
Parcă nici nu ia simţit.

1

COPILĂREȘTI

CREION

Fă-te, suflete, copil
Și strecoară-te tiptil
Prin porumb cu moț și ducu-i,
Ca să poți să te mai bucuri.

Stringe slove, cărți și pană.
Dade toate de pomană
Unui nou învățăcel,
Să se chinuie și el.

Gîndul n'o să te mai fure
Prin zăvoaie și pădure,
Cu ecoul de cuvinte
Caremgîna și te minte.

Cînd tristețile te dor,
Uită tot și tilcul lor.

FACEREA LUMII

Balet pe șapte silabe

Cînd a fost, la început,
Nu era nimic făcut.
Lumea toată era goală,
Ca o tidvă, ca o oală.
Era noapte peste tot,
Cam cutia cu compot.
Era ceață,
Cam borcanul cu dulceață.
Și tăcere,
Ca într-un hîrdău cu miere.

Pe atuncea, Dumnezeu,
Singur, o ducea cam greu.
Ar fi vrut să vadă soare
Că apune și răsare
Și să stea întotdeauna
Măcar de vorbă cu luna.
Ar fi vrut și el, săracul,
Să asculte pitpalacul,
Ciocîrlia, pițigoii
Și cîmpia cu cimpoiul.
Dar în noaptea asta chioară
Nu era o cioară!

N-avea nici pe cin' să certe
Și n-avea nici cui să ierte.

Pentru că, vedeți,
Nu erau băieți;
Nici mici
Ca niște pici;
Nici mari
Ca niște ștregari.
Și nu erau nici rochițe.
Adică fete,
Cu zulfi și cosițe.
Seara, mgenunchiat în pat,
Nu era nici un băiat
Și nici o fată
Cu rugăciunea neînvățată.

Pentru ce? Pentru că zic:
Nu era încă nimic!
Și, de bună seamă,
Cum ar fi fost ceva fără mamă?
Fără mamă și fără tătuc
Nu se poate face nici un papuc.
Și nici bomboane și jucării
Nu erau. Fîncă nu erau copii.
Dar Dumnezeu sa pus
Să lucreze colo, sus.
A luat o foarfecă odată
Și hîrtie neliniată.
A luat un ghem de sfoară
Și ba dat drumul afară,
Din cer în mare,
Și scoase soarele cît o căldare.
A luat clei și pap
Și a făcut un crap.
Și pe lîngă clei
A luat o pungă cu scînteii.
Și făcu și luna
Și stelele, una și una.

J
j
l

Căci, uitasem, pasămite,
Niște foarfeci ruginite
Și niște materiale,
Niște mucavale,
Niște cocă, niște glomotoace,
Niște prafuri, cu care Sfinția Sa
n<avusese ce face.
Și cam fără ca să vrea
Făcu omul după stea,
Făcu struguri pentru om,
Și așa, pom lângă pom,
Flori cu flori și ape*n ape,
Totul gata fu aproape.
Dumnezeu făcu, Vasile,
Lumea toată*n șase zile.
Și după trei săptămîni
Se treca pe mini,
Mulțumit
Că a isprăvit.

Nitammisam,
Omul sa numit Adam.
Adam era cîm
Și scurt cît o coadă de tîrn.
Eva, cam peltică,
Nu putea să zică
Nici Petrică, nici Costică.
Zicea sticlăm loc de strică,
Zicea flicăm loc de frică,
Zicea chiem loc de scrie,
Zicea cate<n loc de carte,
Și etie, nu hîrtie,
Șt ace cu mangalie,
Și chion, și nu creion.
Și nu putea să zică nici Ion.
Și Adam sta supărat
Că vorbea cam scîlciat.

Cînd vorbim și povestim,
Ca să lămurim,
Băiatul și fata
Erau de 3 zile gata.
Erau mici,
însă voinici,
Rumeni, iuți și dolofani
Ca la j și 6 ani.
Ținîndu/sem livadă
De mîină, ca să nu cadă,
Numărau mereu pe dește
Ce au și ce mai lipsește.
Căci fiecare simțea
Că îi lipsește ceva,
Și ce lipsea nu știa.
Știți că tot eu am ghicit
Și vă spui ce le-a lipsit.
N<aveau cu ce să se joace:
Fincă n*aveau dobitoace.

Dumnezeu și el uitase
Să le facăm zile șase,
Dobitoacele.
Dar păstra cojoacele,
Copcile, tiparele.
Puse degetarele,
Puse ață<n ace
Șbncepu să facă dobitoace. .

Ca să se afle în treabă
Regizorul mă întrebă:
— « Povestirea se pricepe 1 »
Eu răspund că se pricepe.
— « Bine! piesa poate/ncepe

(Bătaie de gong)

Bătu gongul de trei ori,
Micilor ascultători!
Și stingeți acum lumina,
Că so ridicat cortina.

— « Bine! zise Dumnezeu,
Să semceapă lucrul meu.
Am făcut cu voi contract
Ca piesa să fie întrmn act. »
— « Să vie salaorii:
Bărbierul, croitorul,
Vopsitorul
Și toți actorii. »

Luați<ocum cumcetisorul
Ca să auzim ce spune croitorul.
Amice,
Uite croitorul ce zice:
— « Sînt croitor de ștofe moi
Și stric costumele noi.
Cine
Nu vine
Săd dreg, la mine?
Cui dorește o păreche,
fi fac numai o ureche.
Ceri o coadă șbți fac trei
Ca să le porți cum vrei.
La patru labe, un client
Are>o labă supliment. »

Amice, amice,
Souzim bărbierul ce zice:
— «Sînt bărbierul! Am onoare!
Mușteriu mei au toți patru picioare.

Eu fac mustățile la lupi,
Cînd vrei săd pupi.
Tund cu mașina girafa
Șid potrivesc toată ceafa.
Toată pădurea se rade la mine:
Rad ieftin și bine.
Eu sînt ăla care
Perii veverițele pe spinare —
Și încovoi cu clește calde și reci
Zulufii coarnelor de la berbeci. »

Acum, amice,
S/auzim vopsitorul ce zice:
— « Eu lucrez cu bidinea,
Cu pensulă și vopsea.
Am înmuiat în mare
Și am spoit, din zare
Pînăm zare,
Toată țara bolților cuprinzătoare.
Lucafărul de poleială
Lom lipit cu o scrobială
Și bam pus în cuiburi de beteală.
La pisici
Leom făcut ochi de aur mici.
Pe raci
bam pus în piele de draci.
Lăcustele
Șbau strîns fustele
Și au trecut prin verdeață,
încondeiate cu vopsea de izmă»creață.

Cei trei lucrători
Au muncit din noapte pînăm zori,
Și din zori în noapte
Alte zile, șapte.

Și s-au înțeles să nu stea
Decît atunci cînd *sio* putea.
Unul și/a scrîntit piciorul,
însă a venit croitorul,
L*a cusut și bamdreptat.
Iar bărbierul s-a tăiat:
Bun băiat, dar prost băiat!
E stîngaci, ștm sus și jos,
Și duce briciul pe dos.
Vopsitorul are daruri din belșug,
Dar suferă și el de beteșug:
Se uită pieziș, cruciș,
Un ochi la făină,
Alt ochi la slănină;
De unde i s-a tras
Că s-a mînjit pînă la nas.
Dar nu-i nimic:
Cu un pic
De benzină
O săd iasă nasul la lumină.
Căci, deși au terminat,
Meșterii încă nu s*au spălat.

Bun! . . . Bun de tot! . . .
Uited că vine și Dumnezeu înnot
Prin norii albi de trandafiri,
Dimprejurul Sfintei Sale mînăstiri.
—« Eu am făcut
Tot ce-am putut, —
Zise Dumnezeu.
A fost destul de greu,
Mi-aduc aminte mereu,
Dar ce făcurăți voi
în șapte zile noi,
Vreau să știu.
Am venit să vă scriu. »

Meșterii-au răspuns:
— « A m cusut, am vopsit și am tuns,
împărate.
Fiarele sînt adunate
De trei nopti și jumătate,
însă stau nebotezate.
Am făcut copite, coarne,
Am făcut lînă și carne,
Cozi și blănuri și cojoace.
Dar copiii vor cu ele să se joace.
Și nu mai au răbdare
De așteptare.
Adam se strîmbă la noi
Și dă cu cîte un pietroi.
Eva dă cu tifla și nemjură
Prin bătătură.
Ce sîntem noi de vină
Că s'a făcut lumină
La tine în vitrină?
Dacă le dăm jucăriile toate
Nebotezate,
Le-amestecă și le încurcă.
Vițelul o să semene a curcă,
Și curca o să capete copite,
Și din talmeș-balmeșul de vite
Cine știe ce-o să iasă
Pe lîngă casă.
Te*ai gîndit. Măria Ta,
Ce nume le putem da? »
—« Mă gîndesc,
Mă răzgîndesc
Și cred că să nimeresc, —
Zise împăratul Ceresc.
Am adus dicționare,
Lexicoane și vocabulare.

Să vedem cum se schimbă
Dintvo limbătr<altă limbă.
Cined ăla din urzici?
De lângă chirpici?
Șapte sute nouă ace,
Veniți încoace!
Cînd îl întorc
Seamănă a porc. . .
Tu ai să mănînci furnici
Și te»am botezat arici!
Ai ceva de zis? »
Nu zice nici pis.
—«Domnul care zugrăvește:
Numele se potrivește? »
—« Nici nu se putea
Să îl cheme altcumva.
Prea ușor se sperie
Și parcăd o perie. »
—« Unged cu rășină
Și dă(i) drumul în grădină. »

—«Văd în florile de mac
Un capac pe alt capac, —
Zise Sfîntul împărat. —
Dobitocul pare cam ciudat.
Are cap ca puii de găină. .
Ced cu tine, jivină?
Ce să fie această drăcie?
Ramă de fotografie?
Are o croială
Ovală
Și la coadăd cu cîrlig. »
—« Bîzdîganie — strig —
De cauciuc sau de pingea,
Dorim a te vedea. »
Prin buruieniște
Ea începu să miște.

Atunci, cu vocea lui cea groasă,
Zise Sfîntul: — « Tu să fii broasca țestoasă.
Vom îngriji al'dată
Și de broasca ceealaltă,
Dezbrăcată.
La*o și trîntește*o*n baltă
Unde»o fi apa mai caldă. »
—« Melci, melci,
Codobelci,
Scoateți coarne boierești.
Melcule, pe unde ești? »
—« Cinemtreabă? »
Are treabă.
Sa suit pe*un fir de iarbă:
Vrea s*ajungă mai degrabă.
Are nouă săptămîni
Să sosească la salcîmi.
Dumnezeu printre stușișuri
Zări niște luminișuri.
—« Du-te tîrîș, grăpiș,
Pînă la luminiș, —
Zise rîmei răsucite. —
Și vezi de trimite
Știri nemeșteșugite:
Ce fel de foc
Stă acolo pe loc
Și nu arde? Le vezi?
Sînt cînd albastre, cînd verzi,
Sînt parcă vreo cincizeci
De flăcări încremenite și reci,
Ca niște smaralde, ca niște safire
Cu raza subțire. . . »
—« Doamne, — ziseră ucenicii, —
Eștia sînt licuricii. . .
Cu care se joacă noaptea piticii. . .

r

(Semudc cobza: zdrang! zjring!)

Nu pune mîna, Doamne, că se sting. . . »
—« Au mai rămas, împărate,
Florile astea nebotezate,
Care zboară tot prin flori. . .
Cîte două surori,
Cîte doi frăţiori,
De catifea pestriţă. . .
Uited, s»au lăsat pe<o crăiţă,
Uited, s<au mutat pe<o muşcată,
Şi moţăie pe*o garoafă bălţată;
Cum să botezăm aceste începuturi? . . . »
—« Haide, să le zicem fluturi. . . »
Şi așa, rînd pe rînd,
Toate s<au numit din gînd. . .
Şi cum ne<am îndatorat,
Actumtîi s»a terminat. —
E tîrziu şi nid cam lene:
Vine lene pe la gene. . .

Şi un glas veni din lună,
Şi vă zise: — «Noapte bună».

CÎNTEC DE SOMN

Cine te<a făcut să suferi,
Să temcrunţi şi să te superi?
Ca săd caut prin odaie
Şi săd prind, săd dau bătaie.
Mingea ți»a fugit din pat,
Leul s»a cam deşirat,
Tigrul, cînd îl tragi de sfoară,
Limba n»o mai scoate<afară.

Ori venişi tu, crocodile,
Şchiopătînd pe trei rotile?
Ori vreo perie, pe»aici,
Şi<a pus labe de arici?

Ori un urs
Cu nasul scurs,
Vreo girafă
Lungă<n ceafă?

S<au pitit şi dau din cap,
Şi din gît, după dulap?

Lighioane scilciate,
Descusute, deslînate,

f

Viezuri, lupi, păuni și fiare
Cu cimpoi hunghițitoare.
Cu măsele și cu ghiare
De amici și de bumbac!

V<aș da miez de cozonac,
Dar să vă jucați cu fata,
Cum v<a spus odată tata.
Unde nu, luați seama bine,
Că dați iarăș ochi cu mine!
Pentru maimuțoiul cîrn
Am și*adus un băț de tîrn.

Ia veniți în pat, încoace,
Șbadormind să facem pace.

ABECE

A vrut Dumnezeu să scrie
Și nici nu era hîrtie.
N>avea nici un fel de scule
Și nici litere destule.
O un crîmpei de alfabet
Mergera scrisul foarțemcet.

N*aș vrea nici atît săd supăr
Cît piperul de ienupăr,
Dar o să vă spui ceva:
Nici carte nu prea știa.
Orișice învățăcel
Știa mult mai mult ca el.
El, care făcuse toate,
Nu avea certificate.
Cîtud Dumnezeu de mare
N*avea trei clase primare.
La citit sompiedică,
Nu stie/aritmetică.

Șticatît: numai să facă.
Ia o leacă, pune<o leacă.
Face oameni și lumină
Din puțin scuipat cu tină,
Și dintrmn aluat mai lung
Scoate luna ca din strung.

Papagalul și păuna
Și-au smuls pana, câte una,
Ca săd facă pinsulă
Domnului din insulă,
Coliba de pe pământ
A Celui înnalt și Sfînt
Fînd clădită de pești meșteri
între tîlaze și peșteri.

El a luat mai bine*o pană
De la țarcă năzdrăvană
Și*ascuțindu'șbo*ntre dește,
Despicînd'O școlărește,
Și*a făcut condei, în stare
A seri și pe piatră tare.

Amtins cerul ca o coală
în toată Tăria goală,
însă pana nu scria.
A luat atunci o nua
Și a însemnat cu ea,
Cu argint, stea lîngă stea.
Și ca să vadă pe schele,
A făcut și cruci de stele.

Ce*a scris noaptea ș'a zvîntat,
Apoi, pîn' la scăpătat,
Cu sugătoare de soare —
Și ziua și pemserare —
A citit și tot a șters,
Cîte<o vorbă, cîtemn vers,
Și cîte o dată, fată,
Toată foaia, cartea toată,

Fîncă Dumnezeu ce-a vrut
P*ormă nu ia mai plăcut.
Că din scrisele prea drese
Nici lucru prea bun nu iese.

Cît a scris el cerul tot,
Să spui drept, a ști nu pot.
învățați cu cărțulie
Cred oaproape o vecie.
Pe cît mintea îl ajută
Melcul crede că o sută
De vecii întregi și pline.
Melcul știe, cred, mai bine.
însă cerul, în sffrșit,
E de*atuncea tipărit.

T

ALFABETUL

Cine vine mîndru și călare
Și nici cal măcar nu are?

(M)

Urechile au crescut
Pe măgarul nevăzut.

<V)

Ce borțos și ce fudul
Și niciodată sătul!

(B)

O să»ți fac o întrebare:
Cined gol, rotund și mare?

(O)

Ca săd rămlie peltică
ba rămas limba mai mică.

(F)

Mba venit de la părinți
Un pieptene cu trei dinți.

(E)

Are la buză un glonț
Sau un păr cu scîrlionț.

↳

Fuge după coadă
Și n«o poate prinde.

Cine seamănă din voi
Gun cățel de usturoi?

Deșelat, răscăcărat,
Spune, cum te«am botezat?

(Fb)

fi atîrnă, de căldură,
Pînă»m praf limba din gură.

(R)

Rîma o literă știe
Și numai pe ea o scrie.

↳)

Ați văzut cumva să stea
Bățul drept, fără proptea?

Cobilița din spinare
fi stăm cap și nici nud doare.

Vine șchiop, dar umblă bine:
Așa șchiop nud orișicine.

cN)

3 s<a*ntors de>a<ndoasele
Să*și numere oasele.

Ca să nud rămfie goală
Inima, i*am pus pedală.

(Q)

Cined chior și cine are
Ochiul lui între picioare?

(A)

PE O PIATRĂ

Pe o piatră, subt un pom,
îmbuca pline un om,
Și din pom un titirez
Cerea fărîme de miez.
Acum, dupămvățătură,
Vine și le ia din gură.

Titirez ori vrabie
Zboară către albie,
Unde maica spală rufe.
Ar avea și el o scufe
Și*o batistă de clătît,
Care s<au cam murdărit.

Vrăbioiule vecine,
Rogurte treci pe la mine.
Stai demn an la noi în casă
Și de chirie nu<ți pasă.
Mă tot ții într*o minciună
Si n*ai dat măcar arvună.

Vrabia cum să plătească
La casă gospodărească?
Ea n<are în buzunar
Două parale măcar.

Toată lumea doar o știe
Că nu plătește chirie
Și stăm pod pe datorie.

UNUI PRIETEN MIC

Cuțul negru peste tot
Trece vama gânditor,
Cu urechile pe bot.
Cuțul este călător.

Să cutez ceva săd spun?
Nu știu ce are să creadă,
Trebuie să fie bun:
A dat nițeluș din coadă.

Însă fiindcă e pe jos,
Să uitat, nu să oprit.
E frumos, dar ce folos
Dacă așa de grăbit?

Cine-o fi găsit cu cale,
Pensurate, de ba scris,
Pe adresa dumisale,
Să poștească la Paris?

HOȚIT

A orbit de boală grea
Hoțu' tatii, șbaș fi vrut
Săd găsec un leac, ceva.
Nici un vraci nu ba avut.
N*am aflat nici un spițer,
Nici la tîrg, și nici în cer.

De vreo șase ani sau șapte
Ochiid zac, peceți de noapte,
Șimgropat în gol cu totul
Cată cu nasul și botul.
Uited, dibuie și parcă
A zări nițel încearcă.

A trecut și sa lovit,
A lătrat. O fi simțit.
Amțeles că pe aici
Umblăm tufe un arici.
Altă dată, lîngă casă,
A dat de broasca țestoasă.
Intr-o zi, sa pomenit
Ciufulit, dar mulțumit,
Că visase că bătea
Cinci dulăi și o cățea.
El se ceartă printre stele
Și cu niște cucuvele.

Hoțu' e cățel detreabă.
Puii cloștii îl întreabă
Cum e noapteam noaptea lui
Șid minglie ca pe pui,
Povestind mai lămurit
Ce-au visat și-au mai gîndit.

Îl iubesc și derbedei
Din văzduhuri, porumbiei.
Prieten bun, un porumbiel
Doarme în coteț cu el.

T

ZMEU'

Zmeu', dog de vînătoare,
 E frumos la arătare,
 Falnic, sprinten și semeț.
 Nu e cîine de coteț.
 E ușor, cînd sare în vie,
 Ca un fulg de păpădie.
 Trece zidurile zbor,
 Elegant ca un cocor,
 Iute ca un glonț de pușcă.
 Dar e cîine care mușcă.
 El pe nimenea nu lasă
 Nici să intre, nici să iasă,
 Nici în curte, nici din casă
 Orice mișcă, muscă, mîță,
 îl jignește și d'atîță.
 Cînd îi este vocea trează,
 Sperie și nfricoșează.
 De un timp îndelungat,
 Așa glas n-a răsunit,
 De pe cînd cu Apa mare,
 Pe cînd cîinii, mi se pare,
 întreceau în trup măgarii,
 Și găinile — țînțarii.
 Că a fost, cu adevărat,
 Cum din carte am aflat,
 Un răstimp cînd toate cele
 Creșteau dincolo de piele.

Fără frîu și alandala.
 Ca, de pildă, portocala,
 Mai umflată ca dovleacul,
 De cădea de-a berbeleacul,
 Cu felia cît o doagă,
 îngrozea o lumemtreagă.
 Pe atunci un cetățean,
 Moldovean sau bănățean,
 Din călcie pînă în ceafă
 Era lung cît o girafă,
 Și erau stăpîni, aleși,
 Cei care mînceau cireși,
 Stînd pe pîntec, drept din pom;
 Elefanți cu trup de om.
 Astea toate peste hopul
 Care s'a chemat Potopul.

Cînd vorbesc cu dînsul, Zmeu'
 Face, ca de bronz, pe leu'
 Dintr-un loc din țara lui,
 Nud nevoie să d' mai spuie:
 Leul mare și cumplit
 Care s'a cam rebegit.
 Rogud:—«Domnule, poștește».
 Știe numai englezește
 Și d' deprind treptat cum vâțul
 Neaș, mai mișcînd cu bățul.
 Cu așa lord nu e frumos
 Să fii nepoliticos.
 Limba bățului numșală,
 Că d' din veac universală.
 Și bi ciudat că, de orice soi,
 Cîinii latră ca la noi.
 Deși Blak, și neam de zmei,
 Se miroase cu Ursei.

Îngîmfat și încrezut,
Zmeud cneaz recunoscut
Pe grădină și ținut.
El nu suferă și nici
Nu le iartă pe pisici.
Numai o ciorovăială
Nud prea intră/n socoteală:
Cu motanul Bob, roșcatul,
Care, tolănit de*a latul,
Și cu mutra somnoroasă,
Scoală capul sau șid lasă.
Îl iam glumă și pe el,
Ca pe*o javră de cățel.
Zeci de urme de duel,
De război și vitejii,
De prin pod și magazii,
Și de box, pe fălci și nas,
Au făcut din Bob un as,
Cum s'a spus în grai de sport,
Cînd cîștigi aproape mort.
Și e lucru de mirat:
Bob nud încă publicat.
El dă lupta, ba cu doi,
Ba cu trei și cinci cotoi,
În scandal cu tărăboi.
Zmeud cată șid pîndește
Săd apuce tîlhărește.
Dar Bob șademtins și doarme,
Ca voinicul, fără arme,
Și pe cît de iscusit,
Zmeura și chelălăit,
Că*nr»o doară, vezi, băiete,
ba și pus Bob o pecete
Și \$ca iscălit pe bot,
Doar mișcînd nițel din cot.

Din cîte<o dezamăgire
Zmeu' nu*și mai vinem fire.
Astfel, ieri, prinzînd din vînt
Un scatiu, lîngă pămînt,
A fugit cu el în gură
Dincolo de bătătură.
L<am strigat: — «Nu țbe rușine,
Dacă nu de el, de mine,
Măgădăule, să*ți pui
Mintea cmn crîmpei de pui?
Du*te, să nu te mai văz. »
Se pitise prin ovăz
Și, trufaș că e muștrat,
M<a certat și m<a lătrat —
Și scatiul i'a scăpat
Dintre dinți, și a zburat. . .

Bravo! Pasăre isteată
Care<mi cînți de dimineață
Dintrmn vișin cu beteală.
Să te mînce vru Păcală,
Și*a mîncat o păcăleală.

(O sămtreb, cînd o să»mi pice
Un lingvist, cum i se zice,
Că<s uituc, Doamne ferește,
Lui Păcalăm englezește.)

Nemaipricepînd ce*a fost,
Zmeu' cam rămase prost
Și cu buzele umflate
Despre cele întîmplate.
Se tot uităm sus, în gol.
Porumbieii albi, în stol,

Rindunici, sticleți și vrăbii,
Ca niște luciri de săbii,
Le vedea că se perindă
În văzduh ca într-o oglindă.

Bosumflat și umilit,
Încă nu s-a lămurit.
A văzut întâia oară
Că ce se mănincă zboară.

CASA CU VRĂBII

Vrăbii casnice, știute,
Am în streșini, două sute,
Și mai am, de nu mă-nșeală
Lista scrisă cu cerneală,

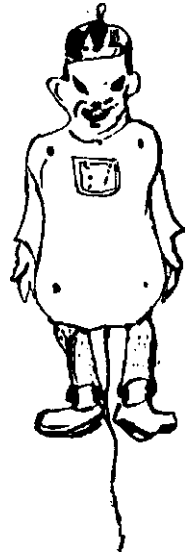
Socotite, numărate,
Două sute zece, toate,
Și cu pui, cu tot, cu ouă,
Ar mai fi o sută, două.

Le-am trecut în catalog,
După litere, mă rog:
Vrăbioii cu băieții,
Și scatii cu sticleții.

Ca la piersici și la sfeclă,
Le-am dat nume și porecle,
Și poreclele urmează
După numem parentează...

Vrăbioii au, mai toți,
Nume de tâlhari și hoți,

Căci, de bine să ne fie,
Noi stăm lângă pușcărie,
Și, pe vrute, pe nevrut,
Luăm și dăm cam cu-mprumut.

GREIERELE

Amceput un greiere
Casa s'o cutreiere.
Șuieră
Și fluieră
Și să dormi nu te mai lasă;
Paroar fi la el acasă.
Ducă*se în altă aia,
Că mba luat*o el odaia
Și mă bate la ureche
Struna lui de sîrmă veche.
De<o mai fi cum amceput,
îmi iau traista și mă mut.
Ai văzut nerușinare?
Sîmbătă, amiaza mare,
Fără nici omștiințare,
A venit, s'a instalat
Și sa pus și pe cîntat.
Eu, ca omul așezat,
Nu pun mîna pe pian
Decît rar, din an în an,
Pe oboi sau clavecin:
Să nu supăr pe vecin —
Dar și«atuncea cu măsură
Și cu degetul la gură,
Cînt vreo polcă sau vreo horă,
Pîn' la anumită oră.
Nepoftitului din casă
Prea puțin de noi îi pasă.

Îl tot caut în zadar
Și nu dau de lăutar.
Dintrmn drîng cu limba frîntă,
El sa pus pe chef și cîntă,
Undeva, printrmn ungher,
La umbrelă, la cuier;
Îl aud de peste tot,
Și din podini și din pod
Și nu mă pricep cum face
Căd aud șbatunci cînd tace.
De cinci ori am ațipit
Și de cinci ori m«a trezit
Oaspele afurisit.
Mă frămînt, ascult, aștept
Cu dușmanul să dau piept,
Dar el, molcom și huihai,
Dă din cobză și din nai:
Ori că zgîrie pe scripcă,
Ori că rîcîie o șipcă,
Cîteodată pare, parcă,
Pe sticlete căd încearcă
Sau cămgîină pe departe
Pilam ciob de sticle sparte,
Oare multe și destule
Și gîtleje, dar și scule.
Și... atunci? Am luat în gură
Apă, și cu< stropitură
L»am scos dintno crăpătură.
Nimerisem subt perdea,
Întrmn colț de dușumea.
Îl văzui, se scutura,
Și nu mai putea cînta.
Udă, leoarcă, răgușită,
Vocead moale e scîncită,
Și caricatura bearcă
A uitat să mai și meargă.
Mi se face, însă, milă
De făptura lui umilă.

Suferințele mă dor.
Eram gata săd omor.
Săd omor că de ce cîntă?
Gîndul ăsta mămspăimîntă.
Știe, oare, oarecine,
Viața lui de unde vine?
Tot ce poate, orișunde,
E să cînte ghiersuri ciunte,
Și cîtud de mititel
Numai gura e de el,
Ca o trîmbiță — și nu zici
Garem gușe zece muzici?
Știoatîta, vai, săracul,
A cînta, — ca pitpalacul,
Șbare dreptul ticălos
Să nu cînte nici frumos.
Graiul lui e de»așa fel
Căd pricep ai lui și el.
bam prins trupul de un dram
Și bam dat drumul pe geam,
Șbauzindud iar, de jos,
bam urat: — «Mergi sănătos! »

ZDREANȚĂ

L*ai văzut cumva pe Zdreanță,
Cel cu ochii de faianță? '
E un ciine zdrențuros
De flocoș, dar e frumos.
Parcăd strîns din petice,
Ca săd tot împiedice,
Ferfeniteled atîrnă
Și pe ochi, pe nara cîrnă,
Și se«ncurcă și descurcă,
Parcă<i scos din cîlți pe furcă.
Are însă o ureche
De pungaș, fără păreche.
Dă tîrcoale la coteș,
Ciufulit și*asa lăieș,
Așteptînd un ceas și două
O găină să se ouă,
Care cîntă cotcodace,
Proaspăt oul cînd șid face.
De cînd e«n gospodărie
Mulle amvățat și știe,
Și, pe brînci, tîrîș, grăpiș,
Se strecoară pe furiș.
Pune laba, ia cu botul
Șimghite oul cu totul.
— « Unded oul? » amtrebat
Gospodina. — « L>a mîncat! »
— « Stăi nișel, că te dezvăț,
Fără mătură si băt.

Te învață mama minte. »
Și i«a dat un ou fierbinte.
Dar de cum ba îmbucat,
Zdreanță ba și lepădat
Și*amjurat cu un lătrat.

Cînd se uită la găină,
Cu culcușul lui, vecină,
Zice Zdreanțăm gîndul lui:
« Sa făcut a dracului! »

JOC DE CREION

Brotăcelul, la fîntînă,
Lăi avea la îndemînă,
Ca săd prinzi (pe brotăceb
Să te joci nițel cu el.

Însă nici nu poți săd vezi,
Verde, dintre frunze verzi,
Căci cu ele seamănă
Ca o frunză geamănă.

A! căd mic și e frumos
Și năar prea umbla pe jos,
Căși mînjește — și nu vrea
Pielea lui de catifea.

Stă în pom pitit, pe cînd
Ție țba venit un gînd:
Printre mugurii crescuți,
Săd mingli și săd săruți.

Dar ai vrea să știi, acum,
Ce se fac, pe frig și drum,
Cînd se scutură copacii,
Brotăcelul și brotaccii.

Căci, pe viscol, fără foc,
Nici căciulă, nici cojoc,
Pot să degere, săracii,
Brotăcelul și brotaccii.

Năavea grijă. Nu le pasă.
Șbau gătit la cald o casă,
În pămînt, pe sub tulpini,
În adînc și rădăcini.
Șiăacolă, pe vreme rea,
Dorm întinși peă canapea.

CUIBUL

Rîndunicile, păreche,
Și-au prins cuib de casa veche.
Cît privește fulgii, lîna,
Are grija lor bătrîna.

Trage, dis*de*dimineață,
Din saltea tîgaie creață,
Și din perina de puf
Scoate cîte un zuluf.

În pridvor, în pălimar,
Le destramă, așadar,
Și, furiș, după perdea,
Vede care i le ia.

BĂNUȚUL

Auzise și Dănuț
Că un ou e cu « bănuț »
Și credea că oul moalea
Pușculiță cu parale.
Avea ca vreo șase ani
Și visa să strîngă bani,
Socotind pe uși, cu cretă,
Cît costa o bicicletă.
Scormonind pe la găini,
Pe subt cloști și prin vecini,
A stricat, pe neștiute,
Ouă cam vreo două sute.
Dar s'a pus plîngînd să zbiere,
De necaz și de durere,
Ce«a pierdut și ce*a găsit.
Că s'a mai și mîzgălit
Cu albuș, cu gălbenuș,
De atunci și pînă*acuș
N«a ajuns să se mai spele,
Că intrase mîzga*n piele.
A răcnit șba mai țipat
Că măcar nu le*a mîncat,
Fierțe, ochiuri sau răscoapte,
La cafelele cu lapte.
El crezuse, băietanul,
Că bănuțud gologanul
Sau un leu frumos și nou
Pus cumva în orice ou.

Nu știa căd stă pe fund,
Oului, un gol rotund
Pentru plod și pentru pui,
Cînd ia trup făptura lui.
Că subt coaja strînsă caier
Stă păstrat un pic de aer,
Ca, trezit din nesimțire,
Puiul mării să respire.

GHICITOARE

Ghicioarea știi că»ți place.
Ced ca un burduf de ace?
Ca un pepene cu țepi?
Ia gîndește*te. Pricepi?
Și răspundem doi, trei timpi,
Cine are mii de ghimpi?
Cui îi ustură șoriciul?

N»ai ghicit că e ariciul?

Ghem de spini și țepi uscate,
Stămtărit ca ntr-o cetate.
Poate trece un vecin
Peste el cu carul plin,
Că nu simte nici atît
Cît bai gîdila pe gît.
Ca săd scoată, ca să iasă,
Cîiniid latră. Lui nud pasă.
Unul, încercînd un pas,
S'a ciocnit în ghimpi la nas,
Fîndcă tontul și netotul
Și-a virît în ace botul.
Dacă ar fi citit aici
El afla ced un arici,
însă cîinii n'au habar
De tipar șbabe cedar.
Nesupus la gînd pizmaș,
Bogorici e drăgălaș
Cui îl ia cu prietenie.
Cîntăd numai din tîpsie
Șbți și joacă o chindie.

PERECHI

Totdeauna cîte două,
Pe subt streășină, de plouă,
Și pe țigla, pe țugui,
Sus, în dreptul soarelui,

Vrăbiile din cuiabar
Au ieșit la călindar.
Ghiersul spune ce se-aude,
Vrăbiilor maici și rude,

Ce se mai găseștem piață,
în grădină, prin verdeață,
Gîze noi cu păr și goale,
Și alte asemeni trufandale.

Capul, cît alunele,
Se pleacă la unele
Și gîndește chibzuit
Cîte vesti n'au mai venit.

Și, la rînd, din loc în loc,
Au rămas cioc lîngă cioc.

NEPĂSARE

Dimineața, cînd mă scoală,
Stolul e o ciripeală.
Le strig tare, ca la școală.
Porția e cîte trei»
Zeci de boabe»n cioc, de mei.
Le învăț să numere,
Ele dau din umere.
De le<aș da și carne crudă,
Nici nu vor de scris s<audă.
Vrăbioii mei sînt proști:
Cum ded vezi îi și cunoști.

INIMĂ DE CÎINE

La cotețul lui Dulău,
Paznic bun și cîine rău,
Vrăbiile se adună
Să prînzească împreună.

Zgribulitem pod șbn pom,
Au văzut ducînd, pe om,
Troaca mare cu păsat,
Și Dulău a și lătrat.

Uriașul negru știe
Că a pus tovărășie
Și cu vrăbioii hoți
Mămăliga pentru toți.

Și, gingaș cum nu se poate,
Le»a lăsat<o jumătate.

MEIUL

Cînd venea vreo vijelie,
Le»am dat mei pe farfurie,
Ca să nu se risipească
Hranam viscol, păsărească.

Vrăbiile, mai șirete,
Făceau semne către fete:
Să nu fie vreo capcană.

Vrăbioiul de<astă<toamnă,
Priceput, ca mai bătrîn,
Rîsem el, cu ciocum sîn,
Și din pleoape, ca de gumă,
Și din ochi clipi a glumă.

« Las' că știu eu, vru să spuie,
Și ce este și ce nu e.
Omul ăsta, din fereastră,
Este bun, căd mama noastră. »

MÎȚA

Cînd se scoală iesem tindă.
De«abiamcepe să semtindă,
Șbobosită de căscat
Se întoarce iar în pat.

Ca să doarmă și mai bine,
Laba căpătii șbo ține,
Și din vis, cum s»a adus,
Că s'a pus cu burtam sus.

Dar scurteicad, ca de vată,
Cu opt nasturi emcheiată:
Și dormind și dolofani
Sug din ea cinci cotoșmani.

Creștetul, bălțat pieziș,
Pare strîns camtoun bariș
înnodat cu două funte:
La urechile din frunte.

Ea visează poate, parcă,
O plimbare într<o barcă,
Pe un luciu argintiu,
Poate chiar în Cișmigiu.

Că/i dă coada/n ritm tîrcoale,
Ca/ntr/un lac de apă moale,
Coadă ei de păr de pîslă,
Bătînd perna ca o vislă.

GîrbGîRI

între oi și/ntre măgari,
Laolaltă cu catîrii,
Calcă/n pas, cu pașii rari,
Gisca/n vîrstă, GîrbGîri.

Chiar berbecii o cinstesc
Pentru tact și cumpătare,
Și cu felu/i bătrînesc
îi dau rang de inspectoare.

Are cinsprezece ani,
Și în gloata curții deasă
Trece mîndră prin gîscani,
Ca prin bilci o preoteasă.

O saluți, o chemi, și vine.
Din ce/i spui și ce/i vorbiși,
Ea se uită lung la tine
Dintr/o parte și pieziș.

N/a avut noroc să/nvețe
Școala cel puțin primară,
Că acum, la bătrînețe.
Ajungea și profesoară.

PUI DE GREIER

Sare parcă pe jărat
Șid și lung și e și lat.
Capud pare retezat
Și, al naibii, e simpatic.

Tînăra caricatură
Emibrăcată cam nădragi,
Și toți frații lui mi*s dragi,
Numai dacă tac din gură.

Pe sub toate ușile
A trecut nesupărat,
Decît lung mai mult pătrat
Și umblînd de-a bușile.

Cînd începe, să te ții!
Cîntă otova din drîng.
Că și mîțele se plîng
De atîtea melodii.

IADA

între iezii din cireada
Sa născut de-o săptămînă,
Dintr'o capră mai bătrînă,
Dar zburdalnică, o iadă.

E bălțatăm fel de pete,
Zugrăvite ca pe var
Cînd, prin vișini și arțar,
Bate luna în părete.

Dar pestriță și bălțată,
Albă, neagră, stacojie,
S<amtrecurt în fudulie —
Șid stă bine, că e fată.

Iar în frunte, iada mea
Poartă, brează, semn: o stea.

COLINDĂ DE CRĂCIUN

Doi unchieși pitici,
Pitici dar voinici,
Au venit în sat
Pe la scăpătat,
Unul Moș Ajun,
Altul Moș Crăciun.
Ce s-au cugetat
Că au adăstat.
Nu cunoșteau locul,
Bătud*ar norocul,
Și din depărtare
Lătrau cîinii tare,
Nefiind datori
A fi știutori,
Și sfințiții moși,
Fînd, de fel, fricoși.
După cum se știe,
La ei în stihie
Cîinii sînt cumiști
Și n-au colți și dinți,
Că sus nici o gură
Nud de mușcătură,
Nici de lătrătură.
Fincă șimtrucît
Buzele surîd,
Și toate sînt vesele,
Ca la nunți miresele,
Inimile, fețele.

Amîndoi cu barbă
Stufoasă și albă,
Cu fuiorul moale
Pină la paftale,
Ca doi arhierii
Numai demn crîmpei
Cît geana la pleoapă
Mai înnalți de o șchioapă,
S-au oprit puțin
La popa Marin.
Popa nu e acasă,
Nu e preoteasă,
Nici paracliser.
Numai cîmp și cer.
Arde în altar
Un mărgăritar,
Și o stea a rămas
La iconostas.
Din turlă atîrnă
Clopotul de o birnă.
Cine ce să spuie
Dacă nimeni nu e?

Atunci au deschis
Sacii, și-au trimis
Purceii de lemn
Să le aducă semn
Și știre din sat.
— « Dacă ningem sat
Mergem lamnoptat,
Iar de n-o fi nea
Om sta și om vedea
Cum ne om îmbrăca.
Dacă o sămghețe
Punem ghebe crețe
Și căciuli de oaie.
Dacă e a ploaie

Eu o să mă»mbrac
în piele de drac.
Dacă a venit,
Cum am auzit,
Vara lui Crăciun
Timpud și mai bun »,
A zis Moș Ajun.

— « Tată Moș Ajune,—
Moș Crăciun îi spune,—
Ești mai tânăr, poate,
Cu-o zi jumătate.
Pot să te și iert,
Pot și să te cert,
Vorbești cum e dat
Unui căpiat
Și unui viclean.
Ești cam pămîntean,
Și vorba la minte
O ia înaintea.
Cînd ești între slugi
Nu știi ce îndrugi,
Parcă nu mai știi
Nici de unde vii;
Dă-mi răgaz să-ți spun.
Și bei și tutun.
Tu mustrarea mea
O pui în lulea.
Mă zmeresc, mămchin,
Și tu cauți vin.
Pînă pe la Paști
Tot temtinzi și căști,
Șbai fi bucuros
Să fii om de jos.
Ai uitat ce-a zis
Cel de ne-a trimis?

Să nu se lipească
Muscă pămîntescă
De noi amîndoi?
Uitărtemnapoi,
Frate Moș Ajune,
Și fă rugăciune. »

— « Tată Moș Crăciun,
Zis-a Moș Ajun,—
Nu vreau să te mint,
M*a lovit un jind.
Zilelem stihare
Mi se fac amare,
Și de-atîta rază
Mi se»ngrețoșază.
îngeri, aripi, stele,
Păcatele mele!
Toată noaptea, vere,
Mare priveghere.
Ziua liturghie,
Psalmi și Slavă Ție.
Fără să mai tacă,
Toată vremea toacă.
Cor de glasuri groase,
Condace, icoase
Și coruri subțiri,
Și tot mînăstiri,
Numai mînăstiri.
Pentru ațipire
Ceri blagoslovire,
Și pentru sculare
Binecuvîntare.
Și m-am săturat
Să dorm îmbrăcat,
Ca un ceas de pat.
Sînt un păcătos,
Dar pe-acbi frumos.

Eu, cu voia ta,
Paraaş rămînea,
Nu te supăra,
Mfine de amiază
Pîn' la Bobotează.
Uite ce'ai să faci,
Fii nişel dibaci.
O să mergi să spui:
A pierdut un cui —
Trebuia săd pui.
A pierdut cinci cuie —
Trebuie' să le puie.
Fă şi tu o snoavă
Oun cui *şito* potcoavă
Şi zi că măgarul
L'a găsit pojarul. »

Şi şezînd afară
Acum, lîngă moară,
La un kilometru,
Iată Sfîntu Petru.
Prea Sfinţia Sa
Tocmai îi căta
Şi era şi el
Cu moşii la fel,
Căci după tipic
Orice moş e mic,
Ager şi bătrîn
Şi-o bucată cîrn.
În stîhia geamănă
Moş cu moş se<aseamănă,
Moş Crăciun gîndeşte,
Uitîndu*sem deşte,
Şi întru tîrziu
Zise: — « Ştiu, nu ştiu,
Vorba Dumitale,
Tată, mi se pare

Şi cu alţi măgari,
Mai mici ori mai mari
Că se potriveşte.
Şi, Doamne fereşte,
Poate şi cu-al meu.
O să stau şi eu
Pentru potcovit.
Fii blagoslovit.
Zici cămtîrziază? . . . »
— « Pînăm Bobotează.

Dar stînd ei la sfat,
Ce so fimîmplat
Că din sacii grei
Ced duceau cu ei
Ieşiră cu miile
Toate semînţile,
Toate jucăriile.
Urşii mari de lînă
Cu păpuşi de mînă,
Iepurii cu leii,
Lupii, brotăceii,
Făpturi şi jivine,
Plăsmuiri blajine,
Fiare, orăţenii,
Trupuri de vedenii
Făcute din glumă
Fie că de gumă,
Sau de mucava,
Ori dintr/altceva,
De pildă: din ţiplă
Şi cu ochi de sticlă.
Căruţe şi sânni
Trase de dihănni.
Maimuţoi cu cîrmă,
Cu oase de sîrmă,

Elefanți nerozi
Tot cu două cozi,
Ca sa nu pricep
Unde ei încep:
Una und' se știe
Cu o gămălie,
Și alta la cap,
Lipită cu pap.

Seminții de jucării
S-au ales pe la copii.
Vacile și turmele
își pierdură urmele,
în colibe, lângă sobă,
Sună trîmbița cu tobă.
Iar la han, între tingiri,
Au tras șase musafiri;
După neam și după bresle,
Trei la mese, trei la iesle.

NOAPTE DE AN

Colindeț

Pe subt cerul plin de salbe
Semtind catifele albe.
Apele s-au încleștat
între maluri, de uscat,
Și trec leneș peste ele
Boii mari cu coarne grele,
Cu-mpletit amici în cozi.
E o luncă de Irozi
împietriți de vad în jos,
Zalem piept și coif sticlos.
Unibs plopi, alții răchite,
Paznici pe neadormite,
îmbrăcați în stalactite.

La zîntii de an și lună,
Ca din zodii ies pe lună,
De prin sutele de ani,
Plugurile cu plāvani,
Ca să are,
Pe ninsoare,
Și trag brazdă prin zăpadă.
Cu flăcăi cu fața smeadă;
Din pătule, din cătune,
Cînteceleou să răsune,
Gau pornit să haule
Sate, văi și staule.

S'a<mbrăcat în chiciuri pomul,
Albăd țara, alb fi omul.
Au plecat la drum flăcăii,
După pluguri cu dulăii,
Că de*or da de<o haită mare
De văpăi scăpărătoare,
Cîte două felinare
Ca scînteia de amnare,
Haita lungă
Șo ajungă.
Și Tăriad pînă m zări,
Candele și luminări.
Nu vă temeți de jivini,
Că umblați între lumini,
Prin tărîmul fermecat,
Camtrmn basm desfășurat.

Moară, roată și morar
Potmolițbs în cleștar.
Dintr<o gaură de cheie
Strălucește o scînteie.
Ferestruia, sus pe piatră,
Se trezește cîteodată,
Ca o flacăra din scrum.
Dintnun ghem ascuns de fum,
Se deșiră șbși ia drum,
Și de stele se agață
Un subțire fir de ață.
Morăreasa ia din saci
Șbnvîrtește la colaci.
Doi voinici, cu mîini voinice,
Au troznit în hău din bice,
împletite din curele
Și bălțate cu mărgel.
În suman și cizme, baciul,
Bate gerul cu gîrbaciul,

Dar gîrbaciul, scurt și gros,
E cîrmit anevoios.
Doi din crai
Scot un muget de buhai.
Unul dă, cîte nișel,
Cînd din cînd, din clopoșel.
Craiul negru povestește
Basmul, pe moldovenește,
Stihuri vechi, de slovă veche,
Mir de suflet și ureche.
Ca la cărțile de joc,
Ș<au strîns craii la un loc,
Crai de tobă, crai de ghindă,
Cîntă, joacă și colindă.

Să nu spui, ar fi păcat,
Gau plecat la căpătat.
Cine are boi și plug
Are parte de belșug.
Ia te uită, băietane,
Pe dimie ce găitane!
Ce condeie pe cojoace,
Și pe fluturi săd îmbrace!
Însă cînd un gospodar,
Cu un țoi ori un pahar,
bar cinsti cu un rachiu,
Iute ca argintubviu,
Cu vin fiert ori țuică fiartă,
Păi, atunci, Doamne iartă,
Nu se mulțumesc cu<atît:
Dau urciorul tot pe gît.
Și semțirzie la case,
Unde<s fetele frumoase.
Că se face pregătire
Cu ulcele pe peșchire,
Cu covoarele de zestre,

Cu mușcatelor! ferestre,
Pentru coame și căpestre,
Cu năframe pe păreți
Și urări pentru drumeți.

DRUMUL CU POVEȘTI

Trece ca o pînă, desfăcut din trîmbe,
Vîntul rău și taie dealurile strîmbe.
Ia pustietatea vînată din dungă,
Răscolind scaieții și răchita lungă.

În copacii negri recea lui arsură
Pune glomotoace de cleștar și zgură.
Rîjnițele sale lasă rumeguș.
Cleiurile sale fac alunecuș,
Povîrnișul luciu, dis<de<diminează,
S>amvelit cu țiplă și pojghii de ghiață.
Apele de-a valma, balta tot așa.
Au făcut deasupra sloi de tinichea.
Totul, dintr<odată, se copilărește,
Vrînd să sompietrească ce nu se*mpietrește.

Au fugit din sălcii mierlele și cucii.
Numai cioaca poate sta în vîrful crucii.
Au zburat vulturibn lumea ceealaltă,
Cu sfînta lumină nițeluș mai caldă.
Bieții de păianjeni, care torc mătasă,
Șase luni din găuri nu mai au să iasă.

Floarea și mireasma au tăcut chitic.
Marele se face din cern ce mai mic,

T

Pînă la tipicul mic al jucării,
Ca săd ia cu mina mai ușor copiii.
Despre cîmp, atîta aș avea de zis,
Că e plin de iepuri pînă'm Paradis.
Dar în povestire e o*mpotrivire
Ce«ar putea pe alții decît noi să mire.

Moș Crăciun pornește,
Vîntul îl oprește,
Vîntul îi întoarce,
încotro șbncoace,
Sania, bădie:
Paroar fi, și nu e, tot o jucărie.
La răscruci de drumuri, cinci vînturi, grămadă,
Sar săd risipească stelele din ladă.
Lăzile sînt toate bine încuiate,
Lacătele grele»au chei întortochiate.

Lupiimtre răspîntii bau ieșit nainte,
Fără să»și aducă barba lui aminte.
— «Ce cătați aicea, măi, cățeii mei, —
ba muștrat unchiașul,—Tuluc și Grivei?
Dațbvă deoparte, fiare pămîntești,
Nud pentru jivine drumul cu povești.
Ce vreți? miei de pîslă și cai de hîrtie?
Poate mucavaua de foame să ție?»
Puși pe două rînduri, în troianul gros,
Lupii, de rușine, au făcut frumos.

Va să zică, vîntul, în feluri și chipuri,
Vru sămtoarcă moșul din drum, cu tertipuri,
be necaz, că și el face pomi și stele,
Frumuseți și lucruri, mari și mărunțele.
Din postavul lumii, alb, împărătesc.

Ce folos, cămdată toate se topesc:
Străveziu, ușure, horbote, broboade,
Lucrul lui, ca scrumul, se sfarmă și cade,
Iar, ca să dureze, cît de cît mai bine,
Trebuie săd lase»n ramura ced ține;
Pe cînd, el, Unchiașul, pe al lui îl mută
De nu se sfărîmă unul dintr*o sută.
Toate«ajung diseară bune și întregi
Și țin pîn' la anul fără să le dregi.

Iată de cemjură vîntul șiid înțeapă
Și de ce Unchiașul nu vrea să priceapă.

După multă trudă, poftim că sosește.
Rumen, gras și vesel, mîna boierește,
Hamuri și zorzoane îi încing măgarii,
Albi cum e sideful, iuți ca telegarii.
Potcoviți cu sticlă și cu giuvaere,
Ca să aibăm coastă copita putere.
A sosit cu bine Moș Crăciun, dar știu
Ga ținut și plosca, bine, cu rachiou.

POMUL

Aduse niscaiva om
Sau duh, noapteam toi, un pom,
Ca un policandru nins,
Emghețat șiid și aprins.

O boccea cu licurici,
Stele, Ńngeri si pitici.
Tolba ei, cŃnd s>o desfacă,
Ochii babiid rŃd șiid joacă.

Ce mai scufii, ce călțuni!
Adevărate minuni.
Dar mŃnușile — așteaptă!
Toate sŃnt pe mŃna dreaptă. . .

Maica<mared de părere
Că scăpase din vedere.

FETELE MELE

Au aflat fetele mele,
CŃnd se uită prin perdele,
Cine vine și le pune,
Ńn fereastră, boabe bune,
Arpacaș, mălai și mei;
Că se uităm ochii mei,
Fără să se sperie.
Vin Ńn stol puzderie,
Și la geam, pe latură,
MișunŃnd se satură.

Are grije, fiți pe pace,
Tata mare să vămipace.
Că vă cumpără din piață,
Marțea, dis*de*dimineată,
Tot semințe dulci la gust,
De fir lung cu spic Ńngust,
De fir gros cu ciucure,
Numai să vă bucure.

Ńnsă, cum se vede treaba,
Darurile nu-s degeaba,
Că și voi Ńi dați să scrie,
Schimb și plată, poezie.

El vă stă mereu de pază,
Apărate să vă vază,
Vrăbii și vrăbii mici,
De om rău și de pisici.

]

CINCI CÎRLIGE

Mîinile bătrînei mele
împletesc în cinci andree,
întnascuns, pentru ajun,
Darurile de Crăciun.

Ziuamtreagă nud mai văd
Șchiopătarea prin omăt;
Cui apucă de omtreabă,
Maica spune oare treabă.

Dar copiii prin perdea
Prind în umbra ei ceva,
Iscondind taina mătușii,
Seara, pe gaura ușii.

Ea, cu lina între dește,
Stă din lucru și zîmbește.

ARIPI MICI

Boierii, cucoanele
Șbau închis obloanele,
Șbau zburat în gloată deasă
Către tara de mătăasă.

Între florile străine
Veneticilor lbe bine.
Aici, viscol, frig și ceață,
Griud strîns și iazumhiață.

Am rămas locului noi,
Vrăbii, corbi și pițigoi,
Și cu înțelegere
Trupul ce să degere.
Vara, vor cîntam sobor
Că semtorc în tara lor.

DARURILE

Două scufii cu urechi
Și tîrligi două părechi,
Mînicere și pieptare.
Mult de lucru nu mai are.

Ghemul cînd bl ia pisica,
Iar se supără bunica.
Tocmai pe subt un dulap
Fuge și cîtemn ciorap.

—«Vin' la mama să te pupe,
însă, vezi, nu mămtre rupe,
Că»mi rămîn nepoții goi, —
Roagă maica pe pisoi, —

Că vouă ce vă mai pasă
În flanela voastră groasă.

PASĂRILE CERULUI

Pasările negre taie,
înghețate și greoaie,
Cu aripile deschise,
Cerul ce le amortise,
într-acolo, m'asfințit,
Prin văzduh înțepenit.

Un' se duc cine mai știe,
Fără cuib nici coliviem
Ramurile, ca de fier,
îmbrăcetem zmalț de ger?
Zborul lor când să semvețe
Prin văzduh, fără sămghete,
Șchiopătînd,
Din cînd în cînd?
Că le degeră de-a dreptul
Subsuorile și pieptul,
Și le ardem ochi și ghiare
Vîntul, ca o apărare.

Le*ăș pofti să întremcai,
Să le dau pezmeți și ceai,
Să le dau, în așternut,
Mei, alune și năut,
Să le*adorm, măcar atît,

Cu»oblojeli pînă la gît —
Sau le vir într'mn suman.

Dar mă cred rău și dușman,
Findcă omul cu biciușcăd
Vinător cu glonț de pușcă.
M<aș ruga, și nu știu cui,
Să*mi dea scufii, să le pui.
Și ciorapi de lînă groasă.
Poate și tîrligi de casă;
însă lungi și cu carîmbi,
Fie otova sau strîmbi,
Ori cumcrețituri și fald —
Numai să le ție cald.

Aș ruga*o pe bunică
Să ia fus și furcă mică
Și să tragă din fuior
Fire moi, de dragul lor.
Și«o să o mai rog să facă,
Sîmbăta, și cîte*o clacă
De logodnici și feciori,
Pentru bufnițe și ciori,
Pentru berze și cocori.
Să lemcalțe, să le/mbrace
în ciubote și cojoace.

Drept răsplată, curmeziș,
Le*or clădi, pe*acoperiș,
Cuiburi mari
Cu pui hoinari,
Din ostrețe,
Crăci și bețe,
Și din paie de săcară,
Caselor, la primăvară. ..

CÎNTEC DE BUDUROI

În căciuli de stuh și paie
Stupii stau pitiți în ploaie.
Printre crăcile de prun
Par un sat ori un cătun.
Au făcut și foc. Se vede:
Fumul cetii din livele.
Mînăstiri, schituri, chinovii,
Ale maicilor Zinovii,
Epihării și Domniei:
Chilii mici, chivote mici.

Cam miroase<a iarbă>mare:
Șbau gătit și de mîncare.
De spălat, ele'au spălat:
Rufemtinse la uscat.

Acum vre o săptămînă
Atîrnav ciorapi de lînă,
Șorțuri, fote, ii, pe sfori,
Bondițe, de subsuori,
Barișe, scurteici, la soare,
Odăjdii de sărbătoare.

Le<a strîns și le<a scuturat
Un vîrtej, amestecat

Cu frunza și florile.
Au rămas surorile
Numai cu ce'aveau pe ele:
Niște aripi dintr<o piele.

Din știubeie și prisacă
Starițele nu mai pleacă,
Și maicile cuvioase
Au pus obloane la case,
De nu mai pătrundeofară
Nici un fir de rază rară,
Și urzesc țoale de ceară.

Trebuie să fie bine
Iarnam stupii de albine.
Adormit pe jumătate
S<ascuți viforul cum bate.
Sfîrcul nu te mai atinge,
Viscolul nu te mai ninge.

Stai, că fac un buduroi
De iernat, și pentru noi.

PRISACA

STUPUL LOR

Stupul lor de pe vlcea
 Stă păzit într-o broboadă
 De trei plopi înalți, de nea,
 Pe o blană de zăpadă.

Prisăcarul le-a uitat
 Șba căzut și peste ele
 Iarna, grea ca un plocat,
 Cu chenar de peruzele.

Înăuntru însă-n stup
 Lucrătoarele sînt treze
 Și făcînd un singur trup
 Numcetează să lucreze.

Că nici una *ma* muncit
 Pentru sine, cîmpreună
 Pentru stupul împlinit
 Cu felii de miere bună.

ISCOADA

De cum s'a ivit lumina,
 A ieșit din stup albina,
 Să mai vadă, izma*creață
 Amflorit de dimineață?

Semgrijește gospodina
 Demflorește și sulfina,
 Căci plutise vâl de ceață,
 Astămoapte, pe verdeață.

A găsit toată grădina
 Înflorită, și verbina,
 Și s'a*ntors, după povață,
 Cu o probă de dulceață.

PAZA BUNĂ

S'a întors cercetătoarea
 Să le spuie la surori
 Căd deschisă toată floarea
 Și cîmpia, de cu zori.

Și*au plecat aproape toate
 La cules, cu mii și mii,
 Lăsînd vorbă la nepoate
 Sămgrijească de copii.

Căci muscoii și bondarii
 Șbalte neamuri de pădure,
 Pe șoptite, ca tîlharii,
 Umblau mierea să le-o fure.

Însă pazam stupi e bună,
Că târziu, după apus,
Colo jos, subț stupi, la lună,
Ei zăceau cu burta sus.

TÎLHARUL PEDEPSIT

Întrm zi, prin asfințit,
Șoaricele amdrăznit
Să se creadă în putere
A prăda stupul de miere.

El intrase pe furiș,
Strecurat pe urdiniș.
Se gîndea că o albinăd
Slabă, mică și pușină,
Pe cînd el, hoț și borfaș,
Lîngă ead un uriaș.

Nu știuse că nerodul
Va da ochii cu norodul
Șbși pusesem cap minciuna
Că dăm stup de cîte una.

Roiul, cum de ba zărit
Ga intrat, ba copleșit.
Socoteală săd mai ceară?
Nu! L»au îmbrăcat cu ceară,
De la bot pînă la coadă,
Tăbărîte mii, grămadă,
Și bau strîns cu meșteșug,
Încuiat camtrmn coșciug.

Nu ajunge, vream să zic,
Să fii mare cu cel mic,
Că puterea se adună
Din toți micii împreună.

FETICA

Ce duh ai și ce putere
Sămpletești ceară cu miere,
De la floarea din grădină,
Ostenită de albină?
Tu aduni de pe meleaguri,
Pentru stupi și pentru faguri,
Pulberi, rouă, stropi și leacuri,
Poate că de mii de veacuri.
Ca din lînă, ca din ace,
Teși rețeaua de ghioace,
De celulem care pui
Mierea dulce și un pui.
Scule, numere, cîntare
Au spus la măsurătoare
Cămcăperea cea mai mare
În găoacea cea mai mică
E ghiocul tău, fetică.
Ești, pe lumea de subț cer,
Cel mai mare inginer.
Pemtuneric, far' să știi,
Ai făcut bijuterii
Și minuni în toată clipa
Cu musteața și aripa.
Și, cum știi, muncind, să taci,
Nu te lauzi cu ce faci.

ȚARA PITICILOR

PREFAȚĂ

Într-o zi, pe înserat,
Ce să vezi? Ne-am apucat,
Doi părinți și doi copii,
Din *Cartea cu jucării*,
Să mințim, să povestim
Ce-am știut și ce nu știm,
Pentru alți copii, mai mici,
Nici chiar mici de tot, dar nici
Mari, ca de înșurătoare,
Și făcurăm șbo prinsoare,
Cine poate seri mai iute
Stihuri vreo câteva sute.
Și ne-am așternut pe scris.
Ochii ni s-au cam închis,
Mîna ne-a cam amorțit
Și-a ieșit ce a ieșit.
Am citit în adunare
Ce scrisese fiecare,
Și din toate, vrea nu vrea,
S-a ales povestea mea.
Rămășagul fu: « Se poate
Seri și pe nerăsuflăte? »
Vorba e oam cîștigat
Și, n-
sfîrșit, am răsuflet.
Partea mea, întinadevăr,
Am avut un sfert de măr,

împărțind un măr crețesc;
Nu cumva ca să jignesc
Pe tovarășii de coate,
Mîncînd sferturile toate.

Domnule, care citești
Multe altele povești,
Mai frumoase și mai scrise,
Nu să-ți placă, pare-mi-se.
Te-ai deprins cu stih bogat,
Cu care te-am învățat.
Nu mă osîndi, vai mie!
Găm căzut în sărăcie.

E nevoie să-ți explic:
Ești prea mare. Fărte mic.
Uită regula o dată
Și, cu cartea dezvățată,
Mergi nițel de-a bușile.

Poți închide ușile,
De țbe teamă și rușine
Să te faci de rîs ca mine.
Ieși din dogmă și, tiptil,
Fă-te la citit copil.
Asta, Domnule Confrate,
Dă alean și sănătate.
Eu, cum vezi, încet, încet,
M-am făcut analfabet.

ȚARA PITICILOR

În pădurea cu furnici
E'o cetate de pitici.
Au adus lăstunii știre
Căd un fel de mînăstire
Și că n«ar fi numai una.
Mult mai multe vede luna,
Mînăstiri de rugăciune,
Cînd răsare și apune.
Schituri și chinovii, toate,
Printre frunze aruncate
Fac din codru o cetate.

Zvonurile cercetate
S-au vădit adevărate.
Ca și vrabia, lăstunii
N*aduc vorbele minciunii,
Că sînt cei mai serioși
Din scatii și din botgroși.
Agățați de iedere,
Și cei mai demcredere.

Înmulțindu-se piticii,
Și gîngăvii și pelticii,
ba primit și Dumnezeu,
Care, dintrmn curcubeu,
îi scrutează cu ochianul
Toată ziua și tot anul.
Neputînd să îl minie
S-au făcut piticărie.
Și cu sfîntud ajutor
Au ajuns cît un popor.

Dar prea mici pentru război
Și buni doar de tărăboi,
Nendrăznind să asuprească
Altă viță omenească
Și, ca nu cumva să piară
îmbucați de niscai fiară,
Șbau făcut și ei o țară.
Sfat ținură zile șase,
După nații, după case,
Căci piticibs multe neamuri,
Trunchiuri, rădăcini și ramuri,
Cînd corcite, cînd pestrițe
Și cu graiuri după spițe.

Cum se scrie pe curat,
Neamul sa organizat. . .

Căutînd întii ce fel
Să aleagă de model
Dintre sutele de state
Cunoscute și umblate,
Au luat pildă să trăiască
Pravila călugărească.
Mai schimbînd pe ici, colea,
Unde nu se potrivea,
Amînînd postul cel mare
Pentru viața viitoare,
Micșorînd în călindare
Zilele prea lucrătoare
Șbnmulțindude pe cele
Scrise roșu dintre ele,
S-a*ntocmit, așa, un plan
Că o zi a fost un an.

—«Săptămînile*s prea lungi
La duminici să ajungi»,
Zise marele mvăţat
Care lua parte la sfat.
—«Da, e drept, i sa răspuns,
Una nu e de ajuns,
Şapte e mai bine, că. . .
Decît o duminică.»
Şi soborul soroci
O duminică pe zi.
Un pitic — sa legiuit —
Să stea mai mult aţipit.
Avînd dreptul să se culce,
Orice zi fiind de dulce,
Ziua, noaptea, cît mai des.
Şi să doarmă mai ales,
Că nici Pronia cerească
Nud doreşte să slăbească,
Bucălat ca o păpuşe,
Cu bărbia peste guşe.

S*au dat Sfintelor Scripturi
Cîteva întorsături.
S-a mai pus şi s*a mai scos
Ce fusese de prisos,
Şi păstrîndsem sfîrşit
Ce era mai chibzuit,
între sfintele mirene
A fost pusă Sfînta Lene.
Uite, <s neamuri de pitici
Din mai mici în tot mai mici
Şi cu fel de fel de feţe,
Albe, negre, linse, creţe,
Şi cu vorbe că nu poţi
Să te preamţelegi cu toţi.

Cu o vorbăm două guri
Ori mă lauzi, ori mămjuri.
Vorbăd ca ulceaua goală,
Te cîştigă şi temşeală,
Şi te spurcă şi te spală,
lei cu ea, ca din hîrdău,
Tocmai din sufletul tău,
Şbs în pricinile toate
Două feluri de dreptate.
Legămîntul şi minciuna
Sînt de-o teapă şi totuna
Şi nu ştii adevărat
Ce*ai minţit şi ce*ai jurat.
E un soi de făcătură
Să semtindă prin ruptură
Şi a fost un soi de lege
Ced legat să se dezlege,
Fieştecare crîmpei
în cîte două şi trei,
Orişice vîrf de bucată
Vrînd să fie lumea toată.
Şi orice ţipenie
Mare căpetenie.
Partea vrînd să fiemtreg,
Părţile nu semţeleg.

Dar bătînd un vînt odată
Răscoli pădurea toată,
Şi din pricinile fricii
S*au strîns iarăş toţi piticii.

Fiştecare vizunie
Are hram şi stăreţie,
Şi prin scorburi şi prin foi
Stau piticii cîte doi,

Cîte trei sau mulți de tot
Și semghesuie cum pot.
Mînăstirile mai mari
Au chiliilem stejari,
Nouă, zece pe o cracă,
O biserică șbo toacă.
Dintrmn bob de ghindămchis
S<amtocmit un paraclis.
Și doi popi cît gămălia
Cîntăm ison psaltichia,
Pe cînd schivnicul din strană
Doarme dus, chitit în blană.
Dau tămîie cu cățuia
Pentru toată cetățuia
Ispită de pierzând,
Bătînd cruci, puind metanii.
Se hrănesc cu ce te miri
Și mai mult cu nori subțiri.
Strîng în cîte o găoace
Rouă nouă subt capace:
Doniți, putini, boloboace,
Și în ele, cam copaie,
Sîmbetele fac și baie,
Ziua marelui răsfăț.

Pregătiți pentru ospăț,
Le ajunge o măslină
Șbo măsură de făină
Cîtămcapem degetar,
De la Paști la Făurar.
Să frămînți și să tot faci
Artose și cozonaci!
Dintr<o scorbură de cracă
Vine laptele de vacă.
Vaca *ma* intrat de tot:
Pînăam coarne, pîn' la bot.

Mi se pare căd pestriță
Șbai jura căd veveriță,
Pentru că la vaci și boi
Coadă nu prea stă vîlvoi.
Ouă? Ai prin meri și pruni.
Dai o raită și aduni
Și temtorci cu o căciulă.
Marfad bună și destulă.
Mii și sute de găini
Ouă mult pentru creștini,
Trei pe zi ori cîte două.
După regula mai nouă.
Numai că găinile
Ce*și aleg tulpinile
Și pun cuib în frunza deasă
Nu sînt cele de acasă.
Sînt și ele tot cu cioc,
Dar nu stau prea mult pe loc,
Și aș face o prinsoare
Că sînt vrăbii, cît se pare,
Pițigoi, sticleți ori cuci
Cuibăriți coala prin nuci.
Cît privește dulcele
Ai albine: mulgede!
Dintrmn fagure de miere
Ies în scoici vreo trei ciubere.
Să nu uit să mai înseamnă
Că un țoi de undelemn
Ține, cum sînt rosturile.
Pentru toate posturile,
În cel mai înalt molit
Emn pitic Mitropolit.
Nud mai mare de atît,
De la poale pîn' la gît;
De o șchioapă mijlocie,
Pot să dau și chezășie.
Stă întrmn pahar rotund,
Pe un jilț lăsat la fund,

Spilcuit ca o mireasă,
Și paharul stă pe masă,
Tuturora să soarate
în palatul din cetate.
Din molift, în lumeamtreață,
El și leagă și dezleagă.
Mitra de mărgăritar
Ieseofară din pahar,
Și de-acolo, plin de har,
Cu o rază,
Vede și supraveghează.
El e tuturora tată.
Vorbăd este ascultată,
Și porunca lui temută,
Ori grăită, ori tăcută.
E de/ajuns că dă din pleoape
Și înghiață șapte ape.
A făcut un semn cumva,
Sau din ochi sau din giubea,
Și*amuți posomorit
Codrumnalt numaidecît.
Căci piticibn sihăstriei
Fac prea multe nebunii,
Că se<mbie, că se joacă
Scoborînd tîrîș pe cracă.
Unul ține predică,
Altud pune piedică.
Unora le vine placul
Să se dea de*a berbeleacul,
Și din leagăne, din vînt,
Dau cu burta de pămînt.
Se amestecă, de mici,
Cu gîngănie și furnici,
Și semtrec în izmeneală.
Uneori, mai din greșeală,
Te ia cioacam cioc, și cracul
Țid apucă pitpalacul.

Dau cu tîfla, se îngîină,
Se stropesc lîngă fîntînă
Sau se fluieră, semfruntă,
Zbiarăm chiote de nuntă.
Ori, ca niște blestemați.
Se bat seara cu scuipați.
Se bușesc, se iau de brîu,
Larma zburdă fără frîu,
Baba*oarba, leapșa, turcă.
Bărbile li se încurcă,
Și de*a capra, la tot pasul,
Nimeresc șbn pomi cu nasul.
Și cum cad cu miile,
Mai deși ca scrumbiile,
înțelege orișicine
Ce greu liniștea se ține
întrmn hohot șbun dezmaț,
Fără bici și fără băț.
Starețul prea supărat
Cîteodată s*a<ncrunat,

Și deșid sînt frații dragi,
Și mai pișcă la nădragi.
Pe piticul mai borșos
Ti ba<ntors cu fațam jos
Șid măsoară pe spinare,
Undeva, să am iertare.
Cîte unu«i pipăit
Cu gîrbaciul despletit,
Iară altul, slut și cîrn,
Cu mătură, sau cu tîrn,
Sau cu snopul de urzici
Pielea grasă bo bășici.
Sau îl ții în colivie
Agățat la stăreție.

Ca să dați îndreptățire
Starețului scos din fire,

Să vă povestesc ce fac
Frații răi, cu comanac:
Iov primisemsărcinare
Să deam mină o scrisoare
Starețului dintrmn plop,
Arhiereu sau protopop;
Unui stareț mai din vale
De dudul Sfinției Sale.
Un răvaș de Episcop
Se punem sticlă cu dop,
Tainele sfintului Clir
Cerînd plicuri de clondir.
Însă Iov, ca să cunoască,
Scoase dopul lung de iască
Și ștafeta, șba citit.
Ca pe un nefericit,
Duhu Rău ha ispitit
Șba pierdut prin frunză, bietul,
Astupușul și biletul,
Și i'a dus Vlădichiim poală,
Pe la toacă, sticla goală.
De isprava neiertată
A fost tras la judecată
Și avu neobrăzare,
Fețelor judecătoare
Care caută lumină,
Să le spuie: — «Nu<s de vină»
Și că sticla era plină
Cu spirt bun de tescovină.
— «Vă întreb acum frumos, —
Zise trist și proestos, —
Ce pedeapsă se cuvine,
Să se vindece mai bine,
Unui frate mincinos? »

Și să mai cutez să spun
Că Nichifor bea tutun?
Și că are șim lulea,
Pe la sîn, pe undeva?
Șbun amnar
Cu brăcinar?
Nimeni însă, la dovadă,
Nu<i mai iute de tăgadă;
Împrejurul gurii, barba
ba îngălbenit ca iarba.
A răspuns că la mijloc
E că suflă noapteam foc
Înfundat. — «Fireoi să fii!
Deștele țbs stacojii».
— «Am umblat cu un chibrit, —
Răspundea, — și le'am pîrlit.»
— «Ori cărnii pute mie, or' că
Puți matale a mahorcă.»
El răspuns da orișicui
Că așa e suflul lui.

Tit fu prins în buzunar
Cu»o bucată de zahăr.
— «Nu minți, că em zadar! »
— «Nu pricep și sînt mirat, —
Zise Tit și s'a jurat.—
Totuș, nu știu cine.mcalte,
Mba furat pe celelalte.»
Tiron își pitea o dată
Șim papuci cîtem bucată,
Și de zahăr cît mîncase
Pe furiș, se îngărășase.
Scuturîndud casa, tinda,
Cosma ba furat oglinda
Marelui Mitropolit,
Foarfecă de potrivit

Șbo grămadă
De borcane cu pomadă.
O avea
Spînzurată de curea
Și se mai uita în ea,
Cum îi sta cînd porunca
Și cînd binecuvînta,
Zvelt și sprinten pe tîrlig,
Cu trei degete cîrlig.
Alifiile străbune,
Mă gîndesc, cu plecăciune,
Că d slujeau demtins și tras
Cutele de pe la nas,
Că innaltul Prea Sfințit
Cam era nițel zbîrcit,
Însă foarte îngrijit,
Mirosind, ca o duduie,
A căpșuni și a gutuie.
Vroia Cosma să se vadă
Ded frumos și el o dată.
Și<a ciuntit cîte o ață
Din zuluși și din mustață,
Căci, muci fie de deochi,
Îi da barba pînă n ochi.
Trecînd jos de cingătoare,
Unghiile la picioare
Cum se taie a uitat.
Foarfecă ba înțepat.
S>a rănit și a țipat,
Și sărind pe un călcîi
Sa dat el de gol întîi.

Rele, mari, necugetate
Sînt asemenea păcate,
Și piticii s'au jurat
Să nu cadămtru păcat.

Cresc cît vor, și nud nimica,
Barba, unghiile, chica,
Dar opresc blesteme grele
Să le ciopîrțești pre ele.
Mai ales atunci cînd noi
Nici un foarfec să le tai.

Judecata, întrmn glas,
L<a legat, bamtins și ras.

Toate faptele acestea
Nu cinstesc prea mult povestea,
Că piticii nu s buni toți,
Șimtre ei mai sînt și hoți.
Cîte unibntno ureche
Nuis pitici din vremea veche.
Pripășii de joi, de vineri,
Unii sînt prea cruzi și tineri.
Nici nou nouăzeci de ani,
Încă pui, încă juncani.
De>abia pe la două sute,
Cînd bărbia face cute
Și sînt plini ca niște saci,
Grași ca niște cozonaci,
Falnici ca niște bureți,
Poți să zici că sînt băieți,
Și de nu s*ar fi jurat,
Că s flăcăi de însurat.
Să nud uit de zugrăvit
Pe sfîntul Mitropolit.
Părul lui, cu valuri crețe
Pînă n șold, e'o frumusețe,
Pieptănat de o răgace
Cu un spic, după ce coace,

Ori de mei, ori de săcară,
 Pus deoparte de cu vară.
 De<âltfel, gîzele din iarbă
 Poartă grije mult de barbă.
 Barba Marelui Pitic
 Trasăd ca din borangic
 Și dîmbracă pieptum zale
 Cu odajdia ei moale.
 Dumnezeu cel nepătruns,
 Dîndud tron înnalt, ba uns.
 L>amtărit cu un hrisov,
 Scris cu slove de ceaslov,
 În cerescul lui cerdac,
 Pe o coaje de copac.
 I ba scris cu vorbemcete
 Și strivite cu pecete.

Poatemcum ai vrea să știi
 În ce>anume sihăstrie
 Și anume cam pe unde
 Mînăstirea se ascunde;
 Din pădurea cu pitici,
 Nu o prea zăresc deoici.
 Să mai lași întfi, nișel,
 Săd întreb și pe cățel,
 Să mă gîdîl la cucui,
 Și pe urmă o să spui;
 Să mă scarpin după ceafă.
 Nu spui bine, numii dai leafă.
 Vezi, cățelul știe bine,
 Că a fost la drum cu mine,
 M'a păzit și ajutat.
 Am mîncat și am răbdat
 Șbam dus greul împreună,
 Pe timp bun și pe furtună,
 Ghemuiți întrmn culcuș,
 Cum dormim dcatunci șbacuș.

E pitic și el, dar treaz,
 Fără frică și viteaz.
 Fără el, jur pe ce am,
 Nu mai știu ce mă făceam.
 Mă mînca vrun crocodel,
 Vrun păianjen, fără el,
 Iar cucuiele dentăi,
 Cu virf bont și vînătăi,
 Iși aduc mai bine*aminte,
 Fără snoave și cuvinte,
 Ce<am făcut și ce*am umblat
 Pînă ce le<am căpătat.

Uite, te<aș puteamdrepta,
 Însă doar pe Dumneata,
 Și sînt foartemcredințat
 Că o dată îndreptat
 N*ai să dai învățătură
 Orișicui și murăm gură.
 Prin urmare,
 În pădurea ceea mare
 Iarnad cald, vara răcoare.
 Fagii sînt atît de nalți
 Cum n*au fost și nu<s ceilalți,
 Și podesc o bagdadie
 Pestemtreagamipărăție.
 Codrumchis, camtno odaie,
 Nud ajunge pic de ploaie.
 Am iernat și am căscat
 Numai pe pămînt uscat.
 Că de*ar fi noroi, cam lume,
 Nu le<ar mai păsa de glume
 Cuvioșilor din schit,
 Ci «ar fbndeletnicit,
 Toată ziua, toată viața,
 Cum se crapă dimineața,

Să<și radă pingelele,
Să<și spele obielele
Și să*și frece cioarecii,
Alergînd ca șoarecii;
Că venind, din întîmplare,
Marele la cercetare,
Din maianarii, cel mai mare,
Cum îi zic piticii, «Tata»,
Săd vadă curați și gata.
Pe cărări și pe șosea,
Undetai fi, unde*ai călca,
Lamtuneric, la lumină,
Umbli ca pe rogojină,
Și țbe dulce la picioare
Toată țara umblătoare.
Pardosită cu covoare
Și cu preși
Subt copacii mari și deși,
Zic și temnicerii că
Ești ca în biserică.

Ca sojunți pe drum, mai iute,
Rupi cinci tălpi și trei căpute,
Dar ajungi neapărat
într«o zi la scăpătat,
însetat și nemîncat.
Pîntecul, lipit de spate,
Țba scăzut la jumătate.
Iei în tolba din spinare,
Răzimatăm cingătoare,
Straie, pîine, brînză, nuci,
Dar mai trebui' s*o și duci.
Chibzuit și gospodar,
Eu mi*am luat și un măgar,
Cugetînd ca prin pășuni
Să ajung în șase luni.

Dar pășune și livezi
Nicăirea nu le vezi
Șbar fi fost ca, la măgar,
Să înham și un hambar,
Ca să aivă ce mînca
Pe drum și Domnia Sa.
N*am ajuns să fac nimic
(Cu măgarul, vreau să zic).
Un măgar, părerea mea,
La drum lung e o belea.
Trebuie săd arăt
Demtors și caleamdărăt.
Drumul meu ducea de/acasă
Pe dindos, pe lîngă casă.
întîi o apuci așa,
Patru postii și ceva,
Și o iei pe lîngă dîmb,
Unded taie podul strîmb.
Nu lua ceas, nu măsură
Calea, timpul, nu cumva
Să te sperii cern răspăr
Merge vremeamtrodevăr.
Ai să dai de<o apă mare,
Fără pod și trecătoare,
De un vînt în curmeziș,
De cenușe, de prundiș,
Pe alocuri, cîmpul gol
E de clei și de nămol.
Nici nu simți ce fel și unde
Talpa stă să se scufunde,
Și, sorbit încet în prund,
Mîlul te trage la fund.
Am găsit, muncităm glod,
O mulțime de norod,
Răstignităm huma moale,
Neputînd să se mai scoale,
Și la fiecemcercare
încleștată și mai tare.

Țara, după cum vedem,
O'mpresoară un blestem,
Și nămolurile scad.
Uneori, pînă la iad.
Broaștele, cît niște vite,
Dau din coarne și copite.
Drăgălașii, mititeii
Mormoloci, sînt cît purceii.
Dar un bivol șchiop, corcicit,
Două nopți m'a fugărit.
Ducă«e și să se ducă,
Poate*a fost vre o nălucă
Neagră, și, se vede treaba,
Că am alergat degeaba.
A venit încoa șbun țap,
Să mă bat cu el în cap.
Nu cred rău ce vrut să<mi facă.
fi ardea și lui de joacă.
Dar de teamă de cucuie
M<am făcut săd văd că nu e.
Un țințar cît un ierete
Mult și el de furcăsmi dete.
Muștele erau cu barbă.
M<am lovit de<o vacă oarbă,
M<am împiedecat de'o sfoară
Cu trei capete șbo ghiară.
Namile, dihăanii multe,
Cît de lungi, pe»atît de slute,
Mișunau necunoscut.
Un păianjen cît un om
Avea ramuri mari, de pom;
Ața lui, din nod în nod,
Semitindea cît un năvod.
Peștele din apă, parcă,
Era, Doamne! cît o barcă
Și ieșea din rîu la soare.
Am văzut o lipitoare
Și mai neagră și mai mare.

Ce ciudat e, poți să zici,
Ca o țară de pitici
Să înceapă, la doi pași,
Gun ținut de uriaș!
întrmn basm de mai tîrziu
Mbam și pus de gînd să scriu
Cum se cheamă fiecare
Lighioană șbarătare,
Că e bine să lemveți
Să le spui și la băieți.

însă fie cum o fi,
Poate că m<aș răzgîndi.
Ce să cauți, tu, voinic,
Negreșit, dar încă mic,
Să iei drumul prin pustii,
Cu strigoi și cu stafii,
Să temcurci pe unde ies,
Din birloagele de șes,
Soiurile de jivine
Care m<au pîndit pe mine?
Eu mai bine țbaș fi dat,
Răzgîndindu«mă, un sfat.
Ia întindere coala,
Pe un puf de canapea,
Să auzi povestea mea.
Căci de*aceea sînt povești,
Ca să nu te ostenești
Decît cel puțin să căști
Seara, de Crăciun și Paști,
Și s»ascuți, pe adormite,
Lucruri nemaipomenite.

Cît privește sfînta slujbă,
E mai mare avă Cujbă,

Protoslnghelul bătrîn,
Vechi unchiaş, oleacă spîn,
Cam ursuz şi, nu degeaba,
Poreclit în schituri « Baba ».
A se şti, e legiuit
Aspru, slujbele din schit,
Buche, buchi, pe dinafară:
O vecernie de seară,
O utrenie de noapte,
O molitvă, pe la şapte,
Cu citiri în liturghie
Şbun acatist la chilie.
Tipicarul, canonarhul
Şi Chirii iclisiarhul
Rînduiesc şim paraclis
Să se cînte cum stă scris,
Fără ca, de nerăbdare,
Să se sară din tropare,
Ori, cu gîndul mai buimac,
Să se piardă un condac,
Ori să'ţi scape din vedere
Poftoreala ce se cere.
Că»n *Aiînee*, se citeşte
Subt stihire: «Poftoreşte»,
Ca să cînţi de două ori,
După sfinţi şi sărbători,
Rugăciunea cuvîntată
Nu se prinde dintr/odată,
Şi lui Dumnezeu îi place,
Dintre norii de cojoace
Şi de pături, să asculte
Poftoreli oricît de multe.

Datinile din bunici,
Din pitici în străpitici
Au trecut din viaţăm viaţă
Şi piticii le învaţă.

Zece ani de ascultare,
La corvezi cu clacă mare.
întii mătură şi spală.
Fierbe rufelemtr*o oală.
Toată noaptea, pîn' la ziuă,
Bate păpuşoiu puiă,
De mălai şi mămăligă,
Pînă, bietul, semcovrigă.
Iar în zori, cu o căldare,
Cară apa din izvoare.
Obosit de neodihnă,
Cădem deal şi doarmem tihnă,
Şid trezeşte, cînd îl doare,
Numai pofta de mîncare.

Unii spală obştea toată,
Care*asteaptă dezbrăcată.
O cămaşe mai purtată
Trebuie mai mult frecată,
Şi nădragii au de scos
Din fund zbenghiul de prisos.
Iar întnun păinjeniş,
Cam ascuns, cam pe furiş,
Stau ciorapii la uscat.
Cinci duzini: le*am numărat.
Şi piticii suflăm foaie
Goi şim picioarele goale.
Cu căpută şi carîmb
Un ciorap, pe sfoară, strîmb,
Pus la rînd cu alte ţoale,
Cît păstaiad, de fasoale.
Şi cămeşile*s ca nişte
Fluturi, daţi în vînt să mişte,
Şi batistele^, să zic,
Ca de nasul de pitic,

Roșcovan cam luna mai,
Dar umflat de guturai.
(Pentru troahnă singur leacul
Pus în nară e bumbacul.)

Parcă, pe frîngiii, ițarii
Și bau lepădat țînțarii,
Știi, țînțari cu coapsam dungă,
Încrețiți din sîrmă lungă.
Fiecare dolofan
Are dreptul de golan
La două rînduri pe an,
Și de Paști și de Crăciun,
Cu o turtă cu magiun.
O giubea și o curea
Șbo scurteică scurtă, scurtă,
Pînă la juma de burtă.
Dar cum pielea s-a scumpit,
Cizma merge la cîrpit.
O pereche de bocanci
N»o iei nici cu patru franci.
De cînd ține schitul minte
N»a tocit omcălțăminte,
Și prin iarba ceea moale, n
Bine cu tălpile goale.

De ce»ar sta spălătoria
Rînd în rînd cu croitoria,
Și de ce, dacă temibraci,
Treci alături, la cîrpaci?
Pentru că așa țbe dat
Dacă ești pitic curat.
Sute de croitori descos
Și cos nasturii de os,

Peticelemtre picioare
Și la alte mădulare.
Acele aleargă iute,
Du>te, vino, vino, du<te.
Un croitor mai priceput
Drege de la început
La mașina de cusut.
Culcă pe pitic subt ac,
Coase de-a dreptul pe crac.
Îl dă jos, se suie altul.
Numai unul, Toma psaltul,
Fuse/odată vătămat
De mașină, șba strigat,
Și nădragul, a venit
Vraciul de ba dezlipit
Și a pus un plasture
Pielei de subt nasture.

Însă, pînă una, alta,
Ici e rîul, colea balta:
Toți fac baie.
Mai bătrînii în copaie,
La odaie.
Cei mai leneși își aduc
Apă m gură, cu clăbuc,
Și făcîndu<și gura cep,
A se linciuri încep,
De parcă s<ar fi spălat,
Cum e vorba, cu scuipat.
Astam limba lor pelticăd
Morfoleală de piscică.
Strînși ca rațele, la ploaie,
Cei mai grași se scăldăm straiie,
Neputînd să se dezbrace
De seu mult, ca de<o găoace.
Bălăcesc, și uniimnoată
Întrmn lac nimica toată,

Iar duhovnicul Ilie,
Pe un fund de farfurie.
Uriu<și scaldă trupul sfânt
în ghiveciul de pământ.
Într*o strachină mai rece
Era altul să semnece,
Și un frate, mai de soi,
Scufundîndu<semtrmn țoi,
A rămas în el, băiete,
Și*a crescut, un an ori doi,
Mare cît un castravete.

Ceasul ajungînd la semn
Bate toacam fier și sim lemn.
Lemnul cel dintîi se roagă,
Ciocănit mărunț pe doagă
Cu un ciot cît o lulea,
Pentru cine mai dormea.
Că piticii, mulți dorm duși
Prin gutui și corcoduși.
Și visînd, precum se știe,
La cereasca^mpărăție.
Cascada lene și semtînd,
Somnul dulce jinduînd
Și, frecîndu*se la ochi,
Nu le fie de deochi,
Bosumflați că ia sfișit
Visul nemaîimplinit.
Visul întrerupt își lasă
Toată viața somnoroasă.
Unul cade ca din grindă.
Ca o ghindă.
Unul se gătea să caște
Și, sfiit de niște broaște,
A rămas nemaicăscat
Și, în schimb, s'a scărpinat.

Din pomi, calea cea mai scurtă,
O iau cei mai mulți pe burtă,
Dar șbașa, din crăci în crăci,
Încurcați în cămilăfci
Și greoi ca niște ploști,
Nici prea teferi, nici prea proști,
Tot ajung să se scoboare
Și să cadă în picioare.
Un pitic mai gros e șchiop,
Dar în treaptăă protopop,
Stavrofor sau mitrofor.
E mai scurt de un picior,
Și ciubotele, la ducă,
Îl sucesc și îl hurducă.
Cîrjad e, din subsuoară,
Cît călușul de vioară.
O metanie de lînă
Îi atîrnă de o mînă.
În dulamă și giubea
Calcă rău, pășînd abia,
Dar cu cine semtîlnește
Zicemcet: —« Blagoslovește! »

Auzînd și ea chemarea,
Toacă și ciocănitorea.
Clopotul de după miezul
Noptiîd trage huhurezul.
Pupăza și țintizoiul
Bat în zimți cu pițigoil,
În tot ceasul rugăciunii
Bat bondarii și tăunii,
Și în zbor de roiuri cheamă
Ca un murmur de aramă.

închinînd la strana goală,
Unde şade nevăzut
Cel cea fost dintrumceput,
Intrăm strană sau se scoală
Doisprezece»arhimandriți
Și duhovnici preasfințiți.
Tot soborul e în păr
Șid sobor întrodevăr,
Un sinod adevărat,
Scuturat și periat,
Desfăcut ca din cutie
Cu pitici de jucărie.
Fiecarele avea
Papură de catifea
Pentru tălpile lui sfinte
Din sfințitemcălțăminte.
Bărbile au un miros
De măslin și tiparos,
De sulfină și de nufăr,
Ca un vâl păstrat în cufăr,
Alb, de cînepă și in.
Au zis de trei ori: —«Amin!»
Un diacon dă tămîie
împrejur, de pe călcîie,
Și, făcînd închinăciune,
Iese ceață din tăciune,
Rotogoale, și se suie,
Sunînd lanțul, din cățuie.
Lanțurile, cîteșitrei,
Greieri au în clopoței.

Psaltul mare, Ioil,
A venit la schit copil,
Și acum fi țin copiii
Isonale liturghiii,
Grămădiți la strana lui
Ca un stol de niște pui.

Corul, cînd se potrivește,
Cîntă: « Doamne miluiește »
Și îngînă fiștecare
Glas: «Prea Sfîntă Născătoare».

în altar e'o intrătură
Pentru cuminecătură.
Un potir cît o zorea
E cu stea de peruzea.
Procovețem
Patru fețe.
O ripidă de mătase,
Cusături de flori frumoase.
O prescurăm coaje moale,
în chip de patru paftale.
O frămîntă și o coc
Schivnicii de la mitoc.
Vinud stoarcem poloboace
Iosif mutul, cared face.
însă cheia de la beci,
Cu butoaie mari și reci,
E la stareț, pe verigă,
Și piticii nu mai strigă,
Cerînd altă cheazășie,
Ca pe vreme de urgie,
Cînd din pivniță semfruptă
Cei mai năzdrăvani la luptă,
Stingînd vinul și rachiul.
Subt Ghervasie Sașiul,
Stareț rău și cu nărav,
Și sașiu, dar și gîngăv,
Douăzeci de giligani
Au secat în patru ani
Zăcătorile, păstrate
De cinci veacuri în cetate,
Pe cînd obștea lua în gură
întrmn an o picătură
Doar în cuminecătură.

Un pitic nedreptătit
Cu mai mulți s'a chibzuit,
Necăjiți de<atita post,
Săd dea postului de rost.
Au aflat un meșteșug
Căptușit cu beteșug.
Frigurile, cînd și cînd,
fi cam scutură, pe rînd,
fi apucă, cete, cete,
Ba cu tremur, ba cu sete,
Și gîtlejul lbe uscat
Pîn' la fund, pînămficat.
Niște junghiuri fi cam taie
Șid frămîntăm măruntaie.
Doftoria mai creștină
E ciocanul cu prăștină,
însă fără de aghiazmă:
Cea mai dulce cataplazmă.
Vezi, aghiazma, nicidecum
N<are gust nișel de fum,
Și n<aduce alinare
La oricare mădulare,
Fără numai sufletește.
Nici n'o guști, că se stropește.
Dar de suflet, fiecare
Nu prea se mai bolnăvește.
Cu o sticlă de ispravă
Obștea n*ar mai fi bolnavă,
Șid păcat că<n săptămînă
Nud stă cheia lamdemînă.

Vinul are<asezămînt
Cît e trup și sînge sfînt,
Că se face preschimbare
Printr'o binecuvîntare.
Ce e sînge și e trup
E ca fagurii din stup.

Turtad turtă, vinul vin:
fi sorb tot șbntfi mămchin.
Cîte un pitic mai fură
Din cuptor cîte*o prescură,
Și cu vin de două dește
Mai ades se<mpărtășește,
La chilie, umilit,
Ca un vechi arhimandrit,
Cu toate că, mai pe scurt,
Trasum sticlă nu e furt.

Nu se știe veștmîntarul
Unde<și mîngîie amarul,
La ce schit, în mare taină.
Căci aduce pe subt haină,
încrunat dintr<o sprinceană,
Cît un pui, o damigeana.
Cînd îl vezi, cam după prînz,
Are niște ochi de mînz
Și zîmbeștemtnale sale
Gînduri, șovăind agale.
Pușintel aprins la față,
Anteriul i se<agață
Cînd de colo, cînd de ici,
între ștevie și urzici.

Știu în sinea ta ce zici:
Din pitici cum ies pitici?
De la icre, sau din ouă,
Sau din ele amîndouă?
Lucrul ăsta bam uitat.
Bine că m*ai întrebat
Șbo să spui adevărat.

Am băgat în schit de seamă
Că piticii nu au mamă
Și nici tată,
Niciodată;
Nici neveste:
Rînduiala așa este.
Tainele neînțelese
N*au făcut piticărese.
Fuste la pitici și fete
Făcătorul nu le dete,
'Cigăd toaca săd ucigă!

Eu îi fac din mămăligă.
Dacă vrei și dumneata
Un pitic a încerca,
Dacă vrei pitici să faci,
Ia aluat de cozonaci
Și învață de la mine.
Seama ia să iasă bine.
Ia alune d*ele mici,
Potrivite pe pitici.
Pui de toate<nt>o căldare
Și presări cu scorțișoare.
Pui șbun praf, nișel, de sare.
Dacă iese spumam clocot,
Șba bătut un ceas de clopot,
Pregătești, fără zăbavă,
Și cuptorul pentru tavă,
Mai ungînd și cu lipici.
Și ies tocmai opt pitici.
Astad legea, opt odată,
Cu barba nepieptănată;
Nici mai mulți, nici mai puțini,
Toți voinici și toți creștini.

De*ar ieși un musulman,
Îl torni iarăș în cazan
Și mai dă nișel în fiert,
Ieșind un pitic pe sfert.

Eu, mai leneș, cu cianul,
Fac odată cîte unul.
Mai pui și o linguriță
De tahîn, și lămîiță.
Și mai am un mijloc bun:
Pui mahorcă, pui tutun,
Cum îi vreau, mai roșcovani,
Mai bălani ori mai țigani.
Pînăd gata o fiertură,
Mai citesc și din Scriptură.

Greutatead la alune
Și să fie toate bune,
Că de este miezul sec
Iese un pitic zevzec.
Și mai e o greutate
Lîngă celelalte toate:
Cum se face alifia
Sau lipiciul. Datoriad
Să se prindă negreșit. . .
Uite, vezi, nu miam gîndit. . .
Toate cele, mărunțele,
Le am scrise pe o piele
Ș'uo sămcerc să mă silesc
Slova să le*o deslușesc.
O să vezi cum or să*ți iasă
Tot pitici de*ai mici prin casă,
Din dulap, de prin umbrele,
Agățați printre perdele,
Valvîrtej pe canapele,

Grămădiți peste pisici,
Mii și sute de pitici,
Și la tine, mulți în pat,
La sărit și gîdilat.
Pe cafeaua ta, cu lapte,
Or să tabere vreo șapte,
Ca să«ți pape și smîntîna,
Vîrînd limba, bîgînd mîna,
Mierea, cornul, prăjitura,
Și furîndude cu gura.

Dar motanibs niște fiare
Cu cîrlige și cu ghiare.
Puned botniță pisicii,
Că«ți mînîncă toți piticii.

Schiturile, cîteodată,
Au o zi de judecată.
Pe o ușă din pridvor
Scrie mare: « Consistor ».
Starețul, suindud scara,
Stringem șold cu subsuoara
Cartea groasă, de canoane.
Grămăticul, cu creioane,
Gumă, pană și cerneală,
Punem sală rînduială.
Cînd începe judecata,
Rînduială este gata.
Batem talger de aramă,
A deschis din cataramă
Vechea pravilă, și bagă
între foi cîte«o zăloagă,
Petice de patrafir.
Din tavan, un musafir,
O maimuță cît un nod,
Depănîndu«se din pod,

Joacăm gol, pe sus, ca naiba.
A văzut o muscă, zgaiba,
Și se lasă
Pe o dîră de mătasă.

Fața cea mai cuvioasă
Răsfoieștem cot, pe masă,
Și, din cînd în cînd, își plimbă
Două degete pe limbă.
A scrutat pe păcătos,
Carcși lasă ochibn jos,
Un pîrlit, un venetic.
Numele lui: Calinic.
Vinovat e, semțelege,
De o grea fărădelege.
Fapta lui își cere prețul.
A citit întîi citețul:
—« Era la bucătărie
Și venea din chelărie.
Luînd o strachină, nici vorbă,
Din rîntășul pentru ciorbă,
ba vărsat«o pe chelie
Cuviosului Ilie »,
Cared martor și*i de față,
Plin de seu ca de«o mătreață.
Barbad e, de la gîtlej
Pin' la nas, ca un vîrtej,
Prinsă parcă«ntr«o sfirlează.
—« Ce«ai făcut nici nu cutează
Gura noastră să grăiască »,
Spuse vocea stărețească.
Sfetnicul mai vechi din Sfat
E ciupit, ca de vărsat,
Din greșeală împușcat,
întrmn pom cu mult vînat,
Cu alice.
Se apleacămcoa și zice

(Șoaptă cu mâna la gură):
—« Parcăd scos dintr/o untură ».
Sfetnicul din stînga pare
Căd cu el de o părere,
însă starețul le cere
Pedepsiri pilduitoare
Și ssamtors zicînd: —« Ești prost!
Povestește cum a fost. »
Vinovatul e zugrav,
Dar și dînsul tot gîngăv.
Se silește și se luptă
Cu un cîlț de vorbă ruptă
Și dă gîndul, pînăd scoate
Bîlbîit pe jumătate,
Și mai mult din mîini și coate
Să grăiască dacă poate,
Iar de cum a început
Adunarea*a priceput,
Și toți ziseră deodată:
—« Judecatad luminată ».

Tace molcom toată sala
Cît se face chibzuiala.
Pe subt masă Consistorul
Chibzuieste cu piciorul
Și se calcă pe picioare,
Drept răspuns și întrebare.
—« Fii, părinte, serios »,
Zisem colț un proestos.
Dar osînda întîrzle,
Fîndcă starețul nu știe
Cine ba întors pe dos
Cartea, și cu susum jos,
Și tocmai atunci, ca dracul,
ba pierit și comanacul.

Hotărîrea, în sîrșit,
E citită liniștit.
Comanacul sa găsit.
—« Aruncat<am, frate, sorții
Și ești dat deocuma morții.
Mort vei fi între cei vii,
Asta trebuie so știi.
Să n'ai poftă de mîncare
De cinci ori nămiaza mare.
Să mănînci de la cazan.
Drept e, frate Damian? »
—« N'am văzut nicicînd mai dreaptă
Judecată înțeleaptă »,
A răspuns cel întreat.
Iar ceilalți: —« Adevărat! »
—« între frați vei fi străin
Șbți tai porția de vin.
Dar find mort, ești totuș viu:
Te înțarc și de rachiu.
Nu<ți mai las de*acum putere
Nici să lingi un strop de miere.
Să temțepe toți ciulinii!
Să*ți dea coate toți vecinii!
Și sticleții să te ciupe!
Viespile să mi te pupel! »
Și mai zise: —« Calinic
Vrednic nud de*a fi pitic ».
Și mai zise glasul iară:
—« Scoatețid pe mort afară »,
Către patru sprîncenați
Gîzi, călăi și crunți gealați.

Dar legat, după osîndă,
Nud fu inima mai blîndă
Celui scos din porție,
Desi el cu morții e.

Pocăință, remușcare
Ticălosul nu mai are.
—« Tarcmi pare-acuma rău
Ga fost blid, și nu hîrdău »,
Zise el, rîzînd în sine,
Fără urmă de rușine.

Cît de bun ai vrea să ieși,
Scortîșoara dă și greș.

Toți piticii cărturari
Poartă brîu și ochelari,
Brîu încolăcit pe șale,
Ca la turci, peste pistoale.
Brîful duce, plin de pete,
Și cerneală și pecete,
Șimtrmn corn de ied mai duce
Și nisip, ca să usuce.
Slovele prea îngroșate
Trebuie cu el zvîntate,
Și nisip cînd nu mai ai
Iei țărînă și presai.
Că la scrisul pe hîrtie
Pana nu prea vrea să scrie.
Dai din limbă, strîmbi din gură,
Iese șbo zmîngălitură;
Mai întingi, mai pui, mai pici.
Tot așad și la pitici.
Nemînjiți ca să rămîie
Dau cu sare de lălmie.
Ochelaribs de urechi
Agățați cu sîrme vechi.
Cad pe nas ca o brățară
Șid mai legi și cu o sfoară,
Dedesubt, din comanac.
Lucru de pitic sărac.

Cărturarii din pitici,
Cei mai tineri și mai mici,
Șbau făcut și obiceiul
Să nu scrie cu condeiul
Și, făcînd economie,
La cerneală și hîrtie,
Mîzgălesc părețim și
Cu cărbuni și tibișir.
Un pitic vrînd să se joace
la pe stareț și îl face
Dinspre nas, și cîrn, pe zid.
Iconomul ba păzit
Și bamcins, într-o hodaie,
Cu o mamă de bătaie.
Dar nepotolit cu*atît
L»a făcut și mai urît,
Cu cocoașe și cu rît
Și de rîsul tuturor.
Și«a fost dat la Consistor.
Pe de altă parte, toți,
Care nu«s veri și nepoți,
Se răzbună și murmură
Pe păretele din șură,
Murdărit cu cîte toate,
Pîri, măscări stocări spurcate.
Tot ce nu s«a spus pe față
Scris e dis*de*dimineață.
De aceea cărturarii
Sînt subt pază ca țilharii,
Căci un vîrf de scris pe scurt
Dă venin și doare mult,
Șbo fărîmă de sudalmă
E mai rea decît o palmă.

Să mai spui? Să nu mai spui?
Nud în toana orișicui.
Moș gândi, precum se cere,
Să găsec o încheiere.
Că deom ținco tot așa,
O sojungem a căsca
Și eu cât și dumneata,
Ca în basmul cu cocoșu',
Basmul cu Cocoșu Roșu,
Și cu ochii tot mai mici
Neom trezi și noi pitici.

Mai e timp și altădată
Să vă spui povestea toată.

ADAM ȘI EVA

ADAM ȘI EVA

Urîndud'se singur în stihii,
A vrut și Dumnezeu să aibăm cer copii
Și so gândit din ce săd facă,
Din borangic, argint sau promoroacă,
Frumoși, cinștiți, nevinovați.
Și puseșezămîntul dintre frați.

Dar ba ieșit cam somnoros și cam
Trîndâv și nărăvaș strămoșul meu Adam;
Că ba făcut, cum am aflat,
Cu praf și nițeluș scuipat;
Ca să încerce dacă un altoi
De stea putea să prindă pe noroi,
Că, de urft, scuipînd în patru zări, stingher,
Făcuse și luminile din cer.

Dar iată că ba nimerit,
Din pricina aluatului, greșit,
Și că Adam, întiul fiu
Al Domnului, ieșise, parcă, și zbanghiu.
Nud vorba, nici o poză nu ne*nvăță
Cum ar fi fost omul dintii la față.
Nici unda lacului nu ba păstrat,
În care se<oglindea la scăpătat.

I

Puterea lui dumnezeiască,
Dormind mereu, căta săd mai trezească:
ba rupt un os din coaste, ceva,
Șba zămislit*o și pe Eva.

j

Mai poți căsca de lene, iarăș,
Cînd ai o soră șbun tovarăși'
S*au luat de mîini și au cutreierat
Grădina toată*n lung și lat.

"

.

Să nu te miri că, șovăind și mici,
Li se julea și nasul prin urzici.

i

PARADISUL

Grădina se chemase Paradis și Rai.
Acolo totdeauna mai, —
Oftează Eva a pustiu,
Cînd povestește, mai tîrziu,
Copiilor ținuți în poală,
De cîte ori îi culcă și îi spală, —
Acolo anul ține, fără greș,
De la caise pînă la cireși,
De la cireșe pînă la caise.

j

De două luni e anul, pare<mi*se,
Ba, mi se pare, nici de*atît.
Nu ă viscol, ger și timp urît,
Doar poame bune, cu toptanul,
Cît e grădina și cît ține anul.

ț

Un rîu de miere și un rîu de lapte
Se*mpreunau în miazănoapte.
Și am văzut și altceva:
Bomboanem flori și gîrle de cafea,
Zahăr movili și cornuri mari cu mac,
Staffide, nuci cu cozonac.

Puneai o chiflă și ieșeau o mie,
Crescute cîte cinci pe*o farfurie,
Cu frișca șbnmuiate în sirop,
Cu rom o picătură ori un strop.
Ziceai în gînd și, tăvi, nu mai țiu minte,
Veneau pe fuga cu plăcinte,
Frigări cu pui intrau pe uși.
Aduse de băieți și de păpuși.

Peștii ieșeau, să întrebați pe tata,
Din iazuri, la dorință, copti de<a gata,
Și alegeai, pe sus, orice friptură,
Și se prăjea, prin aer, pîn' la gură.
Orice ai vrut și jinduit
Era de<ajuns să fi rîvnit.
Tata mișca numai sprinceana,
Și vinul alerga cu damigeana.

Așa era în Paradis. Păcat
Că bam pierdut și nu am ascultat!

T

PORUNCA

Prin Rai copiibau dus-o foarte bine,
Cum ar fi dus-o orişicine,
Jucându-se cu gizele şi iezii,
Care săreau pe mugurii livezii.

Nici: « Culcărte devremel » Nici:

« Te scoală! »

Nu era cine ţine socoteală
Că întârzii, Adame, de la şcoală,
Că lecţia s-o spui fără greşeală,
Că, Eva, încă nici te-ai pieptănat
Şi te găseşte prânzul tot în pat.

Nimic, nici taţi, nici mame, nici dădace,
Nici profesoară, rea ca o răgace,
Nici dascălul cu zgîrci în beregată,
Care să sîcîie băiatul şi pe fată.
Totul era de glumă şi de joacă
Şi aşteptai doar pomii să se coacă.

Dar ced venbntr-o zi lui Dumnezeu,
Că sesarătă încins în curcubeu
Şi detemfiile porunci,
Aname ced iertat şi nu e să mănînci.
—« Din pomul ăsta, Evo şi Adame,
Să nu v-atingeţi nicidecum de poame.
De unde nu, cunoaşteţi ce waşteaptă:
Pedeapsa mea cea crîncenă şi dreaptă.:

—« Ai auzit? »

—« A m auzit! »

—« Ce fel,
Că se minie Domnul, însuş el? »
—« Mbe tare poftă, dragul meu, să gust
Tocmai din pomul ăla, plin de must. »

PĂCATUL

Pomul pe care Domnul îl oprise
Făcea de toate, şi caise.
Smochine, chitre, pere moi şi prune,
Care de cari mai grase şi mai bune.
Castan cu fel de fel de crăci,
Cu flori, miresme şi murmure. Căci
în Paradis se îmbinau deodată
Tot bunătăţi din lumea toată.

Să nu temdemne gîndul: « Ia şi papă »?
Să nu îţi lase gura apă
Şi să mai ţii porunca minte
A sfîntului şi bunului Părinte?
Înger să fii, şi tot ţi-
ar fi dat brînci
Inima — vai! — să rupi şi să mănînci,
Necum să fii băiat şi fată,
La pomul care da şi ciocolată.

Ei se uitau la poame, iar pe
Copac semcolăcise ispititorul şarpe,
↑i ochii lui de mîţă, aurii,
|i împingeau să guste pe copii,

Care dădeau copacului tîrcoale,
Măcar din portocale;
Că se cojesc, mai mare dragul,
Nejerpelite cu briceagul.

Ce*or fi mîncat, ce nu vor fi mîncat,
Destul că au căzut în greu păcat.
Ba de abia atuncea, mi se pare,
Li s'a deschis mai bine pofta de mîncare
Și<au învățat în Raiul din pădure
De<abia să sară legea și să fure.

PEDEAPSA

Credeau că Domnul e culcat
Și *mo* să știe ce s'a întîmplat,
Că n<avea doară fluturii iscoade
La fiștecare soi de roade.

Ea, cam neroadă, dînsul, cam netot,
Nu se<așteptau că Domnul vede tot;
Că ochiul lui deschis, întnadevăr,
Și depărtările le vede în răspăr.

Nici numghițiseră omibucătură,
Gau și fost prinși cu ea în gură,
Și cel puțin nu apucase
Să puie poame<n sîn, vreo cinci sau șase.

El, Dumnezeu, venind în rotogoale,
În supărarea Prea Sfinției Sale
ba luat de scurt, poruncile știute
Cum le<au călcat așa de iute.

Adam pe Eva lui o a pîrît,
Eva pe șarpe, care s<a tîrît.
Nici unul n<a voit s<aleagă,
Să<și ia asupra<și vina lui întreagă.

De mișelie, nu atît de furt,
Răspunsul aspru fu și scurt;
Că Dumnezeu loveștemtotdeauna
Mai tare decît faptele minciuna.

Din Raiul dulce și din tihna bună
Domnul ba dat afară, în furtună.

ADDENDA

RĂZBUNARE

M*au apăsas bătrînii și tinerii și cei
Cu vîrstempleticite, nici oameni, nici femei.
M*au apăsas nerozii, deșteptii, cărturarii
Și micii, mijlocii și marii și mabmarii.

Toți cîți împăduchează icoanele și spurcă,
Fățarnici, treapta albă a cerului ced urcă,
Au șovăit că ochiul ba prins și bamțeles,
Acolo unde cîrdul solemn era mai des.

Mormintelor spoite li sa cojit spoiala,
S-a deslînat cuvîntul, amgălbenit cerneala,
Culoarea și accentul s-au stins și risipit,
Lovite de arsura surîsului acid.

Tu tulburi vălmășagul pe prăzile mai bune,
Și haita gînditoare n*ai vrea să se răzbune,
Cînd singur dinaintea frăției te ridici
Șid sîngeri fariseii și blînzibntorși pe bici?

ȚARA MEA

E un palat cum altul nu-
Te simți sfios când treci prin dreptul lui.
Se uită lunamcremenind la el
Clădit pe stâlpi înalți, cu capitel.
Împodobit cu zmalțuri și chenare
Semvîrtem aur, parcă după soare,
Șbn frumusețea lui, pe veșnicie,
Parcăd lăsat pe panglici din Tărie.
Visai să ai în el o încăpere
Șbun pat de*odihnă moale, la durere,
Un șir de cărți pe masă șbo lumină
Și trei felii de pîine pentru cină.
Cînd ai bătut în ușă, domnișorii
Strigau să se alunge cerșetorii
De dragoste, de duh și sănătate.
Și te<au gonit cu biciul din cetate.

VIII ȘI MORȚII

O regulă temdeamnă să nu scrii
Decît de bine despre vii,
Că lucrurile judecate
Trec pentru tinemtre păcate.
Porunca e să rabzi din greu,
Că judecataă a lui Dumnezeu.

Tot regula temdeamnă să te porți
Sfios, cuviincios și cu cei morți.
Gau apăsă, oau prigoni
Stăpînii timpului, trăit
În plînsete și suferință,
Tu întărește*te<n credință
Și rabdă aprig, semenule meu,
Căd pedepsește bunul Dumnezeu. . .

De altfel, dogmamvață pe mișel
Că orice stăpînire*i de la El,
Că focul, sîngele și fierul
I le*a trimis spre pocăință cerul,
În numele săracului Hristos,
?i că s*amvrednicit de ele cu prisos,
ngenunchiat, bolnav și mut,
E singurul tău merit cunoscut,
Și pocăința ta îndătinată
E singura și marea ta răsplată.

Deci, morți și vii s-au înțeles
Să ocolească orișice proces,
Și unii pe ceilalți fi spală
Cu un principiu mistic de morală,
Și adevărul, astfel, îl înșeală,
Ca nu cumva să iasă la iveală.
Minciuna și fățarnicia
Șbasigură atotputernicia.

UN CRITIC

Dădeam săd ocolesc, dar m'a zărit
Și, nărvit cu dulcile tîrcoale,
M'a prins de braț și mim vorbit smerit:
—« Știi oam citit»o cartea dumitale.

Emoția mă curmă, să mă ierți.
Am plîns și<ți mulțumesc oam fost în stare.
De ani de zile ochii mei inerți
Nu mai știau ce este^o lăcrămare. »

M'am apărat și dam să fug, dar el
Mămțepenise bine^nr^o vitrină.
într>adevăr, dădusem chiar un fel
De carte, cum se zice, la lumină.

M'a dus așa, cu surle și urale,
De mă credeam purtat în tnun convoi
De coruri și cădelniți monahale,
Și mă uitam în lături șbnnapoi,

înfricoșat să vadă orișicine,
în osanalele admirative,
Că le răbdam și mă priveau pe mine
Fierbințile lui mari superlative.

O laudă tîrîită te insultă.
Ocaraa mai primită, că nu ştie
Să gîdîle trufia cu linsoare multă,
Făcînd cu ţinem gînd tovărăşie.

Nu înţeleg nici azi că imam ţinut
S*aud un ceas sinistra secătură,
Fără săd pun bocancul în şezut
Şi să nu*i ard o palmă peste gură.

IDEALIST

Mă ia de braţ şbn automobil.
Să scap de el nicicum nu se mai poate.
E un savant, mă rog, şimn imbecil,
Deci o superioritate.

Isi iese din măsură şi din piele.
Dă sfaturi grave şi filsofează
Şi e fudul că mi<amşirat, mărgele,
Mărgăritare moi, de capră brează.

E doftor, mi se pare,m medicină.
Dar cînd sughiţe, bunăoară,
Se sperie, slăbeşte şi leşină
La gîndul c«ar putea şi el să moară.

Începe fraza orişicînd cu: « Dacă
Aş fi », de pildă, mare peste blegi,
Ar şti ce trebuie să facă
Şbar îndrepta şi ţara, mămţelegi.

Isascult zicînd: « Din punctul de vedere »,
« Găsesc că », « deci » şi « prin urmare »,
« Momentul dat ». . . Urmează o tăcere
Şimtinde la chibrit şi o ţigare.

E psiholog și poliglot, de fel.
E mare cărturar și profesor.
Ar fi un loc, făcut ca pentru el,
La un hotel, portar sau ajutor.

PRIETENUL SUFLETESC

Dacăd întrebi de sănătate,
El stă cu buzele umflate.
Dacăd oprești cumva la masă,
Zice că supa e prea grasă
Și, încă de la început,
Bucatele nu bau plăcut.
fi dai țigare șiid surprinzi
Gașteaptă să bo și aprinzi.
Temptează cît cîștigi din meserie
Și cît plătești semestrul de chirie.
Se pare că ar fi avut
Și gîndul la un împrumut.
La urma urmei, dacă n«ai peșin,
S-ar mulțumi cu mai puțin.
Zici «dumneata», el zice «tu»,
Zici «ba»,
El zice «da».
Nevastă»ta fi pare pricepută,
Dar, după față, cam trecută.
Nu știe ceai că ai albit
Și te găsește mai slăbit.
Cum temțelegi cu socrii și cu fata?
De unde»ai cumpărat cravata?
De mult nu se mai poartă cu dungi și picățele:
«Ded trece pe la mine, țbarăt pe ale mele».
«Mai scrii la vre o carte?»
«Ce te»ai mutat așa departe?»

De-ai stam oraş, ai bnţeles
Că ar veni la masa ta mai des.
Ce te gîndeşti să faci la vară,
Că el şbo va petrece tot la ţară.
Te uiti la ceas, că s'a făcut tîrziu.
Ce săd mai dai să scapi? Vre un rachiu?
Dar vizita se prea lungeşte.
Săd spui ceva răstit, mai romîneşte?
S«a*ntunecat, se face unsprezece,
Şi prietenul tău tot nu vrea să plece.
Nu prea se simte bine:
La noapte poate c*ar dormi la tine.
Te scoli, te strîmbi, el stă, puţin îi pasă.
N*are măcar cei şapte ani deocasă.

EPITAF

Plin de cîte racile,
A lins toate vacile.
Bivoliţă şi catircă
L<au purtat dormind în cîrcă.

S«a spălat în loc de apă
Cu lapte proaspăt de iapă.
Ca să<şi facă piele nouă,
A cerut găleţi de rouă.

Dresuri, prafuri, alifii
bau zgîit ochii de vii,
Şi cu nas, cu ochi, cu tot,
Faţad se făcuse bot.

HÎTRUL

Mbaprinsei și eu o vatră
întno scorbura de piatră.
Moș Pîrțag îmi dă tîrcoale
Cu o găleată cu bale.

De ce jarul meu sticlește
Dacă vatra lui mocnește?
Vetrele nbs peste drum:
Eu fac jar, el scoate fum.

Nu mai are tinerețe
Moșul ca să mai învețe
Că'n văpaia vetrei mele
Am pus o poală cu stele
Și oam luat pentru dogoare
Cocă, pe cîrlig, din soare.
Nu vreamvăț de nici un fel
De la mai meșter ca el.

Nicovala de*o aude,
Moșumcepe să asude.
Galben, verde și dușman
Dă cu ochii de ciocan.

O scînteie saremoace:
Se mînlă de ced place
Și scuișind șo stingă, ea
Fuge și se face stea.
Șid trec nădușelile
Toate căptușelile.

A venit cerbul domnesc
La mine săd potcovesc.
Opt potcoave mici, de aur,
Ciocănite<au fost de faur.

Am bătut colți pădureți
La turmele de mistreți.
Lupii mi<au cerut măsele,
Zimbrii — frunți cu coarne grele.
A venit și Făt<Frumos,
Buzdugan săd fac mai gros,
Și Ileana, doi cîrcei
De argint săd fac. Cercei.
Și prin fierăria noastră
Trecu si luna albastră.

Hîtrule, nu e nici un
Mijloc să te mai îmbun?
Taica țbar drege și ție
Vreo chivără, vreo tichie,
Cînd ai vrea în arătare
Să iesi mîndru și călare.

CÎNTEC DE FAUR

Ce *țin*, moșule, ce vrei,
Că scuipi în cărbunii mei?
Te*am oprit, din vatra mea,
Să iei jar pentru lulea?
Vinovat *îs*, la țigare,
Că țbai fript unghia mare
Și căm vîlvătaia creață
Țba luat foc și o musteață?
Te*am băgat în fum cu nasul,
Că nu<ți mai trecu necazul?

Moșule, țigan hain,
Ești o ploscă de venin,
Și*unde tu*ți apeși piciorul
Lași duhoare, ca dihorul,
Și, ca melcul, lasă bale
Podul palmelor matale.
Ai mînjit
Cînd ai iubit
Și împuți
Dacă săruți.
În văpaia dimineții
Faci otravă ca bureții.
Dumnezeu te«a blestemat
Să fii sterp și îngîmfat,
De nimic să nu ai parte,
Nici de viață, nici de moarte.

Pui altoi:
Iese puroi.
Semeni floare:
Parcă uzi cu apă tare.
Vița ta dă aguridă.
Pomul—viespe șiomidă.
Săpi un puț, și apa seacă,
Nalți o cruce, face cracă.
Fierăstrăul țid încerci:
Mucegai tai și ciuperci.
Vrei să dai și tu pomană:
Crăpăm două o icoană.

Slavă Domnului, făcuși
Totdeauna tot ce vruși.
Unde<mi bat undrelele
Ți*ai uscat obielele,
Unde*ascut săgețile
Tu<ți piepteni mustețile.
Scoabe, lacăte, țîțini,
Eu le fac și tu mămgîni.
Fac belciuge, vrei verigi
Și mă ții de rău și strigi.
De fac săbii, tu vrei teci.
De fac una, vrei cincizeci.
Fac o teacă, vrei o spadă.
Fac un vîrf, ai vrea o coadă.
Fac tăiș, tud vrei știrbit,
Vrei fier bont, nu vrei cuțit.

Măre moșule Cutare,
Vatra mea nud scuipătoare,
Și de scuipi în jar aprins
Crezi cumva că bai și stins?

UITE.L, VINE

Uited, vine Bulibaşa,
în itari şba strîns cămaşa
Şi cu brîul pîntecele.
Vrea să*mi curme cîntecele,
Cu o ceată de golani.
Pe tutun şi gologani.
Am şi eu un biet păcat:
Cînt, potcoava cînd o bat,
Ca să iasă, iarnă, vară,
La copite mai uşoară.

Mîna<mi spînzură în jos,
Răzimată, pe baros,
Şi luleauam gură rîde.
Bulibaşad neam de gîde,
Şi golanii, ajutoare,
Cbibzuiesc să mă doboare.

Cinci cuţite dau sădnpungă,
Îiţa fără să<mi ajungă.
Fiecare se repede,
Dînd cu nasul de perete.
Bulibaşa nimereşte
Cu gingia drept în cleşte,
Şimn ţigan în pielea goală
Şba spart euram nicovală.

Dar s*au prins a semţelege
Căd mai bine să mă lege,
Să*mi reteze beregata.

Sînt legat în lanţuri, gata,
Dar mămtind niţel din trup
Şi le rup.

Ei, mişei şi păgubaşi.
Dau napoi cu cîţiva paşi.

Eu le fac o zicătoare:
Mă, cuţitul nu mă doare.
Cînd ai pus în brîu cuţit
Ori te laşi, ori eascuţit.

Lanţul lui — de-a surda strigă
E de plumb de mămăligă.

Să fi fost ţigani vreo zece.
bam gonit cu apă rece.

TRANSFIGURARE

Pentru că am auzit
Că prin timp ai năpîrlit,
Ți*aș dam dar o bidinea
Să<ți lipești chică din ea.

Cu barbete tinere
Ai fi ca un ginere,
Și mustățile de cneaz
Ți<ar da ifos de viteaz.

O prăjinămtre picioare
Țbar ieși cam prin spinare,
Și o cobilițăm vînt
Te<ar dam leagăn, cînd și cînd.

Și măcar o să>ți rămîie
Drept statuie o momfie.

Numai căm prăjină, sus,
N<ai să gemi că ești Isus
Și să plîngi în asfințit
Că te<au prins și răstignit.

VICLEIM

E*așa ieftină la mine
Blana gîngașei hermine,
Gam înveștmîntat, cucoane,
Două sute de pogoane.

Dacă vrei și dumitale,
Pot să*ți dau vreo cinci mantale.
Și te<ai și putea alege
Ce*ai poftit, irod sau rege.

Eu, să<ți spui adevărat,
Aș avea în arătură
Un loc slobod de/mpărat,
Tocmai bun și pe măsură.

Miști doar subsuorile,
Ca să sperii ciorile.

însă rogu<te, grăbește,
Că hermina se topește.

CED FI ȘI TU?

Ced fi și tu și ce fel de jivină,
Că scormonești și turn lumină?
Încerci să zbori șbajungi să sai
Ca gărgărița de mălai.
Ai vrea să cînți și zbieri:
N<ai glas, nici aripi, nici puteri.
Te*ai cuibărit pe undevamtrm buche
Și stai în slovă strîns ca un păduche.
Ți sa spuzit hîrtia pe care umblbn lat
Și vrînd să te înnalți te*ai cocoșat.

Te<aud șbaș vrea să și teascult,
Dar bizîitul tău nu ține mult
Șbo ia mereu de lamceput,
Ca un sughiț, o tuse, un strănut.
Ai fi rîvnit să cînți, șim rogoale
Să crească larg și cîntecele tale.
Răsuflul țbeste scurt și, întrerupte,
Fărîmele cumtregul de*a surda dau să lupte.

Mînia țbo încerci ca un gîndac,
Și țbo răzbuni, dar n>ai nici ac
Și nici venin în măruntaul dunitale.
Te*apăs cu talpa: ies nițele bale.

ROMANȚA

Am învățat odată cuvintelempreună.
Eu le adun cu pana: și pana ta leodună.
Am înșirat șireaguri și stihuri amîndoi.
Par ale lui purtate, iar ale mele noi.

Pe strune cîntă și el, pe strune cînt și eu.
Eu cînt, așamtrjo doară, ca pentru Dumnezeu.
El îmi pîndește ghiersul cu scripca lui săracă.
Eu nu m<aud. El, silnic, muncește să mămtreacă.

Din coarde și din graiuri, din slove și măргеle,
Au fost mai căutate la horă ale mele,
Și fetele, flăcăii le*au prins de lamceput.
El a scrîșnit, amgălbenit și a gemut.

Văpaia stelei albe mba tras prin noapte drum.
Lumina lui firavă semneacă grea, de fum.
Trecea încet șt viața, și el s<a judecat
îmbătrînit, șim suflet smerit șimgenunchiat.

Fățarnică, vicleană, puhavă stîrpitură,
Neputincios stătuseși cu tălpile la gură,
Și unghiilem carne gingia ți le<a ros,
Lipit de întuneric și zvîrcolit pe jos.

încredințat că pana și omul au murit,
Căria îți rînjește și rîde, în sfîrșit.
E cam tîrziu. Veninul și el se oțățește,
Și zgîrciurile dure te țîn în zece clește.

Nădăjduiai, călăul din temnițele mute
Cumva, pe neștiute, ghicind să te ajute.

în ziua cînd crezuseși că tîbai vărsat amarul
Nu poți să faci cu omul nici cîea făcut măgarul.

STRIGOI PRIBEAG

Dintre vrăjmașii tăi mai nempăcat,
Unul aține drumul la tot pasul,
Mai ticălos ca toți cîți nou cruțat
Că te/ai născut, nici pîntecul, nici ceasul.

Slobodă iese luna din pămînt,
Șbn roua ei trasare nouă floarea.
El nu putea să uite lucrul sfînt
Șid turbură jignit asemănarea.

îți dă tiptil ocoale de dihor.
Țbar otrăvi odrasla și ți/ar pune
Foc în patul, în staul și pridvor,
De nu șbar teme mîna de tăciune.

Ai fi putut să țid agăți de șea,
Și roibul săd tîrascăm țărna oarbă
Cu funiamnodată de grumaz, așa,
Pîn' la tocirea oaselor de iarbă. . .

Dar noapteam vis, printre strigoii reci,
Vine smerit, și șoapta lui blajină
îți face rugăciune săd dezlegi
Și săd mîngîi cu milă și lumină.

i cînd, a doua zi, temfruntă iar,
l lași să scuipe bale și scăpau,
Pentru că știi că sufletud murdar
Se îndoiește și căd pare rău.

j.

j

i

i

l

BILETE DE PAPAGAL

1

Frontul, slava mea enormă,
M*a<mbrăcat în uniformă.
Te rog, Domnule croitor,
Să mă faci fermecător.
Biceps gras și mădulare.
Vreau să defilez călare.

2

Ce*mi tot vorbești de geniu și talent,
De capul prost, de cap inteligent?
Escrocherii, zorzoane de prisos.
Eu te*aș ruga să fii cuviincios.

Ești viteaz, te știi, șbai fost
Mai ales în adăpost.

4

Cînd traduci, pare că scrii,
Și cînd scrii, parcă traduci.
Ai plecat și parcă vii,
Ai sosit, parcă te duci.

i

k

Cînd ai fost, nici nu erai,
Nici măcar și nici niscai.
Ce destin fără de rost!
Azi, cînd vrei să fii, ai fost!

Nu s' așă de fioros
Pe cît țip și fac urît,
Căci mămtorc numaidecît
Si stiu să fac si frumos.

Are o fire minunată
Strălucitul meu amic.
Nu refuză niciodată,
însă nici nu dă nimic. . .

7

Temvață toți deșteptii, scriind, ced poezie,
Dar scapă din vedere sămvețemții să scrie.

DE ZIUA CĂRTURARULUI

Ești, cărturare, mîndru, destoinic și dibaci.
Cum te îmbraci de iute, așa te și dezbraci.
In cîteva costume ți bai hotărît portretul
Șbmpaci cu eleganță pe domnul cu valetul.

Înnalt, stufos și chipeș, s'ar zice, pe figură,
Că ai un pisc în suflet și oase de armură.
Călare pe o faimă severă, tu, frumos,
Urcai tîrîș, în zale, și scările dindos.

Nimic nu temțirzie, căci trebuie s'aduni
în coiful tău cu pene bani, repede și buni.
Zgîrcit la judecată, aleasă ca din sită,
Cu gloria ești darnic, cînd laudad plătită.

Pitit subt jilțul moale, al fostului Șezut,
Putuși sluji de cîrpă stăpînului căzut,
Șbacum o schimbi cu steagul, vărgat,
cu dungi și stele.
Vei dovedi cu martori că bai purtat la piele.

T

CINE FUGE?

Cine fuge pe barieri,
Alergînd din răsputeri?
Are barba pînă m brîu,
Cît un snop vărsat, de grîu,
Și cum fuge și se duce,
De subt barbă d saltă*o cruce,
Pe un lanț de aur gros,
Ca să d placă lui Hristos.
Aur gros de giuvaer.
Cu trei stele, ca pe cer,
Și căruța lui cu foc
Zbiară ca să<și facă loc,
Pe șoseaua cu grădini,
Peste giște și găini.
Vrea sojungă cît mai iute,
Că palatul îi cam pute.
A primit înștiințare
Că sosesc din depărtare
Viespile de fier, pe sus.
Sondoiește, ca Isus
Să mai facă vreo minune,
Ca în timpurile bune,
Și grăbește a*și ascunde
Bine părțile rotunde.
Se piteștem sat, la proști,
Cale de vreo patru posti.
Prea Sfințite Nicodime,
Patriarh de la Treime,

Proștii fără altă treabă
Se uimesc și se întrebă
Cum de>ți uiți în ceasul rău,
Omule<al lui Dumnezeu,
Cu năravuri boierești
Turma dată s>o păzești?
Binecuvîntatarti gură
Țbestea plină de Scriptură,
Cîtă vreme, gras în ceafă,
Stai la troacă, lîngă leafă,
Și ierți cîtemai păcate
Cu trei deștemcîrligate.

EPITAF

N-a mîncat și *ma* băut
Numai cîte *mo* fi vrut,
Terci de zmfrc
Și muguri de tîrn cu sfirc.

Numai momite cu cimbru
N-a putut mînca, de zimbru.
Cînd a vrut șbatare carne
Și<a zdrelit gingiam coarne.

FOAIE VERDE LA PARIS

La Paris, între pahare,
Șed în coate, pe ziare,
Foști curteni și foști boieri,
Cîțiva buni stăpîni de ieri.
De cînd stau pe dinafară
Ei suspină după țară.
Că se nimeriră toți
Mari romîni și patrioți.
Doar o dat*au șovăit,
Cînd s«au strîns și au fugit.
Cînd corabia semneacă,
Șobolanii, droaie, pleacă.
Din pîrjol, ca de*obicei,
Au tulit»om cîrd și ei,
Cu o muscă pe căciulă,
Groasăm pîntec și sătulă.

Truda voastră, măi Ioane,
V*au cărat/om geamantane,
S/aibă să benchetuiască
Din sudoare romînească.
Tîlmăcită în valută,
Amcetat să le mai pută.
Gîndul li se*abate*n țară,
Însă hoitul, bunăoară,
S«au grăbit cumtîietate
Să șid iam străinătate;

Cel cu pipota mai mare
Să și'o puie la păstrare,
Unde sînt, asigurate
Miliardele furate,
În depozite secrete,
Încă de pe cînd, băiete,
Se băteau în piept, la Moși,
Pentru glie și strămoși.
Strămoșiile și glia
Merg cu genealogia.
Poți fi mare patriot
Chiar de *mai* pierdut de tot
Sîsîitul pe silabă,
Moștenit de la tarabă.

Peste țări și peste ape
Ți*este țara mai aproape.
Scumpe fură toate celea,
Dar mai scumpă ți*este pielea,
bai văzut? Cînd să răspundă,
Au pierit întno secundă,
Parcă nici n*ar mai fi fost.
Tu, Ioane, gol și prost,
Ai rămas pe brazda ta,
A plivi și secera.
Putregaiul de strînsură
Ajunsese la coptură,
Și buboiul de pe oase,
Îngrășat cu vîrf, crăpase.
Haimanaua fără țară,
Pripășită și fugară,
Luînd trecutul cu chirie,
Șba făcut șbo meserie:
Din senin și dintr<odată,
Se propune exilată.
Maimuțoii ciocoiești
S>au trezit în tren Bălcești.

— « Dațbne cîte<o hîrtie,
În trei limbi, de mărturie,
Că în timpurile grele
N*am gîndit numai la piele
Și că ceasurile mari
Le*am trăit mîncînd dolari. »

Zice unul mai cu vază:
—«Știți căm țară se votează?»
—« Știrea ne interesează. »
—« Aflu că poporul tot
Merge, om cu om, la vot,
Și, ce nu s*a pomenit
În răstimpul fericit,
Toată breasla, toți golanii,
Tîrgoveții și țărani,
În opinci și în obiele,
Și muierile, și ele,
Vizitii, grăjdari la noi,
Și ciobanii, de la oi.
Locul nostru, de acuş,
O săd ia un lăcătuș.
Șbunui avocat samsar
Îi urmează un dogar.
Cum vedeți, mă rog frumos,
Lumea s'a întors pe dos. »

V*amintiți de țara bună?
Lucram bine împreună,
Pîn*a nu se<aprinde casa
Șba o lua la sănătoasa,
Cu bănet și catrafuse,
Valvîrtej.
— « Ce bine fuse! »
— « Ne scui pam, ne ocăram,
Dar ușor ne șbmpăcam. »

Pentru drepturi și putere,
Alergam după avere.
Cu o mie de pogoane
Nici nu»ți mai păsa, cucoane.
Cu o mie de hectare
Alegeai un domn mai mare,
Și cu patruzeci de mii,
Cu cirezi și herghelii,
Mori, țitei, păduri și sate
Șborișice, pe săturate,
Erai autoritate.
Țbera voia respectată
În justiție șbarmată
Șid numeai și îl scoteai,
Orișicînd, pe cine vrei,
Admirînd cum semvirtește
Totul, tot, pe zece dește.
Și desigur, cei mai tineri,
Veri, nepoți, băieți și gineri,
Trebuiau încurajați
Să ajungă deputați,
Senatori, bărbați de stat.
Un mandat de deputat
Era, dragă, o arvună
Care merge dimpreună,
Ca vocala cu«o consună.
Cu silabele „Budget”
Aveau dreptul, get*beget,
Să semfrupte din belșug,
Ca vițeei, care sug.
Nu e țara lor, cînd vor?
Nu e maica, vaca lor?
Nu mai știu care netot
Născoci un singur vot,
Că acum, după răzbel,
Voturile sînt la fel.
Coconașul
Cu rîndașul

E totuna și egal.
Ce dezmaț! Și ce scandal!
Trei colegii erau rele?
Vai de păcatele mele!
Uite, parcă mbe rușine
Că votează orișicine.
Vrei să fii și tu ca mine?
Țbarătam eu, stăi nițel,
Că nu sîntem toți la fel.
Cînd vedeam că te întreci,
Te turnam, legat, la beci.
Vrei și tu să te alegi,
Nemîncat de ani întregi,
Și să faci, tu, alte legi?
Zău? De fiștecare falcă
Te*alegeai cu o scatoalcă,
Să wo uiți cît mai trăiești,
Să nu uiți nici cine ești.
Dacă nud mai dam de fund,
Luam și urna s'o ascund.
Cei mai buni alegători
Ne votau de zece ori.
La prostime, mai tîrziu,
Dam cinzeaca de rachiu,
Și, de fitece fițuică,
Polul și un chil de țuică.
Cîștigam așa un loc,
Numai cu un boloboc.
Sigur ca să fii de tot.
Sculai și pe morți la vot.
Minunata de metodă
Îi tîhnise și lui Vodă.»

Oratorul de la chef
Părea să fi fost un șef.
Cauză, necauză.
Se făcu o pauză.

Dar în masă, de odată,
Se porni un pumn să bată.
Însemna, din asistență,
Că grăiește o excelență.
Spînului, ca o femeie,
Îi venise o idee.
Își trecu mîna prin păr
Și grăi, într'adevăr:
— « Vreau să știți ce m-am gîndit,
De trei zile nedormit.
Nu glumesc, nu spui povești. . .
Să le scriu la București. . .
Că le-am da, din timp, și lor,
Hotărît un ajutor.
Prin tocmeli și înțelegeri,
Să le facem noi alegeri,
Cum știm noi și le-am făcut,
Pe tipicul cunoscut.
Avem leacuri și rețete
Încercate și concrete.
Pentru fel de fel de cazuri,
Mutre, nazuri și necazuri,
Sfori sucitem zeci de chipuri,
Chiuluri, panglici și tertipuri
Și, de s'ar ivi buclucul,
Mîngîieri cu cauciucul.
Mă aștept, că, mai apoi,
Să ieșim la vot și noi.
Dar nu punem în scrisoare:
„Domnule” sau „Frățioare”,
Sau: „Stimate”, „Onorate”,
Titluri vechi și perimate,
Ci, dibaci cum sîntem iarăși,
Vom începe cu: „Tovarăși”.
Cred că, recunoscător,
Cel mai marem rîndul lor
Ne dăm dată, tuturor,

Și moșiilemdărăt,
După cum o să v-arăt,
Și astfel, mai dai, mai lasă,
Ne vedem iar domni acasă.
Cît privește monarhia,
S«a schimbat filosofia.
Am ajuns de cîțiva ani
Democrați republicani.
Suveranul, mult iubit,
E de altfel absorbit
De supreme interese,
În gilceavă și procese,
Testamente și mpărțeală
De moștenire regală.
Într'o țară depărtată,
A chemat în judecată
Și pe fosta țiiitoare,
Una din moștenitoare, —
Grijuliu că baniid scapă, —
Și pe taică*su din groapă.
Mîndră, sfîntă dinastie,
Ai căzut în țigănie.
Este vremea, semțelege,
Sămnăltăm pe noul rege,
O prăjinăm Cișmigiu,
Cu o teacă și'un chipiu.
Trebuie iar înțeleș,
Să scriu clar și'm chip ales,
N'avem la Paris, prezente,
Toate marile talente,
Mințile mai eminente,
Toate penele măiastre,
Strînse*ale culturii noastre?
E știut, cultura toată,
Ca și noi, îi exilată,
Și, ca să vorbim deschis,
Elitad acim Paris,

Și adevăratul stil,
Neaof, scrie în exil.
N«avem un trecut și fapte?
Oare nouă sute șapte
Nud al nostru, domnii mei?
N«avem scopuri, nu idei?
Nud ideea cea mai bună
Că fugirăm împreună?
Dațbmi țara îndărăt
Și ce pot am să varăt.
Am concepții în exil,
Și poporud imbecil.
Faci din el ce vrei șbți vine,
Ca să rabde știe bine.
Rabdă tot și tot înghite
Timpuri nemaiisprăvite.
Ca înghițitoarea lui
Altam lumea asta nud.
Dăd borhot și mucii și sînge,
El înghite, nu se plînge.
Cine vrea, cum vrea îl minte,
Imbecilul e cuminte,
Zece veacuri și răbdarea
bau lărgit înghițitoarea.
Cu cinzeaca și cu fleica
Uită tot și toate neică,
Și pe mă«sa și pe ta«su
Și ne crește nouă nasu.
In temeiul căpătat
Orișicare ipistat
Este și bărbat de stat.
Asta, vezi, de noi se știe
Și avem psihologie.
De asemenea se știe
Că plutim în poezie
Și, fugind accelerat,
Ne«am găsit și adunat.

Și cu toate că«n absență,
La mezat și«m concurență,
Să ne scoatem pe furiș
Ochii am ținut morțiș.
Să avem vreo cinci guverne,
Cu miniștri de Externe,
Dreapta, stînga și mijlocul.
Și nemtoarcem și cojocul.
Mai avem și cîți fugari
Tot atîtia cancelari. »

într«adins ori din greșală,
Prin Paris trecea Păcală,
în țari, cu traistam băț,
Se brodi pe la ospăț
Și.mibucînd din mămăligă,
bauzea de jos că strigă.
Zisem sine: «Să mă sui
Și trei vorbe să le spui:
Punețbvă poftam cui!
Ce a fost *sta* isprăvit,
Ce>ați cătatărăoți găsit,
îngrijiți mai abitir
De guvernem cimitir
Și mîncăți și înghițiți
Banii țării măsluiți.
Eu v»aș mai ura atît:
Să vi se opreascăm gît! »

EPITAF

Șba făcut înghițitoare
Pe pofta lui de mîncare.
Toate bunătățile
bau mînjit mustățile.

Au trecut prin burta lui
Iezii, mieii cîmpului
Șbamvățat cum să prăjească
Sos cu pasăre cerească.

Miorița *va* plăcut
Cu nucșoară și năut,
Și pentru privighetoare
Avea altfel de frigare.

MORMÎNT ÎN DRUM

Țărani, femei, pe drumul de Periș,
îngenunchiați pe dîmbul strîmt și frînt,
între lumini înfipite în pămînt,
Veghează un copil cu ochiimchiși.

O pată crudăm calea de pietriș
Arată locul singelui plăpînd,
Și peste chipul micului mormînt
Cad lacrimile șterse pe furiș.

Ce vagabond de spații și smintit
A dat peste păpușa lor de fată
Și, sfărîmîndîo, bravul, a fugit?

Trecusem goană cu mașina aia
Flăcăul țării, scurt, ca o săgeată,
Grăbit să*și ia cafeaua la Sinaia.

CRISTELNIȚA

Mitropolitul cînd ha botezat
A spus că era gata săd innece,
Nu c-ar fi fost cristelnița prea rece,
Dar că s-ar fi născut și el căscat,
În neamul lui, al treilea din leat,
Toți s'au născut căscați, că trece,
Din tatăm fiu, meteahnam cîte zece,
Și semnul de blazon e*asigurat.
Oricine poate, märe, săd audă
La un mesaj de anul viitor,
Îngaimă fraza, geme și asudă.
Și orișicine poate săd cunoască,
Din fuga de mașină cu motor,
Că umblă mut și surd și gură<cască.

MESAJUL

De fiecare început de an
El ne citește cîte o scrisoare,
De prin văzduh, din lunga depărtare,
Ga mai făcut un plod, un roșcovan.

Rozînduși vorbele, ca un ciolan
Le morfolem gingii șimghițitoare.
Ce are? Gilci în beregată, oare?
Șid trebuia un an de*așa elan?

Dacă și timpul vostru va dura
O să mai faci o forfotă de crai.
Englezi, franțuzi, nemți, belgi et caetera.

Sporește*ți seminția, Majusculă,
De onkli, tante, mutere, și hail!
Că țara n'are mușiță destulă.

ALTEȚĂ

Țbai cam greșit, Alteță, cariera.
Că ești frumos și ai pe cal ținută,
Nici un sergent*major nu mai discută,
Căci te*a văzut călare la Pipera.

Ești cunoscut și la Madera,
În sud, unde matrozii te salută,
Cheflii și ei ca Prințul, șutăm sută,
Și grecii pripășiți prin porturi. Kalispera!

În București, scoteai din garduri parii
Și dărfmai pereți și felinare
Și te băteau în parte cu birjarii.

Căm limuzină ești viteaz, te știu,
Doar capului bam pune omtrebare:
Nu bar tihni mai bine vizitiu?

EPITAF

Hoitul de subt piatra mea
Și<a dus viața pe saltea.
Toate păcatele grele
bau fost pături și saltele.

N»a avut atfitea sugeri
Cîte țite și cîți ugeri
La tot ceasul
bau lovit gura și nasul.

CANCELARUL

Ne*am întrebat adesea, cioclovină
Dibacem măsluirile externe
Și răsturnată leneș între perne,
Pe arcurile moi, de limuzină,

Ce fel de neam aveai la origină,
Căci numele, din câteva guverne,
Nu sună, n>are ritm și nu seoșterne
Pe graiul nostru, cu șoptirea lină.

Te*am ascultat vorbind de*o Romînie
De care parcă nici n*aveai habar,
Ca de<o problemă de geometrie,

Și țuguiat la limba ta de iască,
Am înțeles că scoți din buzunar
Și sugi cîte<o bomboană englezească.

A FOST, N.A FOST?

Se povestește că aveam un rege,
Cum, care, cînd? cătai și întrebai,
Îl căutai, cam sacul cu mălai,
Un bob de mei și n<aveai ce alege.

Din povestire spusă te mirai
Că n*ajungea din fapte să semchege
Și nu aveai din pleavă ce culege,
Pribeagă umbră, praf și mucegai.

Fugar de neam, de timp și de popor,
Stins ca un muc și rece ca un ciot,
N'avea răgaz, de>a fuga călător.

A fost? N*a fost? rămîne să se știe,
Fugind mereu, el a fugit de tot
Din țara guvernată de o fotografie.

MARELE CIOCLU

De'o viață mă tot îngropi,
Dus de fauni, ca de popi.
Trăgînd zodia la sorți,
Mbau ieșit mai multe morți
Și*apucaseși să mămveți,
Tot cu vieți și cu nevieți,
Și cu alte tinereți.
Ajunsesem să mă port
Cînd mai viu și cînd mai mort,
îndurînd cîteva sute
De morminte neștiute.
Mă șimgropi, dar mă șimvii,
Fire<ai proslăvit să fii!
Ești un cioclu sibilin,
Poreclit în cărți Destin.

La oricare moarte<a mea
Ori aprinzi, ori stingi o stea,
Una vie, alta moartă,
Ca o candelă cu toartă.
Pe cea moartă o trezești
Cu șoapte vrăjitoarești.
Celei vii îi stingi obrocul
De*a noroc și nenorocul,
Cam descîntece șim rune,
Cu o apă șbun cărbune.

Mă gîndeam, de cîte ori
începeai să mă omori,
Ce*am făcut și ce<ai cu mine,
Ce fac rău și ce fac bine?
Vechi ostaș al vieții dîrji,
Ori în luptă, ori în cîrji,
Ori viteaz, ori și înfrînt,
Ziuam cer, noapteam pămînt,
M<am supus, și mă frămînt.

Dar, spre groapă, ce alaiuri
De cimpoaie, scripci și naiuri!
Cîte buciume și strune
Dau a jale să răsune!
Flautele bocitoare
Gem jelind lammormîntare.
Cînd mă scoli, la trebuință,
Strigăm vînt a biruință. . .
La răspîntii, e sobor:
Umbre lungi în umbra lor.
Din popas înfnalt popas,
Lumînări de parastas.
Sau mă crezi, sau nu mă crezi,
isonud purtat de iezi.
însuș Pan pornește corul,
Drept în șolduri, cu piciorul.

Vine din mitologie
Și o muscă argintie,
De prin vremuri vechi, străvechi
Și, ciupindud de urechi,
încep să se scuture
Iezii, ca de fluture,
Iar albinele, cînd pot,
Le ling mierea de pe bot,

Findcă iezii le-au tot supt
Caprele, pe dedesubt.

Un flăcău, văzînd căd joc,
Îi cătînd să*și facă loc,
În mulțime să pătrunză,
Cîntă din buze si frunză.

Colom drum, niște gheboși
Bat în palme bucuroși.
Dar gheboșii iar semșeală
Și nu ies la socoteală.
Bocetele sînt cîntate,
Jumătate fluierate,
Îi convoiul, ca să*mi placă,
În loc să mă plîngă, joacă
Hora mare și mărunță,
Ca la chef si ca la nuntă.

Ai vrea, cred, să te răzbuni
Că și eu încerc minuni.
Cum temtorci nițel din spate,
Îți văd cheilemșirate
Și»ți fur, cînd se*ascunde luna,
Din curea tot cîte una,
Și cu ele pipăi toate
Lacătele încuiate. . .
Să le rup, băttunvar vina,
Nu pot, mîncade/ar rugina.

După cît pot sămțeleg,
Nu sînt om ca lumea,mtreg.

Cînd pămîntul doarme dus,
Ochibmi umblă tot pe sus,
După stele logostele,
Să mai fur una din ele.

Sînt pe drept șbadevărate
Hoț de taine fermecate,
Și*orice<ai vrea sămii faci tu, mie,
Nu mă las de*asa hoție.

TABLA ALFABETICĂ
A POEZIILOR

după primul vers
*

după titlu

Abia se scoală vîntul. în fund — un ultim cer
(Oraş medieval) (I) Jo

Abur de aur, spumă de lumină (Neguătorul umilit) (II) 2 io

Adormită pe plocate (Adormita) (III) 49

Aduceţi cerneala (Dimineata) (I) 221

Aduse niscaiva om (Pomul) (IV) 162

A fost o noapte oarbă, cu lunam ceruri lipsă
(A fost o noapte oarbă) (III) :o8

Ai îmbătrînit, băiete (Dor dur) (I) 64

Ai născocit pemcetul uneltele, cu care
(Născocitorul) (III) 74

Ai văzut cum Dumnezeu ne păcăleşte (Ai văzut?) (II) 208

Altă dată, au venit prin baltă (Altă dată) (II) 248

Am cîntat pe cîte scule toate, ca să mi rabde viaţa
(Cîntec de seară) (III) 2J4

Amintirea curge lin (Lin., .) (III) 157

Am în grădină cinci pisici (Cinci pisici) (II) }}

Am învăţat odată cuvintele împreună (Romanţa) (IV) 2.J

Am luat ceasul demîlnire (Melancolie > (I) 14

Am scris-o mic, ai să citeşti cu greu (Inscripţie pe un inel) (III) 1)

Am un bazar de zări şi Armamente (Vraciul) (I) i)i

A murit şi Aurica (A murit Aurica) (II) 217

Anceput un greiere (Greierele) (IV) 127

A orbit de boală grea (*Hoțu*) (IV) 118
 — «Aprod! Să intre Patru al Catrinii!» (*Patru al Catrinii*) (III) 187
Are-o fire minunată (*Bilete de papagal*)—6 (IV) 210
Ar fugi și n-are drum (*Noaptea*) (III) 48
Argatul, auzind că-l cheamă (*Flautul deșănțat*) (IV) ir
Ascuns de toată lumea, de ochii mei profunzi (*Inscripție pe oglinda mare*) (III) 39
Astăzi, soarele, prin ceață (*Gravură*) (I) 76
Astîmpărată foamea și ispășită truda (*Mai sus*) (III) 87
Asupra circularii secrete, în sfîrșit (*Ultimul ordin de la Interne*) (III) 201
Așamțelegeți ordinul primit? (*Replică la răspuns*) (III) 169
Așa, Ursei (*Prietenul*) (III) 266
Așezați la gura sobii (*Miracol*) (III) 270
Aș putea vecia cu tovarășie (*Psalm*) (I) 18
Atît e numai mîna, de apucat și dus? (*Adame*) (III) 84
Ațipit-a ziua-n ramuri (*Minăstire*) (I) 66
Au aflat fetele mele (*Fetele mele*) (IV) 16
Au cîștigat ciocoi războiul lor cu țara (*Epilog*) (III) 20
Au trecut vremile, vîrstele, orele (*Au trecut. . .*) (II) 179
Auzise și Dănuț (*Bănuțul*) (IV) 1}f
Aveai un fel de noapte în ochi și-un fel de glas (*Scrisoare*) (III) 28
A vrut Dumnezeu să scrie (*Abece*) (IV) 109

Baba Moartea, zgîrci și piele (*Baba Moartea*) (II) 114
Babam sat face minuni (*Babam sat*) (III) 61
Babei au ba, împărății lucrară-n lumeamtreagă (*Trufașul*) (III) 94
Băbuța-și cată la răspîntii satul (*Satul ei?*) (III) 191

Bătrîna Manda toarce lînă (*Smaranda*) (III) 10
Biata bătrînă a murit (*Poartă cernită*) (I) 41
Biruitor de lifte și jivine (*Prințul*) (I) 71
Biserica necunoscută, cu hramul șters, cu vîrfurile rupt (*Biserica din gropi*) (I) II
Bivolul cu coarne de jar (*Bivolul de jar*) (II) 1)4
Boierii, cucoanele (*Aripi mici*) (IV) 166
Boieru-și dă moșia, în arendă (*Arenda*) (III) 176
Brotăcelul, la fîntînă (*Joc de creion*) (IV) 1)2
Buruiană, nu știu care (II) 9?

Cade frunza de pe nuci (*Toamnă*) (II) 48
Carte frumoasă, cinste cui te-a scris (*Ex libris*) (III) 11
Ca să te-ating, tîrîș pe rădăcină (*Psalm*) (I) 16
Ca un strop de rouăoprints (*Steauam iarbă*) (III) 34
Căci noi găsit prinoase soduci nici unui zeu (*Pizma*) (II) 206
Călărem șea, de-a fuga pe vînt, ca Făt-Frumos (*Psalm*) (III) 288
Călătorind pe malul furtunilor latine (*Satan*) (I) 98
Cătunul sa mutat tiptil, din zare (*Cătunul*) (II) 260
Ceaslovul de la parastas (*Altar la Putna*) (III) 268
Ce demon am, ce sorți, ce țară? (*Pe ploaie*) (I) 26
Ce duh ai și ce putere (*Fetica — Prisaca*) (IV) 17;
Ce-i colo sus, în ceruri, în zenit? (*Pasările de fier*) (II) 267
Coi fi și tu și ce fel de jivină (*Ceti fi și tu?*) (IV) 244
Cel care sa ascuns aci de lume (*Inscripție pe mormînt*) (III) 22
Cel ce gîndește singur și scormone lumina (*Cel ce gîndește singur*) (III) 110
Cel mai viori, tu, sînte și frate, dintre stele (*Lucefere!*) (III) 286
Ce mi-ai părut odinioară (*Inscripție pe steag*) (III))i

Ce-mi mai lipsește mie să știu că nu mă mint?
(*Psalmistub*) (III)

Ce-mi tot vorbești de geniu și talent (*Bilete de papagal — 2*) (IV) 249

Ce noapte groasă, ce noapte greal (*Duhovnicească*) (I) 144

Cenușa visărilor noastre (*Cenușa visărilor*) (I) i

Ce plîngi, copilul meu? Coți are (*Ce plîngi?*) (II) ij6

Ce poți avea, sufletul meu (*Fia*) (I)

Cetatea! o movilă de ziduri răsturnate (*Glorie*) (II) 279

Ce ți-i, moșule, ce vrei (*Cîntec de faur*) (IV) 2}8

Ce zaiafet! Cucoana are (*Cucoanatmare*) (III) 179

Chemarea înălțării ca spicul seimplinise
(*Chemarea înălțării*) (III) 77

Cincizeci de ani, de cînd încerci, mereu
(*Frunze pierdute*) (III) 271

Cine-ar fi crezut livada (*De Crăciun*) (II) i

Cine fuge pe barieri (*Cine fuge?*) (IV) 2J2

Cine s-a jucat azmoapte (*Joc de chiciuri*) (II) ji

Cine te-a făcut să suferi (*Cîntec de somn*) (IV) 107

Cine vine mîndru și călare (*Alfabetul*) (IV) 112

Cioplită din copacul întreg, din buturugă
(*Inscripție pe o poartă de conac*) (III) 21

Cînd a fost, la început (*Facerea lumii — Balet pe șapte silabe*) (IV) 96

Cînd am făcut atîtea școli (*Cultură*) (III) 1^7

Cînd am plecat, un ornic bătea din ceață rar
(*Despărțire*) (I) 11^

Cînd ei se bucură și cîntă (*Cînd ei se bucuri*) (II) 240

Cînd îmi veniră furii în ogradă (*Cînd veniră*) (II) 244

Cînd încerc, pe dibuite (*Parada*) (II) 9

Cînd mi-a sărit pe dinainte (*Inscripție*) (III) 16

Cînd pleci, să te-nsotească piaza bună (*Inscripție pe o ușe*) (III) 15

Cînd se scoală iesem tindă (*Mîța*) (IV) 14}

Cînd traduci, pare că scrii (*Bilete de papagal — 4*) (IV) 249

Cînd ți-ai pornit clădirea altarului visat (*Poetului necunoscut*) (III) 29}

Cînd venea vreo vijelie (*Meiul*) (IV) 142

Cînd vine pe sus, chelălăie și latră (*Migioaia*) (II) 270

Cîte puhoai, cîtă omenire (*Cîte puhoai!*) (II) 161

Clăditămcet cu dalta și mistria (*Om de pămînt*) (II) 106

Cocoș aci, alătura cocoș. între zăbrele (*Doi cocoși*) (III) 47

Conform cu ordinul secret primit (*Răspuns la telegramă*) (III) 167

Copacul, vîntul au venit deoseară (*Întoarcere*) (II) 14/

Copila pe care-am iubit-o (*Inscripție pe perețele chiliei*) (III)

Copilă, copilă (*Copilă*) (II) 1^9

Coșul ei cu soare (*Tinca*) (I) 210

Credeau că Domnul e culcat (*Pedeapsa — A d a m și E v a*) (IV) 220

Crezi basmul ce-a sfîrșit și s-a pierdut
(*Crezi basmul...*) (II) 17†

Cristal rotund, pe-o umbră de velur (*Inscripție pe un pahar*) (III) 12

Crucea veche de la drum (*Crucea veche*) (II) 101

Cucoana ceeam zdrențe și uscată (*Evoluție*) (III) 178

Cucuvaie, cîntecul tău tîrziu (*Graiul nopții*) (I) 8}

Cum e-n mijlocul tăcerii (*Agate negre*) (I) 92

Cum să o las? Nici ea nu m-a lăsat (*Mîhniri de tinăr cărturar*) (IV) 28

Cum se făcuse, cum nu (*Putina cu clei*) (IV) J4

Cum te găsești, ușoară zburătoare (*Lumină lină*) (I) 40

Cu nărilem părete, un șir de armăsari (*Potcovarii*) (I) 166

Cunoști în vreme visul că sîrșește (Inscripție pe un
portret) (III) 14

Cu o floare dinți (Rada) (I) 234

Cupido zăreștem casă (Desen romantic, zgîriat pe
o amforă veche) (II) 182

Curge vîntul. . . Curgeți, vînturi de vulvoare
(Curgeți, vînturi) (II) 242

Curmeziș, talazu-l taie (Inscripție pe o pinză de
barcă) (III) 27

Cu toate că i'am spus că nu vreau (Transfigurare)
(II) . .

Cuțul negru peste tot (Unui prieten mic) (IV) 117

Cu urechea la pămînt (Iarbă trează) (II) 93

Cu vreo cîteva tulleie (Fătălăul) (I) 217

Dacă ce spune Cartea, din vechi, e<adevărat
(La stele) (III) 71

Dacăd întreb de sănătate (Prietenul sufletesc)
(IV) 233

Dacă ochilor tăi le-ar plăcea (Haide) (II) 36

Dacă vrei să te iubească (Făcătură) (II) 113

Dar luat vrăjmașul singur, în parte, fiecare
(Prietenie) (III) 93

Dar ochii tăi? Albaștri, verzi, negri sau căprij
(Bar ochii tăi?) (III) 83

Dar șovăind cu gîndul între pămînt și cer (hlunta)
(III) 91

Darurile<o să leoducă (De ajun) (III) 37

Dădeam săl ocolesc, dar ma zărit (Un critic)
(IV) 229

Dă<mi durere și prigoană (Pisanie) (II) 196

De<abia plecaseși. Te<am rugat să pleci (Deiabia
plecaseși) (III) 278

Deobia trezităm soare alb, grădina (Confidență I
(II) 14

De<amar de timp, scriindu<ți și cîntînd
(Domniță...) (II) 132

De<atunci încoace, focul străin a fost sămceapă
(Pe drum) (III) 76

De ce<aș fi trist, că toamna tîrzie mi<e frumoasă?
(De ceraș fi trist?) (III) 237

Decembre, ca un paradis (Drum în iarnă) (I) 69

De ce stîrniși țărîna și viu m<ai zămislit
(Rugăciune) (II) 195

De ce te uiți așa, cînd seara vine (Alba) (II) 181

De ce ț<e zarea azi atît de goală (Inscripție pe
coif) (III) 40

Deci, mi<ai ucis copiii, și ț<iam ucis părinții (Jale)
(III) 97

De cînd mă știi, am luat asupra mea (De cînd mă
știi) (II) 212

De cînd mi<at pus capul pe genunchi, mi<e bine
(Înviere) (II) 67

De cînd nu mai trece streina (Așteptare) (III) 274

De cîte vremuri ț<l tot ții închis (Sfintule) (I) 179

De cum sa ivit lumina (Iscoada — Prisaca)
(IV) 173

De cu noaptea, cîte toate (Serenadă) (I) 212

De fiecare început de an (Mesajul) (IV) 267

De hramul Sfintului Anton (Apocalips) (II) 203

De la conac, mătușa aiurită (Fugara) (III) 182

De la Jii, în drum, încoace (De la Jii, în drum)
(II) 238

De multe ori ț<a fost rușine (De multe ori)
db 239

De ne<ar ajunge numai icoana ce o lasă
(Stinse santei) (I) 106

Deodată, colonelul avu un gînd al lui
(Coconu Alecu — 4) (III) 127

De<o viață mă tot îngropi (Marele Cioclu) (IV) 272

Depart, prin suflet, prin zare (în golf) (I) 139

De pe podul rîului (II) 77

De prin adîncul nopții vin cocorii (Întoarcere în
1911) 38

De prin vîrful pomilor (Vaca Lui Dumnezeu) (II) 19

De suflet îți atîrnă cerceii ca de boltă
(Țiie sufletul...) (III) 261

Deșteaptă-te în sufletul meu, soare (Răscruc) (III) 232

De zeci de vieți îl cheamă (A venit) (II) 109

Dezvăluși deodată ce nu știai de jos (împlinire)
(III) 70

Dimineața, cînd mă scoală (Nepăsare) (IV) 140

Dimineața, seara, triste (Biulbiul) (I) 83-

Din nou străbate iarna, întocmai cam trecut
(Din nou) (I) 110

Din pietre sterpe și uscate (Chemarea) (I) 33-

Dintre vrăjmașii tăi mai nempăcat (Strigoii pribeag)
(IV) 247

Dintr-un balcon începe prelung, atunci pierdut
(Din balcon) (III) 292

Din vâlul nopții rupi o stea (Răzbunare) (I) 138

Din vremile bătrîne, cinstit, copilăros (Rînduiala)
(III) 100

Doamne, fă-ți bordei în soare (Cîntec de adormit
Mișurari) (I) 11

Doamne, vreau să-ți mulțumesc (Colind...) (II) 99

Doi copii s-au dus de mîna (Doi copii s-au dus)
(II) 123

Doi îngeri albi porniră din veac, de prin Tării
(Solie pierdută) (III) 177

Doi unchieși pitici (Colindă de Crăciun) (IV) 148

Domnul a chemat odată (Judecata) (IV) IJ

Domnul, Dumnezeu mare (Cîntec de boală) (II) 117

Dormi la fereastra visului meu, țară (întîmpinare)
(I) 121

Dormi, sufletul meu? te-ai culcat? (Dormi?)
(III) 78

Dormiți, dormiți! (Binecuvîntare) (I) er

Dorm în umbră legănat lebezilem puf de undă
(Caligula) (I) 104

Două capre cu trei iezi (Două capre) (II) 31

Două scufii cu urechi (Darurile) (IV) 167

Dragă mamă, dragă mamă (Buna Vestire) (I) 146

Dragii mei, o să mă joc odată (Deta viați
ascuns. . .) (I) 189

Drumu-i lung din Jii încoace (Drumwi lung)
(II) 2J7

Drumu-i lung pînă la Jii (Da, e lung) (II) itf

Duc pămînt pe tălpi (Mai mult pămînt) (II) 73

Dulăiid așteaptă cu ochii în pom (Serenada) (II) 201

Dumitru țărănoiul, dulgher și lăutar (Răzvrătutul)
(III) n8

Durerea mea de vineri duminică-i mai dulce
(Durerea mea. . .) (II) 72

E avocat vestit, dar cam peltic (E avocat)
(III) 148

E-așa ieftină la mine (Vicleim) (IV) 243

E cățelandrul meu cuminte (Bursuc) (III) 264

Ecourile-acestea, pentru tine (Ecouriletacestea)
(III) 279

E de lege creștină (Candori) (I) 219

EI a venit în rîul lui de care (Șatra) (I) 227

EI, singuratic, duce către cer (Belșug) (I) 30

E-o domnișoarămaltă, subțire și trecută (Duduia)
(III) 132

E parcă un făcut ca, nimănui (Inscripție pe un
flacon de cristal) (III) 41

E pardosită lumea cu lumină (Vnt de toamnă)
(I) 20

Erăi o gîscă și tu, ca gîștele, mă rog
(Gîsca inspirată) (IV) 63

Erăi o scamăm haos, plutită lamtîmplare (Copil din
flori) (III) 89

Erau în casă omul, femeia și copila (Erau trei)
(II) 278

Era un porc, și-o spui și dumitale (Dihania)
(IV) 36

Eu sînt acel pe care bam visat (Miez de noapte)
(I) 143

E trist diaconul Iakint (Mîhniri) (I) 22

Ești, cărturare, mîndru, destoinic și dibaci
(De ziua cărturarului) (IV) 2ji

Ești viteaz, te știi, și-ai fost *(Bilete de papagal —)*
(IV) 249

E țara răsculată *(Stane, căpitane) (III) 184*

Eu, Domnule Ministru, m-am silit *(Raport de prefect) (III) 164*

E un palat cum altul nu-i *(Țara mea) (IV) 226*

E vorba de pădurea, din fabule, Cutare
(Cerbul și tințarii) (IV) 78

E zarvăm tribunalul militar *(Lipsesc morminte)*
(III) 12!

E zarvă, zbucium, grijă în guvern *(Flămînzării)*
(III) 171

Fata noastră e bolnavă *(Lingoare) (I) 148*

Făclii și candelă la rînd *(Făclii) (I) 174*

Făpturămdură'te'mprejuru'mi în fiecare oas
ntreagă (Cîntec la fereastră) (III) 238

Fără te ști decît din presimțire *(Psalm) (II) 170*

Fărte, suflete, copil *(Creion) (IV) 93-*

Fă-ți datoria pînă'm capăt, bine *(Inscripție de bărbat) (III) 42*

Femeile, copiii și toți ai lor veni ră
(Coconu Alecu — j) (III) 126

Fetele, albinele *(Aliere și ceară) (II) 17*

Frăția ni-i temeiu *(Temeiu ni frăția) (III) 104*

Frontul, slava mea enormă *(Bilete de papagal — 1)*
(IV) 249

Frunza cînd moare *(Frunză palidă, floare galbenă >*
(II) 97

Fulg limpede și pur *(Zăpadă) (I) 13-6*

Fumu-i gros și-abia te vîd *(Doină pe nai) (III) 140*

Ghem de spini și țepi uscate *(Arici, arici, bogorici)*
(IV) 1)8

Ghici ghicitoarea mea *(Ghicitoarea) (II) 2)*

Ghicitoarea știi că-ți place *(Ghicitoare) (IV) 1)7*

Gîndindu-te, secundă cu secundă *(Năluca) (III) 176*

Gîndirea vine de la sine *(Vine de la sine) (III) 172*

Grădina se chemase Paradis și Rai *(Paradisul —*
A d a m și Eva) (IV) 216

Hai mărgelă! la mărgelă! *(Bilci în Aldebaran)*
(II) 114

Hai, păsăruici, veniți din streășini multe. ..
(Păsăruică) (III) 26)

Hoitul de subt piatra mea *(Epitaf) (IV) 269*

I-a luat moșului din gură *(Moștenire) (II) 104*

Iarna blajină **(II) 49**

Iată, iarna vine albă *(Viscolul) (III) 3-8*

Iatăd, blestemul s-a-implinit *(Seceta mare) (II) 219*

Iată-cl cuprins în singura lumină *(Potirul mistic)*
(I) 12f

Laud bătînd în poarta încuiată *(Țirlă) (II) 148*

La uită-te acuma la mîna lui, făcută *(Mîna lui)*
(III) 80

Les-o vatră și se varsă *(Iese vatra) (II) 119*

Les morții. .. *(Morții) (I) 223-*

Infinit! Infinit! *(Rugă de seară) (I) iro*

Inima mi-e drumul cu ploile *(Cîntec din fluier)*
(I) 187

Internele, Parchetul și Vodăm tîlc cu ele *(Punga)*
(III) 1)4

Iubirea noastră a murit aici *(Oseminte pierdute)*
(I) 96

Iubitul meu, de cînd lipsesc doacasă *(Scrisoare —*
Din țară în țară) (III) 13-9

Iușindu-și caii către sat *(Ucișăi-Utoaca) (I) 213-*

Izbînda strînse-alături vitejii la festin *(Sonet de*
izbîndi) (I) 164

Îi țes țării, pe gherghef *(Doină) (III) 145*

Îl simți cum te pîndește din pînza lui de aur
(Păianjenul negru) (IV) 72

îmbrăcați în straie de iască (*Har*) (I) 171
 îmi atîrnă la fereastră (*Incertitudine*) (I) 193
 îmi intră moartea»n vatră si nu mă pot păzi
 (*Moarteam vatră*) (II) 273
 îmi pare rău că Dumnezeu, pe toți (*îmi pare rău*)
 (II) ii;
 îmi voi ucide timpul și visurile, deci (*Nehotărîre*)
 (I) 68
 împărăția»l strînsă în patruzeci de care (*Generații*)
 (I) 2Jo
 în altar sfișesc și»ncep (*Inscripție pe paraclis*) (III) i\$
 în anii nouă sute șapte (*Cuvînt înainte*) (III) 11;
 în beciul cu morții, Ion e frumos (*Ion Ion*) (I) 209
 în căciuli de stuh și paie (*Cîntec de buduroi*)
 (IV) 170
 încă o dată Făt»Frumos (*IM treabă*) (II) 262
 în ceața groasă (*Pui de găi..*) (I) 200
 în cer (*Ceasul deiapoi*) (I) 237
 în cutia de sidex și aloi (*Nu e*) (II) 88
 în dăsași, pe umăr, văru»meu Păcală (*Balada maeși*
trilor) (IV) 40
 în frig și noroi (*Cina*) (I) 203
 îngerul meu își mai aduce»aminte (*Heruoin bolnav*)
 (I) 46
 în grădinam care scriu (*Creion*) (II) 18
 în lumina lunii moale»a (*Podoabe*) (II) 4/
 în mine se deșteaptă» o»ntreagă omenire (*Rugă de*
vecernie) (I) 138
 în pădurea cu furnici (*Țara piticilor — Țara*
piticilor) (IV) 178
 în perdeaua de atlas (*în perdeaua*) (II) 34
 în satele și văile din Jii (*în satele și văile*)
 (II) 23-4
 în seara ceea piatra își luase»nfățișarea (*Aleluia!*)
 (I) 241
 în seara sură, care»ncepe (*Stepele*) (II) 169
 întii, cînd s»a culcat (*Un vis urît*) (IV) 70
 întîlnite»n vîrful crucii (*Miez de noapte*) (I) 44

întreaga noapte au cîntat din sute (*O noapte*)
 (I) 238
 între drumuri și castani (*Pisanie*) (II) 192
 între flori de chiparoasă (*Horă în grădină*) (II) 134
 între iezii din cireada (*Iada*) (IV) 147
 între oi și»ntre măgari (*GîriiGiri*) (IV) 14J
 într»o magazie goală (*Horăm bătătură*) (II) i)f
 într»o țară care»a fost (*Horă de băieți*) (II) 129
 într»o viață de»o durată (*Inscripție pe ușa poetului*)
 (III) 32
 într»o vreme, la»nceput (*Cuiul*) (IV) 42
 întrso zi, pe înserat (*Prefață — Țara*
piticilor; (IV) 176
 într»o zi, prin asfințit (*Tîlharul pedepsit -*
Prisaca; (IV) 174
 într»un județ de miazănoapte (*întrium județ*)
 (II) 23-3
 într»un lac alb de lumină (*întrium lac*) (II) 122
 în țară, două soiuri de boieri (*Boierii*) (III) 172
 în zidul vechei uliți, un ochi de geam cu stor
 (*Rue de SaintiPierre*) (II) iyi
 își împlini voința cumplitul crunt efort (*Triumful*)
 (I) 119
 Jucînd în zarea mea, paița (*Păianjenul*) (II) 184
 Jupînul dascăl, pe catedră stînd (*Fabulă inversă*)
 (IV) 87
 Lacăte, cine te»a închis (*Descintec*) (I) 39
 La ce folos că»mi strălucești, tu, soare (*în deșert*)
 (III) 202
 La cotețul lui Dulău (*Inimă de cîine*) (IV) 141
 La flacăra, păzită să nu țio» fure vîntul
 (*Flacăra păzită*) (III) 73
 La gaura veciei, simțindu»te de mult (*Eu, umbra*)
 (III) 79
 La Iliescu»n curte, la conac (*Coconu Alecu - 2*)
 (III) 124

La Mitropoliem față (*Doini din frunză*) (III) 146
 La oraș, pentru/animale (*Hora lui Esop*) (II) 127
 La Paris, între pahare (*Foaie verde la Paris*) (IV) 2;r
 La patul vecinului meu (*Cîntec mut*) (I) 223
 La toate lucarnele și balcoanele (*De Paști*) (II) 16
 L>ați văzut cumva pe Zdreanță (*Zdreanță*) (IV) 130
 Le-am scris cu unghia pe tencuială (*Flori de mucigai*) (I) 199
 Luigi zidarul se-ntorcea tîrziu (*Gravură veche*) (III) 267
 Luna ninge chiparișii (*Cetate medievală*) (II) 189
 Luna plină, draga mea (*Coșarul alb*) (II) 197
 Luna ș-a suit în zare (*Luna ș-a*) (II) 116
 Luna toată a postit (*Mîngîieri*) (III) 3-6
 Luna umblă printre case (*Creion*) (I) 162

Mahalaua cu cocoși (II) 2;r
 M-ai dăruit cu aur și podoabe (*Cîntec*) (III) 2fi
 Mai mult, tu nu vei mai vedea (*Doliu*) (I) 60
 M-am apărat zadarnic și mă strecor din luptă (*Cîntare*) (I) 47
 M-am zămislit cam basme cu șapte frunți și șapte (*Portret*) (I) 128
 M-a strigat la gard un om (*Vrăbiile*) (II) 37
 M-au apăsă bătrînii și tinerii și cei (*Răzbunare*) (IV) 223
 M-au întrebat, dar au și scris (*Miau întrebat*) (II) 246
 Măgarul, călărit de un unchiaș (*Gura lumii*) (IV) 66
 Mă ia de braț și-n automobil (*Idealist*) (IV) 231
 Mă uit în cer, mă uit în pămînt (*Mă uit*) (I) 183
 Mă uit la flori, mă uit la stele (*Mă uit la flori*) (II) 167
 Mă uit la tine, șubred vas de lut (*Dacica*) (II) 120
 Mergîndu(și Domnul drumurile sfînte (*Cei doi orbi*) (I) 16;

Mi-am împlîntat lopata tăioasă în odaie (*între două nopți*) (I) 103
 Mioprinsei și eu o vatră (*Hîtrul*) (IV) 236
 Mi-a umblat în păpădie (*O lăcustă*) (II) 28
 Mitropolitul cînd ba botezat (*Cristelnița*) (IV) 266
 Mîinile bătrînei mele (*Cinci cîrlige*) (IV) 163
 Mîna Maicii Scintila de la ușe (*Maica Scintila*) (I) 169
 Morți în crucea nopții? Nu cred (*Morți în crucea nopții*) (I) 94
 Munte-ndreptat cu piscul în Tărie (*Muntele Măslinilor*) (I) 16

'Nainte de-a lăsa condeiu să zacă (*Epitaf*) (I) 100
 N-am auzit-o, parcă, de mult... (*Ploaie*) (I) 167
 N-a mîncat și n-a băut (*Epitaf*) (IV) 23-4
 N-ar fi mai scumpă vremea sleindu-se-n tăcere (*Stihuri*) (I) 13-4
 N-au mai rămas prea multe demvins și de știut (*Restituirii*) (I) 108
 Neom întrebat adesea, cioclovină (*Cancelarul*) (IV) 270
 Neavînd de lucrul cîmp (*Inscripția inscripțiilor*) (III) 7
 Nemaiputînd să-și rabde nici tăcerea (*Tu*) (II) 193
 Nenea Acul, țafa Ața (*Acul și Ața*) (IV) 49
 Neprețuind granitul, o, fecioară! (*Jignire*) (I) 81
 Nevinovați ca îngerii, semtreabă (*Cauza cauzelor*) (III) 1j3
 Niciodată toamna nu fu mai frumoasă (*Niciodată toamna. . .*) (I) 43"
 Nici o silabă-ntreagă nu se rostea pe lume (*Nici o silabăntreagă*) (III) 67
 Niște javre de căței (*Căței și păduchii*) (IV) 89
 Noaptea întinde scoarțe, plocate și covoare (*Icoană*) (I) 88
 Noi moștenim acest tărîm (*Noi moștenim*) (II) 23-2
 Nu am nici pietre, nici metale (*Nu am...*) (II) 83

Nu era încă nouă sute șapte (*O răzbunare*)
(III) 192

Nu fi fie de deochi (*Frageda*) (II) 8c

Nu mai zăresc, și-aș sta să mai ascult (*Nu mai zăresc...*) (II) 161

Numchide ochii, nu adormi (*Priveghere*) (I) 177

Numțrzia pe lucruri, frate (*Înțelepciune*) (II) 162

Numștelegeam ce se gîndeau să spuie
(*Numștelegeam*) (II) 2°

Nu*s așa de fioros (*Bilete de papagal – j*) (IV) 23o

Nu spune nimăruia ce știi și ce-ai văzut
(*Nu spune*) (III) 282

Nu știe sprinteneala suavei domnișoare (*Inscripție în pantoful logodnicei*) (III) 37

Nu știi ce-mi vine (*Streche*) (I) 204

Nu știi cine, pe furiș (*Vîntul*) (II) 47

Nu te teme de cuvinte, cel cu degetem urechi
(*Nu te teme*) (I) 192

Nu-ți cer un lucru prea cu neputință (*Psalms*)
(I) 3-4

Nu*ți voi lăsa drept bunuri, după moarte
(*Testament*) (I) 9

Nu vom sădit și nu v-am cercetat (*Nu v/am sădit*)
(II) 94

O altă taină, limba, nu știe cum răsare (*Din taine*)
(III) 93

Obrajii tăi mi-s dragi (*Creion*) (I) 43

O carte proastă, dar legată/m piele (*Volumul și crîmpeii*) (IV) 47

Ochii tăi s-au pus pe slove și cuvinte (*Mireasa*)
(II) 62

O, cine/ar zice că pe-aici (*Sfirșitul toamnei*) (I) 129

O furnică mică, mică (*O furnică*) (II) 40

Ogor pustiu și neumblat (*Ogor pustiu*) (II) 230

O lacrimă*ți căzu pe mină (*O lacrimă*) (II) 163

O lăcomie crîncenă, nebună (*Omule*) (II) 226

O mie de neamuri te-au strîns cu zăbavă (*Inscripție pe Biblie*) (III) 13

Omul zici oa născocit (*Clocitoarea*) (IV) 64

O palmă grea i s-a lipit pe gură (*La popice*) (I) 207

Oprește*ți alăuta, lăutare (*Creion*) (III) 294

O regulă temdeamnă să nu scrii (*Viii și morții*)
(IV) 227

Orice supus al regelui lor (*Munca*) (I) 231

Orfinduirea firii a sorocit să-i fie (*Inscripție de femeie*) (III) 43

— « O să-ți povestesc din cer » (*Bășica de săpun*)
(IV) 10'

O să-ți spui un basm cu copacii goi (*Cîntec din frunză*) (I) 172

Osînda nu se schimbă, e pe viață (*Haruri*)
(III) 289

Ospiciu de nebuni și-un cimitir (*Două nopți*)
(II) 269

O sută, cum spusei (*Cămașa de nuntă*) (III) 130

O, tu aceea de-altădată (*Psalmsul de taină*) (I) 116

O urare strămoșească (*Urare la nuntași*) (III) 3-4

O, vino, fluture, te lasă (*Pușin*) (I) 74

Pacea e-n țară, pacea în afară (*VodăiTepeș*) (I) 101

Paița lui separată mereu cu altă mască (*Inscripție pe un craniu*) (III) 29

Parc-ar fi căzut din cer (*Secera*) (III) 32

Pasările negre taie (*Pasările cerului*) (IV) 168

Păianjenul visării paroar sui cu frică (*Cînd siar oprisecunda*) (II) 134

Pămîntul antic sa civilizată (*Evoluții*) (I) 72

Pămîntul, țarina, bucatele (*Cuprinsul*) (II) 211

Păretele de var, de lingă pat (*Păretele de vai*)
(II) 229

Păstrează lacrimile în urcioare (*Păstrează*) (II) 138

Pășunea mea tu să fii (*Mirele*) (II) 60

Pe-Alecu Iliescu partidul liberal (*Coconu Alecu – 1 >*)
(III) 123

Pe câmpul palid, în sulfină (*Dragoste*) (II) 6j
 Pe dîmbul luncii noastre, stau înșirate<o mie (*Cinci sute de coșciuge*) (II) 271
 Pe drumul mut al marilor stihii (*Inscripție pe Arai rat*) (III) 30
 Pe icoanamipărătească (*Inscripție de catapeteasmă*) (III) 24
 Pentru că am auzit (*Transfigurare*) (IV) 242
 Pentru că n-a putut să temțealeagă (*Psalms*) (I) 68
 Pe-o foaie de izmămgustă (*Doi frumoși*) (II) 33-
 Pe o piatră, sub un pom (*Pe o piatră*) (IV) 113-
 Pe pietrișul roșu<n parc (*Inscripție pe paravan*) (III) 9
 Pe sub cerul plin de salbe (*Noapte de an – Colinde*) (IV) iff
 Pînă m sîrșit, să nu uiți măreața sărbătoare (*Pînă atunci*) (III) 69
 Plin de cîte racile (*Epitaf*) (IV) 23/
 Plugule, cin' te-a născocit (*Plugule*) (I) 13-
 Poate-ai auzit de-o țară... (*Horă de ucenici*) (II) 131
 Poate că este ceasul, de vreme ce scoboară (*Poate că este ceasul*) (I) 37
 Poema ce-o visez trasare (*Poema*) (III) 287
 — «Poftește, intră, Doamnă» (*Dalila*) (III) 223
 Pomul pe care Domnul îl oprise (*Păcatul – Adam și Eva*; (IV) 219
 Porniră și norii (*Prigoana*) (I) 28
 Poți tu să*mi spui, șoptind, camtrso poveste (*François Villon*) (II) 166
 Pribeag în șes, în munte și pe ape (*Psalms*) (I) 80
 Prin iarmaroc (*Sfîntul*) (I) 233
 Prin Rai copiiiou dus<o foarte bine (*Porunca – Adam și Evaj*) (IV) 218
 Prin singurătatea lui brumar (*Tîrziu de toamnă*) (I) 17
 Prințesei mici fi pare bine (*Domnița*) (II) 21

Prin undele holdei și câmpi de cucută (*Blestem*) (I) 140
 Pustiile goale (*Convoiul*) (I) 229
 Regatul Danemarcei a început să fie (*Hamlet*) (UI) 209
 Regele și oamenii lui cu chică și barbă (*Nostalgii*) (I) 236
 Rîndunicile, păreche (*Cuibul*) (IV) 134
 Robul neputînd, pe vremuri, să cricnească, frînt în jug (*Fabula*) (IV) 7
 Ruga mea e fără cuvinte (*Psalms*) (I) 48
 S-a culcat peste mine o fiară (*Sia culcat o fiară*) (II) 2)6
 S-a hotărît! Boierul arată cu cravașa (*Coconu Alecu – f*) (III) 128
 S-a întors cercetătoarea (*Paza bună — Prisaca*) (IV) 173
 Sare parcă pe jăratie (*Pui de greier*) (IV) 146
 S-aștept să vie viața cu coșurile pline (*Siașteptil*) (III) 262
 S-a tot întins din luncăm sat (*Pe rîzătoare*) (III) 117
 S-au prins tovarăși buni cu rînduială (*Consolări*) (IV) 34
 Să fac numărătoare (A, E, I, O, U) (III) 82
 Să fi rămas din rudemgropați niscai nepoți? (*Convoiul sicriilor*) (II) 272
 Săgetătoarea căutătură (*Zăbavă*) (II) 23-
 Să vedem, ar putea graiurile mele (*Să vedem. . .*) (II) 84
 Scula asta are mare căutare (*Inscripție pe tobă*) (III) 28
 Seara stau cu Dumnezeu (*Denie*) (II) 30
 Semcolăcea destinul, ca șarpele, pe noi (*Seară de mai*) (III) 263-

Se/nnalță fumul de tămție (*Iosif al UngrotVlahiei*)
(I) 86

Se potolise spaima. Din casa sfărîmată (*Paznicul*)
(II) 280

Se povestește că aveam un rege (*A fost, ma fost?*)
(IV) 271

Sffrrrr! Francul azvîrlit de bobîrnac în sus
(*Sici, hei*) (I) 222

Singurătatea mi-e întotdeauna (*Pasul dulce*)
(III) 260

Singure vin lucrurile din trecut (*Singure vin*)
dl) 71

Sînt greu cum era grea Fecioara (*Sarcină sacră*)
(II) 207

Sînt informat că indivizi suspecti (*Telegramă
cifrată*) (III) I O J

Sînt un schit de blăni și doage (*Pisanie*) (II) 203

Sînt un școlar, întîrziat în vreme (*Din peșteri*)
(III) 273

Sînt vinovat că am rîvnit (*Psalms*) (I) 24

Spuneai ceva? Spuneam ceva? Se pare (*Spuneai
ceva?*) (III) 281

Spuză fierbinte, drumul fierbinte (*Spuză fierbinte*)
(II) 232

Statuia zveltă și<nsemnînd, se pare (*înviere*)
(I) 12

Stăi, călăreț! (*Ora tirzie*) (III) 19

Stă singuratec cîinele. De pază (*Stă singuratec*)
(II) 149

Stihuri, zburăți acum din mîna mea (*Epigraf*)
(I) 111-

Străbatem iarăș parcul, la pas, ca mai nainte
(*Toamna*) (I) 89

Streină? Și streină! Venise de departe (*Streină*)
(III) 280

Stupul lor de pe vîlcea (*Stupul lor — Prisaca;*
(IV) 172

Subt povîrnișul caselor de șită (*Schivnicie*) (I) 137

Suflete, iată stihuri fără chip (*Iată, sufletule...*)
(II) 71

Sufletul meu e cîine credincios (*Cîinele sufletului*)
(II) 187

Sufletul meu își mai aduce-*aminte* (*Arheologie*)
(I) 63

Sufletul mi-e un leagăn de păpuși (*Mărturie pe
vioară și arcuș*) (II) 172

Sufletul tău e parc, de stîlpi, la rînd (*Interior de
schit*) (I) 136

Sunați de seară camtr-o dimineață (*Clopotele*)
(II) 191

Șchiopătînd la ușa mare (*Urare*) (II) 26

Și-a făcut înghițitoare (*Epitaf*) (IV) 264

Și-a mai trecut o vreme, și zeci de vremi, și sute
(*A mai trecut o vreme*) (III) 106

Și-a răzimat scară (*De dincolo*) (I) 182

Șopîrlele verzi și cenușii, din chiparoși (*Căsnicie*)
(II) 64

Taci. Nu te mișca (*Denie cu clopote*) (I) 133

Tacîmurilor, linguri, furculițe și cuțițe (*Matură
moartă*) (IV) 32

Tare sînt singur. Doamne, și pieziș! (*Psalms*)
(I) 16

Te-ai oprit într<un cais (*Mici noi pasă*) (II) 38

Te-am ridicat pe-o coastă cu izvoare (*Inscripție pe
o casă de țară*) (III) 10

Te cînt și-acum din depărtare (*Din drum*) (I) 13

Te drămuiesc în zgomot și m tăcere (*Psalms*) (I) 62

Te iată iarăș singur, în luntrea cît o scoică
(*Fiara mării*) (I) 31

Temvață toți deștepții, scriind, ce-i poezie (*Bilete
de papagal — j*) (IV) 230

— « Te rog de-atîta vreme, și nu țîce de zăbavă
(*Focul și lumina*) (III) 239

Te urmăresc prin veacuri, prin vârste și milenii
(*Umbră*) (III) 6j

Tiara, grea pe frunte, de aur gros bătut
(*Mitra lui Grigorie*) (I) ol

Tinjesc pemdelete (*Mite sete*) (III) 277

Toarce supărat (*Horă de șoareci*) (II) 136

Toată ziua, toată noaptea treaz (*Deșertăciune*)
(III) 284

Toate (*Cuvinte stricate*) (II) 87

Toate stelele care-au trecut (*Toate stelele*) (II) 76

Tocindurți plumbul pe hîrtie (*Didactică*) (IV) 36

Tot ceasul îmi aduce un dar și-o jertfă nouă
(*Heruvic*) (I) 122

Totdeauna cîte două (*Perechi*) (IV) 139

Tot o sarică mămcape (*Tot o sarică*) (II) 74

Tot sufletuîi un clopot mișcat în vînt pe toarte
(*Voci*) (I) 161

Toți au fost un timp. Eu sînt (*Inscripție
pe biserică*) (III) 26

Trece ca o pînză, desfăcut din trîmbe (*Drumul cu
povești*) (IV) 13-9

Treci peste tine, ca peste un drum închis
(*Ora rece*) (III) 18

Trecînd ciocoiul, ieri, prin arătură (*Trecînd
ciocoiul*) (III) 163

Trecînd pe puntea-ngustă (*Creion*) (I) 78

Trecutul acela e-al meu (*Inscripție în dosul unui
portret*) (III) 33-

Trei cuvinte viațamtreagă (*Inscripție în inel*)
(III) 38

Tu ești asemeni celui care (*Suiș*) (I) 160

Tu ești? ham întreat. Că mi se pare (*Mi se
pare...*) (II) 174

Tu miroși ca marmura și apa din fîntină
(*îngenunchiere*) (II) 61

Tunăm cer. Se surpă, poate (*Tună*) (II) 44

Tu nu ești frumusețea spiralelor candido (*Tu nu
ești frumusețea...*) (I) 126

Tu, pentru stîrpitura cu-o slujbă peste oale (*Luptă
și război*) (III) 99

Tu taci, tu te-ai ascuns, tu pieri (*Tu taci*) (II) ifr

Tu și-ai strecurat cîntecul în mine
(*Morgenstimmung*) (I) 33

Țăpos ca un cui (*Lache*) (I) 213

Țărani, femei, pe drumul de Periș (*Mormînt în
drum*) (IV) 263-

Țesînd mătasea, în urzeală (*Un cîntec*) (I) 180

Ți-ai cam greșit, Alteță, cariera (*Alteță*) (IV) 268

Ți-am povestit și și-am adus aminte (*Ce vrei?*)
(II) 281

Ții firea ta de la pămînt (*Bărăganul*) (I) 173-

Țid vîr în brîu, păstrează-l treaz în teacă
(*Inscripție pe un cuțit*) (III) 17

Ți-omtorc pe dos și față și nu mă pot supune
(*Și țiu sărut*) (III) 81

Uite-l, vine Bulibașa (*Uiteil, vine*) (IV) 240

Uite/ți trecutul în palmă... Te gîndești...
(*Timpuri*) (I) 173

Un altul zise: — «Oameni, ca sămțelegeți bine
(*Un altul zise*) (III) 102

Un arendaș de țară, dintr-o mie (*Vacile*) (III) 174

Un avînt nestăpînit (*Doină pe fluier*) (III) 136

Un biet plugar, odată, săd sufli, săd dai jos
(*Trișca*) (IV) 74

Un colț de țară urcă lin Carpații (*Un colț
de țară*) (III) 161

Un croitor zăcea bolnav (*Comoara*) (IV) 44

Unda-ntinsă, val cu val (*Marină*) (I) 21

Unde fugi, nebună oarbă (*Urechelnița*) (II) 32

Un lazaret clădit în papainoage (*Un lazaret*)
(II) 276

Un om fusese-o frunză și numai om cu om (*Om
cu om*) (III) 88

Un om umbla să bagem casă (*Scîndura*) (IV) 32

Un păianjen, ca un neg (*Seara*) (II) 13
 Un plop uscat și lângă plop o școală (*Un plop uscat*) (II) 13-0
 Un samsar, odinioară (*Biblioteca*) (IV) 39
 Urindu-se singur în stihii (*Adam și Eva – Adam și Eva*; (IV) 213

Vecinul meu a strâns cu nendurare (*Psalms*) (I) 131
 Veniră pucuri, de Florii (*Cirip*) (II) 1;
 — « Vezi cum îți dă cu tifla omul din colț, vecine (*Balada înghițitorului*) (IV) 68
 Viață de foc! ce faci în vatra noastră?
 (*închinăciune*) (I) 123
 Vin, iatăde, tot de la sine (*Reminiscente*) (II) 199
 Vino joc de vorbe goale (*Creion*) (I) 32
 Vino-mi tot tu-n fereastră, steam fundul lumii vie
 (*Vinoimi tot tu. . .*) (I) 112
 Vîntul nostru mic mă cruță (*Vînt străin*) (II) ni
 Vîntul strigă: nu-i răspunde (*Pui de vînt*) (II) 102
 Vrăbii casnice, știute (*Casa cu vrăbii*) (IV) 123
 Vrei tu să fii pămîntul meu (*Logodnă*) (II) 38
 Vruți, cititorule, să-ți fac un dar (*Cuvînt*) (II) 7
 Vultirul prigonit de vînt (*Șoim și fată*) (IV) 11

Zămisliță nu se știe pentru ce mîhnirii noastre
 (*Apă trecătoare*) (I) 132
 Zăresc în mine șesuri și temelii de munți (*Naturi moartă*) (III) 269
 Zboară coasa prin trifoi (*La cosit*) (III) f)
 Zi albă, zi ușoară, de zăpadă (*Ziua albă*) (II) 146
 Zi cu zi, fmi faci cadou (*Giuvaere*) (II) 42
 Zilele albe, iată, au început să plece (*Toamnă de suflet*) (I) 184
 Ziua cenușie, vîntă și tristă (*Ziua cenușie*) (II) 147
 Ziua de ieri sa ținut după mine, crezînd (*O zi*) (I) 176
 Zgomotul de lanțuri multe (*Galere*) (I) 206
 Zmeu', dog de vînătoare (*Zmeu*) (IV) 120

Abece (IV) 109
 Acul și Ața (IV) 49
 Adame (III) 84
 Adam și Eva (IV) 213-
 Adam și Eva (*Urîndu-se singur în stihii*) (IV) 21J
 Adormita (III) 49
 A, E, I, O, U (III) 82
 A fost, n-a fost? (IV) 271
 A fost o noapte oarbă (III) 108
 Agate negre (I) 92
 Ai văzut? (II) 208
 Alba (II) 181
 Aleluia! (I) 239
 Alfabetul (IV) 112
 Altar la Putna (III) 268
 Altă dată (II) 248
 Alteță (IV) 268
 A mai trecut o vreme (III) 106
 A murit Aurica (II) 217
 Apă trecătoare (I) 132
 Apocalips (II) 203
 Arenda (III) 176
 Arheologie (I) 63
 Arici, arici, bogorici (IV) 138
 Aripi mici (IV) 166
 Așteptare (III) 274
 Au trecut... (II) 179
 A venit (II) 109

Baba Moartea (II) 214
 Babam sat (III) 61
 Balada înghițitorului (IV) 68
 Balada maștrilor (IV) 40
 Bănuțul (IV) 133
 Bărăganul (I) 17J
 Bășica de săpun (IV) io
 Belșug (I) /o
 Biblioteca (IV) 39
 Bilete de papagal (IV) 249
 Binecuvintare (I) 33
 Biserica din gropi (I) 113
 Biulbiul (I) 83
 Bivolul de jar (III) 234
 Bîlci în Aldebaran (II) 114
 Blesteme (I) 140
 Boierii (III) 172
 Buna Vestire (I) 146
 .Bursuc (III) 264
 -Buruiană, nu știu care (II) 93

 Caligula (I) 104
 Cancelarul (IV) 270
 Candori (I) 219
 Casa cu vrăbii (IV) 123
 Cauza cauzelor (III) IC3
 Cămașa de nuntă (III) 130
 Căsnicie (II) 64
 Cătunul (II) 260
 Cățeii și păduchii (IV) 89
 Ceasul de-apoi (I) 237
 Cei doi orbi (I) 163
 Ce-i fi și tu? (IV) 244
 Cel ce găndește singur (III) 110
 Cenușa visărilor (I) 31
 Ce plîngi? (II) 136
 Cerbul și țînțarii (IV) 78
 Cetate medievală (II) 189

Ce vrei? (II) 281
 Chemarea (I))f
 Chemarea înălțării (III) 77
 Cina (I) 203
 Cinci cîrlige (IV) 163-
 Cinci pisici (II) 33
 Cinci sute de coșciuge (II) 271
 Cine fuge? (IV) 232
 Cirip (II) ir
 Cîinele sufletului (II) 187
 Cînd ei se bucură (II) 240
 Cînd s-ar opri secunda (II) 13-4
 Cînd veniă (II) 244
 Cîntare (I) 47
 Cîntec (III) 231
 Cîntec de adormit Mișura (I) 11
 Cîntec de boală (II) 117
 Cîntec de buduroi (IV) 170
 Cîntec de faur (IV) 238
 Cîntec de seară (III) 234
 Cîntec de somn (IV) 107
 Cîntec din fluier (I) 187
 Cîntec din frunză (I) 172
 Cîntec la fereastră (III) 238
 Cîntec mut (I) 223
 Cîte puhoai! (II) 261
 Clocitoarea (IV) 64
 Clopotele (II) 191
 Coconu Alecu (1) (III) 123
 Coconu Alecu (2) (III) 124
 Coconu Alecu (3) (III) 126
 Coconu Alecu (4) (III) 127
 Coconu Alecu (3) (III) 128
 Colind (II) 99
 Colindă de Crăciun (IV) 148
 Comoara (IV) 44
 Confidență (II) 14
 Consolări (IV) 34

Convoiul (I) 229
 Convoiul sicriilor (II) 272
 Copilă (II) 139
 Copil din flori (III) 89
 Coșarul alb (II) 197
 Creion (*Fă-te, suflete, copii*) (IV) 9/
 Creion (*În grădină care scriu*) (II) 18
 Creion (*Luna umilă printre case*) d) 162
 Creion (*Obrajii tăi mia dragi*) (I) 43
 Creion (*Vino joc de vorbe goale*) (I) 3»
 Creion (*Opreșteți alăuta, liutare*) (III) 294
 Creion (*Trectnd pe punteamgustă*) (I) 78
 Crezi basmul . . (II) 17/
 Cristelnița (IV) 266
 Crucea veche (II) 101
 Cucoana-mare (III) 179
 Cuibul (IV) 134
 Cuiul (IV) 42
 Cultură (III) 137
 Cuprinsul (II) 211
 Curgeți, vânturi (II) 242
 Cuvinte stricate (II) 87
 Cuvînt (II) 7
 Cuvînt înainte (III) 118

 Dacica (II) 120
 Da, e lung (II) 1;
 Dalila (III) 221
 Dar ochii tăi? (III) 83-
 Darurile (IV) 167
 De-abia plecaseși (III) 278
 De ajun (III) 37
 De-a v-ași ascuns.. . (I) 189
 De ce-aș fi trist? (III) 233-
 De cînd mă știi (II) 212
 De Crăciun (II) 31
 De dincolo (I) 182
 De la Jii, în drum (II) 258

De multe ori (II) 239
 Denie (I) 30
 Denie cu clopote (I) 133-
 De Paști (II) 16
 De pe podul rîului (II) 77
 Descîntec (i) 39
 Desen romantic, zgîriat pe o amforă veche
 (II) 182
 Despărțire (I) 11j
 Deșertăciune (III) 284
 De ziua cărturarului (IV) 2/1
 Didactică (IV) 36
 Dihania (IV) 3-6
 Dimineața (I) 221
 Din balcon (III) 292
 Din drum (I) 13
 Din nou (I) 110
 Din peșteri (III) 273
 Din taine (III) 93
 Doi cocoși (III) 47
 Doi copii s-au dus (II) 123
 Doi frumoși (II) 33
 Doină (III) 143-
 Doină din frunză (III) 146
 Doină pe fluier (III) 136
 Doină pe nai (III) 140
 Doliu (I) 60
 Domnița (II) 21
 Domnița. . . (II) 132
 Dor dur (I) 64
 Dormi? (II) 78
 Două capre (II) 31
 Două nopți (II) 269
 Dragoste (II) 6j
 Drum în iarnă (I) 69
 Drumu-i lung (II) 237
 Drumul cu povești (IV) 139
 Duduia (III) 132

Duhovnicească (I) 144
Durerea mea. .. (II) 72

E avocat (III) 148
Ecourileocestea (III) 279
Epigraf (I) 193
Epilog (III) 205
Epitaf (*Hoitul de subt piatra mea*) (IV) 269
Epitaf (*'Nainte deia lăsa condeiul să zacă*) (I) 100
Epitaf (*Nia mîncat și ma băut*) (IV) 254
Epitaf (*Plin de cîte racile*) (IV) 233
Epitaf (*Șia făcut înghițitoare*) (IV) 264
Erau trei (II) 278
Eu, umbra (III) 79
Evoluție (III) 178
Evoluții (I) 72
Ex libris (III) 11

Fabula (IV) 7
Fabulă inversă (IV) 87
Facerea lumii — Balet pe șapte silabe (IV) 96
Făcătură (II) 113
Făclii (I) 174
Fătălăul (I) 217
Fetele mele (IV) 163
Fetica (*Prisaca*) (IV) 173-
Fiara mării (I) 31
Flacăra păzită (III) 73
Flautul descîntat (IV) 13
Flămînzării (III) 171
Flori de mucigai (I) 199
Foaie verde la Paris (IV) 233-
Focul și lumina (III) 237
Frageda (II) 83
Francois Villon (II) 166
Frunză palidă, floare galbenă (II) 97
Frunze pierdute (III) 271
Fugara (III) 182

Galere (I) 206
Generații (I) 230
Ghicitoare (IV) 137
Ghicitoarea (II) 23
Giuvaere (II) 42
Giri/Gîri (IV) 143
Gîsca inspirată (IV) 63
Glorie (II) 279
Graiul nopții (I) 83
Gravură (I) 76
Gravură veche (III) 267
Greierele (IV) 127
Gura lumii (IV) 66

Haide (II) j6
Hamlet (III) 207
Har (I) 171
Haruri (III) 289
Heruvic (I) 122
Heruvim bolnav (I) 46
Hîtrul (IV) 2)6
Hora lui Esop (II) 127
Horă de băieți (II) 129
Horă de șoareci (II) i)6
Horă de ucenici (II) i)i
Horă în grădină (II) 134
Horăm bătătură (II) 133
Hoțu' (IV) 118

Iada (IV) 147
Iarbă trează (II) 9)
Iarna blajină (II) 49
Iată, sufletule... (II) 71
Icoană (I) 88
Idealist (IV) 231
Iese vatra (II) 119
Incertitudine (I) 19)
Inimă de cîine (IV) 141

Inscriptia inscriptiilor (III) 7
 Inscriptie (III) 16
 Inscriptie de bărbat (III) 42
 Inscriptie de catapeteasmă (III) 24
 Inscriptie de femeie (III) 43
 Inscriptie în dosul unui portret (III) 33
 Inscriptie în inel (III) 38
 Inscriptie în pantoful logodnicei (III) 37
 Inscriptie pe Ararat (III) 30
 Inscriptie pe Biblie (III) 13
 Inscriptie pe biserică (III) 26
 Inscriptie pe coif (III) 40
 Inscriptie pe mormânt (III) 22
 Inscriptie pe o casă de țară (III) 10
 Inscriptie pe oglinda mare (III) 39
 Inscriptie pe o pânză de barcă (III) 27
 Inscriptie pe o poartă de conac (III) 21
 Inscriptie pe o use (III)
 Inscriptie pe paraclis (III) 23
 Inscriptie pe paravan (III) 9
 Inscriptie pe perețele chiliei (III) 33
 Inscriptie pe steag (III) 31
 Inscriptie pe tobă (III) 28
 Inscriptie pe un craniu (III) 29
 Inscriptie pe un cuțit (III) 17
 Inscriptie pe un flacon de cristal (III) 41
 Inscriptie pe un inel (III) 23
 Inscriptie pe un pahar (III) 12
 Inscriptie pe un portret (III) 14
 Inscriptie pe ușa poetului (III) 32
 Interior de schit (I) 136
 Ion Ion (I) 209
 Iosif al Ungro-Vlahiei (I) 86
 Iscoada (Prisaca) (IV) 173

 îmi pare rău (II) 18;
 împlinire (III) 70
 închinăciune (I) 123

în deșert (III) 202
 în genunchiere (III) 61
 în golf (I) 1/9
 în perdea (II) 3-4
 în satele și văile (II) 234
 întâmpinare (I) 121
 întoarcere (II) 14c
 întoarcere în țarină (I) 38
 între două nopți (I) 103
 într-un județ (II) 233
 într-un lac (II) 122
 înțelepciune (III) 162
 înviere (*De când m'vai pus capul pe genunchi, miie bine*) (III) 67
 înviere (*Statuia zveltâ șitsemntud, se pare*) (I) 12

Jale (III) 97
 Jignire (I) 81
 Joc de chiciuri (II) 32
 Joc de creion (IV) 132
 Judecata (IV) 2;

Lache (I) 213
 La cosit (III) 33
 La popice (I) 207
 La stele (III) 71
 La treabă (II) 262
 Lin. . . (III) 2/7
 Lingoare (I) 148
 Lipsesc morminte (III) 121
 Logodnă (II) 38
 Lucefer! (III) 286
 Lumină lină (I) 40
 Luna sa (II) 116
 Luptă și război (III) 99

Mahalaua cu cocoși (II) 213-
Maica Scintila (I) 169
Mai mult pământ (II) 7)
Mai sus (III) 87
Marele Cioclu (IV) 272
Marină (I) 21
Măcu întrebat (II) 246
Măgăoaia (II) 270
Mărturie pe vioară și arcuș (III) 172
Mă uit (I) 18/
Mă uit la flori (II) 167
Meiul (IV) 142
Melancolie (I) 14
Mesajul (IV) 267
Miere și ceară (II) 17
Mică sete (III) 277
Miez de noapte (Eu sînt acel pe care Uam visat)
(I) 143
Miez de noapte (întîlnim vîrfurile crucii) (I) 44
Miracol (III) 270
Mireasa (II) 62
Mirele (II) 60
Mi se pare. . . (II) 174
Mitra lui Grigorie (I) 91
Mîhniri (I) 22
Mîhniri de tînăr cărturar (IV) 28
Mîna lui (III) 80
Mînăstire (I) 66
Mîngîieri (III) 66
Mîța (IV) 14)
Moartea vatră (II) 273
Morgenstimmung (I) 33
Mormînt în drum (IV) 263
Morții (I) 223-
Morți în crucea nopții (I) 94
Moștenire (II) 104
Munca (I) 2)1
Muntele Măslinilor (I) 16

Natură moartă (Tacîmurilor, linguri, furculițe și cuțite) (IV))1
Natură moartă (Zăresc în mine șesuri și temelii de munți) (III) 269
Năluca (III) 276
Născocitorul (III) 74
Neguțătorul umilit (II) 210
Nehotărîre (I) 38
Nepăsare (IV) 140
Nici nuși pasă (I))8
Niciodată toamna. . . (I) 43-
Nici o silabăntreagă (III) 67
Noaptea (III) 48
Noapte de an — Colindeț (IV) 133
Noi moștenim (II) 232
Nostalgii (I) 236
Nu am... (II) 8)
Nu e (II) 88
Nu mai zăresc... (II) 161
Nunta (III) 91
Nu-nțelegeam (II) 230
Nu spune (III) 282
Nu te teme (I) 192
Nu vîm sădit (II) 94

O furnică (II) 40
Ogor pustiu (II) 230
O lacrimă (II) 161
O lăcustă (II) 28
Om cu om (III) 88
Om de pământ (II) 106
Omule (II) 226
O noapte (I) 238
Ora rece (III) 18
Oraș medieval (I) 30
Ora tîrzie (III) 19
O răzbunare (III) 192

Oseminte pierdute (I) 96
O zi (I) 176

Parada (II) 9
Paradisul (Adam și Eva) (IV) 216
Pasările cerului (IV) 168
Pasările de fier (II) 267
Pasul dulce (III) 260
Paza bună (Prisaca) (IV) 173
Paznicul (II) 280
Păcatul (Adam și Eva) (IV) 219
Păianjenul (II) 184
Păianjenul negru (IV) 72
Părețele de var (II) 229
Păsăruică (III) 263
Păstrează (II) 138
Patru al Catrincii (III) 187
Pedeapsa (Adam și Eva) (IV) 220
Pe drum (III) 76
Pe o piatră (IV) nr
Pe ploaie (I) 26
Pe răzătoare (III) 117
Perechi (IV) 139
Pia (I) 33
Pisanie (Dăimi durere și prigoană) (II) 196
Pisanie (între drumuri și castani) (II) 192
Pisanie (Sînt un schit de blăni și doage) (II) 20/
Pizma (II) 206
Pînă atunci (III) 69
Ploaie (I) 167
Plugule (I) 13
Poartă cernită (I) 41
Poate că este ceasul (I) 37
Poema (III) 287
Poetului necunoscut (III) 293
Podoabe (II) 43
Pomul (IV) 162
Portret (I) 128

Porunca (Adam și Eva) (IV) 218
Potcovarii (I) 166
Potirul mistic (I) 123
Prefață (Țara piticilor) (IV) 176
Prietenie (III) 93
Prietenul (III) 26a
Prietenul sufletesc (IV) 233
Prigoana (I) 28
Prințul (I) 71
Prisaca (IV) 172
Priveghere (I) 177
Psalm (Aș putea vecia cu tovărășie) (I) 18
Psalm (Ca să teating, tîrîș pe rădăcină) (I) 163
Psalm (Căldărem șea, deia fuga pe vînt, ca Făt' Frumos) (III) 288
Psalm (Fana te ști decît din presimțire) (II) 170
Psalm (Nuți cer un lucru prea cu neputință) (I) 34
Psalm (Pentru că ma putut să temțelegă) (I) 68
Psalm (Pribeag în șes, în munte și pe ape) (I) 80
Psalm (Rug" - - - fi™ cuvinte) (I) 48
Psalm (Sînt vinovat că am rSvniț) (I) 14
Psalm (Tare sînt singur, Doamne, și pieziș!) (I) 36
Psalm (Te drămuiesc în zgomot șim tăcere) (I) 62
Psalm (Vecinul meu a strîns cu nendurare) (I) 131
Psalmistul (III) 293
Psalmul de taină (I) 116
Pui de găi... (I) 200
Pui de greier (IV) 146
Pui de vînt (II) 102
Punga (III) 1)4
Putina cu clei (IV) 34
Puțin (I) 74

Rada (I) 2)4
Raport de prefect (III) 164
Răscruce (III) iți
Răspuns la telegramă (III) 167
Răzbunare (Din vîlul nopții rupi o stea) (I) 138

Răzbunare (*Miau apăsât bătrînii și tinerii și cei*)

(IV) 22J

Răzvrătitul (III) 118

Reminiscente (II) 199

Replică la răspuns (III) 169

Restituiri (I) 108

Rînduiala (III) 100

Romanță (IV) 243

Rue de Saint-Pierre (II) I J I

Rugăciune (II) 193

Rugă de seară (I) ijo

Rugă de vecernie (I) 138

S»a culcat o fiară (II) 236

Sarcină sacră (II) 207

S<aștept? (III) 262

Satan (I) 98

Satul ei? (III) 191

Să ț<o sărut (III) 81

Să vedem.. (II) 84

Schivnicie (I) 137

Scîndură (IV) 32

Scrisoare (III) 283

Scrisoare — Din țară în țară (III) 139

Seara (II) 13

Seară de mai (III) 263

Secera (III) 3-2

Seceta mare (II) 219

Serenada (II) 201

Serenadă (I) 212

Sfîntul (I) 233

Sfîntule (I) 179

Sfîrșitul toamnei (I) 129

Sici, bei (I) 222

Singure vin (II) 73

Smaranda (III) jo

Solie pierdută (II) 177

Sonet de izbîndă (I) 164

Spuneai ceva? (III) 281

Spuză fierbinte (II) 232

Stane, căpitane (III) 184

Stă singuratec (II) 149

Steauam iarbă (II) 34

Stepele (II) 169

Stihuri (I) 134

Stinse scînteii (I) 106

Streche (I) 204

Streină (III) 280

Strigoi pribeag (IV) 247

Stupul lor (Prisaca) (IV) 172

Suiș (I) 160

Șatra (I) 227

Șoim și fată (IV) 11

Telegramă cifrată (UI) 163

Temeiul ni<i frăția (III) 104

Testament (I) 9

Timpuri (I) 173

Tinca (I) 210

Tîlharul pedepsit (Prisaca) (IV) 174

Tîrlă (II) 148

Tîrziu de toamnă (I) 17

Toamna (I) 89

Toamnă (II) 48

Toamnă de suflet (I) 184

Toate stelele (II) 76

Tot o sarică (II) 74

Transfigurare (*Cu toate că iiam spus că nu vreau*)

(II) ss

Transfigurare (*Pentru că am auzit*) (IV) 242

Trecînd ciocoiul (III) 163

Trișca (IV) 74

Triumful (I) 119

Trufașul (III) 94

T u (II) 193

Tună (II) 44
Tu nu ești frumusețea... (I) 116
Tu taci (II) *itf*

Țara mea (IV) 226
Țara piticilor (IV) 176
Țara piticilor (*In pădurea cu furnici*) (IV) 178
Ți<e sufletul... (III) 261

Uciğă>l<toaca (I) 215
Uite<l, vine (IV) 240
Ultimul ordin de la Interne (III) 201
Umbra (III) 6y
Un altul zise (III) 102
Un cîntec (I) 180
Un colț de țară (III) 161
Un critic (IV) 229
Un lazaret (II) 276
Un plop uscat (II) *IJO*
Unui prieten mic (IV) 117
Un vis urît (IV) 70
Urare (II) 26
Urare la nuntași (III) 34
Urechelnița (II) 32

Vaca lui Dumnezeu (II) 19
Vacile (III) 174
Vicleim (IV) 243
Viii și morții (IV) 127
Vine de la sine (III) 272
Vinoxmt tot tu... (I) 112
Viscolul (III) 3-8
Vînt de toamnă (I) 20
Vînt străin (II) 111
Vîntul (II) 47
Voci (I) 161
Vodă<Țepeș (I) 101

Volumul și crîmpeitul (IV) 47
Vraciul (I) 133
Vrăbiile (II) 37

Zăbavă (II) 23-
Zăpadă (I) 13-6
Zdreanță (IV) 130
Ziua albă (II) 146
Ziua cenușie (II) 147
Zmeu' (IV) 120

CUPRINS

FABULE

<i>Fabula</i>	7
<i>Bășica de săpun</i>	10
<i>Șoim și fată</i>	11
<i>Flautul descântat</i>	15
<i>Judecata</i>	
<i>Mîhniri de tînăr cărturar</i>	ii
<i>Natură moartă</i>	3*
<i>Consolări</i>	34
<i>Didactică</i>	16
<i>Balada maeștrilor</i>	40
<i>Cuiul</i>	42
<i>Comoara</i>	44
<i>Volumul și crîmpeiul</i>	47
<i>Acul și Ața</i>	49
Vi Scîndura	5
<i>Putina cu clei</i>	51
X Dihania	15
<i>Biblioteca</i>	59
<i>Gîsca inspirată</i>	63
<i>Clocitoarea</i>	64
<i>Gura lumii</i>	66
<i>Balada înghițitorului</i>	68
<i>Un vis urît</i>	7°
' Păianjenul negru	71
- Frișca	74
<i>Cerbul și fînțarii</i>	78
<i>Fabulă inversă</i>	87
<i>Cățeii și păduchii</i>	89

COPILĂREȘTI

Creion	95
Facerea lumii — Bafet pe șapte silabe	96
Cîntec de somn	107
Abece	109
Alfabetul	112
Pe o piatră	
Unui prieten mic	117
Hoțu	118
Zmeu	120
Casa cu vrăbii	127
Greierile	
Zdreanță	130
Joc creion de	
Cuibul	134
Bănuțul	
Ghiculoare	
Arici, arici, bgorici	138
Perechi	139
Nepăsare	140
Inimă de cîine	141
Meiul	142
Mîța	143
GîritGîri	144
Pui de greier	146
Iada	147
Colindă de Crăciun	148
Noapte de an — Colindeț	
• Drumul cu povești	159
Pomul	162
Fetele mele	163
Cinci cîrlige	163
Aripi mici	166
Darurile	167
Pasările cerului	168
Cîntec de buduroi	170

324

Prisaca	172
Stupul lor	172
Iscoada	173
Paza bună	173
Tîlharul pedepsit	174
_ Fetica	
Țara piticilor	176
Prefață	176
Țara piticilor	178
Adam și Eva	
Adam și Eva	171
Paradisul	216
Porunca	218
Păcatul	219
Pedeapsa	220

ADDENDA

Răzbunare	"3-
Țara mea	226
Viii și morții	227
Un critic	229
Idealist	231
Prietenul sufletesc	233
Epitaf (Plin de cîte racile)	233-
Hîtrul	2)6
Cîntec de faur	238
Uitete!, vine	240
Transfigurare	242
Vicleim	245
Ceti fi și tu?	244
Romanță	24;
Strigoi pribeag	247
Bilete de papagal	249
1 (Frontul, slava mea enormă)	249
1 (Ce-mi tot vorbești de geniu și talent)	249
) (Ești viteaz, te știu, și-ai fost)	249

1

325

1

4 (Cînd traduci, pare că scrii)	249
/ (Nu-ș așa de fioros)	250
6 (Are-o fire minunată)	250
7 (Temvață toți deșteptii, scriind, coi poezie)	250
<i>De ziua cărturarului</i>	251
<i>Cine fuge?</i>	252
<i>Epitaf (Nu-a mîncat și nu-a băut)</i>	254
<i>Foaie verde la Paris</i>	i;f
<i>Epitaf (Și-a făcut înghițitoare)</i>	264
<i>Mormînt în drum</i>	16;
<i>Cristelnița</i>	266
<i>Mesajul</i>	267
<i>Alteță</i>	268
<i>Epitaf (Hoitul de subt piatra mea)</i>	269
<i>Cancelarul</i>	270
<i>A fost, ma fost?</i>	271
<i>Marele Cioclu</i>	272

Tabla alfabetică a poeziilor

după primul vers	279
după titlu)0)

